

ΕΚΔΟΣΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ

ΘΩΜΑ ΜΑΓΙΣΤΡΟΥ

ΗΤΟΙ

ΘΕΟΔΟΥΛΟΥ ΜΟΝΑΧΟΥ

ΕΚΛΟΓΗ

ΟΝΟΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΡΗΜΑΤΩΝ ΑΤΤΙΚΩΝ.

ΕΚ ΤΗΣ

ΕΚΔΟΣΕΩΣ

FRIDERICI RITSCHELII

ΥΠΟ

Α. Π.

ΤΕΤΧΟΣ Β'.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΟΥ «ΚΑΛΟΥΣ»

1884

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Μ. ΦΑΛΑΤΤΕ

Μουσείο, Αθήναι 1/2/89

ΘΩΜΑ ΕΚΛΟΓΗ

Α

Αίχμάλωτον ποιῶ καὶ αἰχμάλωτος γίνομαι Ἀττικοὶ λέγουσιν· αἰχμαλωτίζω δὲ καὶ αἰχμαλωτίζομαι καὶ πάντες οἱ ἀπὸ τούτων χρῆνοι ἀδόκιμοι παρ' αὐτοῖς.

Ἀπαντικρὺ τοῦ δεῖνος καὶ καταντικρύ, λογογράφοι. Λιβάνιος ἐν τῇ εἰς τὴν Νικομήδειαν μονωδία· ἀπαντικρὺ τῆς νῦν οὔσης, μᾶλλον δὲ τῆς οὐκέτ' οὔσης. ἀντικρὺ δὲ ποιηταί· ὁ δὲ ἀντὶ τοῦ ἀντικρυς παρὰ τισι τιθέμενον ἀμαθές.

Ἀνθέων, οὐκ ἀνθῶν. Φιλόστρατος ἐν εἰκόσιν· ἡ γὰρ τῶν ἀνθέων ἐλευθερία.

Ἀκρατεύεσθαι μηδαμῶς εἴπῃς, ἀλλ' οὐκ ἐγκρατεύεσθαι.

Αὐτοχειρία καὶ αὐτουργία πράττειν [λέγε], οὐκ αὐτουργεῖν· αὐτουργὸς δέ.

Ἀκρατία, ἀδυνασία καὶ ἀνοητία παρὰ Θουκυδίδη μόνῳ· ἀκρασία δέ, ἀδυναμία καὶ ἀνοία καὶ παρ' ἐκείνῳ καὶ παρὰ τοῖς λοιποῖς.

Ἀφωνία, οὐκ ἀφασία.

Ἀτάρ, λογογράφοι ἀντὶ τοῦ δέ· αὐτάρ, ποιηταί· οἱ δὲ ἀντὶ τοῦ διὰ τοῦτο χρώμενοι τῷ ἀτάρ πάντες εἰσὶν ἀμαθεῖς καὶ Ἑλλήνων ἄγευστοι.

Ἐθυρμα κρείττον ἢ παίγιον. εὖρηται δὲ παρὰ Πλάτωνι καὶ ἄθυρμάτιον.

Ἄκεστῆς ἱματίου καὶ ἀκούμενος ἱμάτια, λογογραφικόν. Λουκιανὸς ἐν νεκυομαντεία· μισθοῦ ἀκούμενος τὰ σαθρὰ τῶν ὑποδημάτων. ἡπητῆς δὲ ποιητικώτερον. Ὁμηρος ἐν μυοβατραχομαχία·

ὁ δὲ ἡπητῆς ἐπέστη.

τὸ δὲ ράπτης κοινόν. καὶ ἀκέσασθαι μέντοι καὶ ἡπήσασθαι Ἀττικόν. Ἀριστοφάνης ἐν δαιταλεῦσι·

καὶ κόσκινον ἡπήσασθαι.

καὶ Ἀριστείδης ἐν τῇ κοινῇ ἀπολογία· τῶν ἱματίων τῶν ἡπημένων οὐδὲν διαφέροντες. καὶ ἀκέστρα ἡ βελόνη. Λουκιανὸς ἐν τῷ Χάρωνος καὶ Ἑρμοῦ διαλόγῳ· καὶ ἀκέστραν ὑπὲρ τοῦ ἱστίου.

Ἀργὸς ἡμέρα καὶ ἀργὸς γυνὴ κρείττον ἢ ἀργή. Ἀριστοφάνης ἐν νεφέλαις·

οὐ μὲν ἐρῶ γ', ὥς ἀργὸς ἦν, ἀλλ' ἐσπάθα.

Λουκιανὸς ἐν τῷ τῆς μυίας ἐγκωμίῳ· ἀργὸς δὲ αὐτὴ καὶ ἀνετος οὔσα τὰ ὑπὸ τῶν ἄλλων πονούμενα καρποῦται.

Αἰδοῦς ἄξιος κρείττον ἢ σεβάσμιος.

Ἀχαρις ὁσμή, οὐ δυσσομία.

Ἀπόνιπτρον καὶ ἀπονενίψασθαι, οὐ νίμμα οὐδὲ νίψασθαι, ὥς ὁ πολὺς λέγει. ἀπονίψασθαι δὲ φασιν οἱ τεχνικοὶ μετὰ τὸ φαγεῖν· πρὸ μέντοι τοῦ φαγεῖν ὕδωρ κατὰ χειρὸς δεξασθαι. Ἀριστοφάνης ἐν σφηξίν·

ὕδωρ κατὰ χειρός· τὰς τραπέζας εἰσφέρειν·
[δειπνοῦμεν.] ἀπονενίμμεθ'· ἤδη σπένδομεν.

Ἄναπεσεῖν βέλτιον ἐπὶ τοῦ ἀδημονῆσαι καὶ ἀθυμῆσαι ἢ ἐπὶ τοῦ ἀνακληθεῖναι.

Ἄρτοπόπος κάλλιον ἢ ἄρτοποιός καὶ σιτοποιός. Λιβάνιος ἐν τῷ κατὰ Ἰκαρίου· ἐχθροὺς δὲ ἐχθροῖς προὔτειναι ἄρτοπόπους. καὶ πάλιν ἐν τῷ αὐτῷ· ἐπὶ τὰς τῶν ὀρέων κορυφαῖς τοὺς ἄρτοπόπους ἀνήγαγεν. καὶ ἐν τῷ αὐτῷ πάλιν· διὰ πάντων ἦει ὥσπερ χειμάρους τῶν ἄρτοπόπων.

Ἀλεκτριῶν καὶ ἐπὶ ἄρρενος καὶ ἐπὶ θήλεος, λογογράφοι· τὸ δὲ ἀλεκτορὶς ποιητικόν, εἰ καὶ Συνέσιος χρῆται ἐν τῇ Λύσαντες ἐκ Βενδιδείου ἐπιστολῇ· λέγει γὰρ ἀλεκτορίδας, ὡς ἀλεκτόρεια. τὸ δὲ ἀλέκτωρ οὐχ Ἑλληνικόν ὅλως.

Ἀνωθέν σοι φίλος εἰμί, ἀλλ' οὐκ ἀνέκαθεν ἐρεῖς· τὸ γὰρ ἀνέκαθεν ἐπὶ τόπου λαμβάνουσιν Ἀττικοί, οἷον, ἀνέκειθεν κατέπεσεν. Πλούταρχος περὶ τινος χαλκῆς πέλτης ἐξ οὐρανοῦ κατενεχθείσης εἰς τὰς τοῦ Νομᾶ χειρας· δύναιτο δ' αὖν, φησί, τῆς ἀνέκαθεν φαρᾶς πρῶτον ἐπώνυμος γεγυμέναι· εἰδὲ ὑπὸ Ἡροδότου φησεῖ τις καὶ ἐπὶ χρόνου λαμβάνεσθαι, ἀληθῇ μὲν φήσει· οὐ μὲν τὸ ὑφ' Ἡροδότου εἰρήσθαι τὸ δόκιμον τῆς χρήσεως αὐτῷ παρέχεται.

Ἵνα ἀγάγωσιν, οὐχ ἵνα ἄξωσιν. καὶ ἀπλῶς εἰπεῖν ὁ μὲν πρῶτος ἀόριστος καὶ οἱ ἐξ αὐτοῦ ἄχρηστοι τοῖς λογογράφοις ὁ δὲ δεύτερος ἀόριστος καὶ οἱ ἀπ' αὐτοῦ χρόνοι ἐν χρήσει.

Ἀπαραίτητον οὐκ ἀπαράβατον.

Ἀγωγός οἱ ὕστερον ἐπὶ τῶν ὁχετῶν, οἱ δὲ παλαιοὶ ἐστὶ τοῦ ἡγουμένου ὁδόν τινα ἐκλαμβάνουσι. Θουκυδίδης· οὐκ εὖ πορον ἦν διέναι αἰεὶ ἀγωγῷ.

Καὶ Ἀριστείδης ἐν τινι τῶν ἱερῶν. ἐγὼ δὲ καὶ τοὺς ἀγωγοὺς αὐτοὺς ἀνεζήτουν. εὖρηται δὲ τὸ ἀγωγὸς καὶ ἀντὶ τοῦ ἐπαγωγός, καὶ ἐπὶ τῶν τριῶν γενῶν.

Ἀσπίς, οὐ θυρεός.

Ἀποτετέλεκα καὶ ἀποτετέλεσμαι, οὐκ ἀπηρτικά οὐδ' ἀπήρτισμαι· ἀδόκιμα γὰρ ταῦτά τε καὶ τὰ ἐξ αὐτῶν.

Ἀλήλειπται καὶ κατορώρκεται, οὐκ ἡλειπται οὐδὲ κατώρκεται, ὡς ἀλλότρια Ἀττικῶν.

Ἀλκαυκὸν ἄσμα, οὐκ Ἀλκαϊκόν, ὡς καὶ τροχαικόν, οὐ τροχαϊκόν.

Ἀρτύομαι οὐκ ἀρτύω.

Ἀλυεύομαι, οὐχ ἀλιεύω. εἰ καὶ Λουκιανὸς ἄπαξ ἐχρήσατο.

Αἰκίζομαι ὑπὸ σοῦ καὶ αἰκίζομαί σε· τὸ δὲ αἰκίζω ποιητικώτερον.

Ἀκούσματα κάλλιον ἢ ἀκροάματα. ἀκρόασις δέ, οὐκ ἄκουσις· κοινὸν γάρ.

Ἀποφοιτήσομαι κάλλιον ἢ ἀποφοιτήσω, ἀπολαύσομαι ἢ ἀπολαύσω, ἀγνοήσομαι ἢ ἀγνοήσω, καὶ ἄξομαι, ἢ ἄξω· ὡσαύτως καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων τῶν ἐχόντων μέσους μέλλοντας.

Ἀνάθημα, οὐκ ἀνάθεμα· εἰ καὶ Φιλόστρατος ἀνάθεμα τῆς Σμυρναίων ἀγορᾶς λέγει.

Ἀπεισιν Ἀττικοί, οὐκ ἀπελεύσεται, καὶ ἀπήν, οὐκ ἀπήμην· κοινὸν γάρ.

Ἀφανίζεται ἀντὶ τοῦ ἀπόλλυται φθείρεται παντελῶς. ἀφανίζεται καὶ ἀντὶ τοῦ ἀφανῆς ἐπὶ καιρὸν γίνεται. Φιλόστρατος ἐν ταῖς εἰκόσιν· οὐχ ὡς ἀπολοῖντο, ἀλλ' ὡς ἀφανισθεῖεν εἰς μίαν ἡμέραν. Καὶ

ἀφανίζει τις τόδε καὶ ἐπὶ τῶν δύο τούτων σημα-
νομένων.

Ἄλλᾱς, οὐκ ἀλλάντιον.

Ἀποσκοποῦμαι κάλλιον ἢ ἀποσκοπῶ.

Ἄωρὶ νυκτός, οὐκ ἄωρῖα. Λουκιανὸς ἐν Δημο-
σθένους ἐγκωμίῳ· ἄωρὶ τῶν νυκτῶν ἐξαναστάς.

Ἄλμάδες ἐλαΐαι, οὐ κολυμβάδες.

Οἱ ἄλες καὶ τοὺς ἄλας δεῖ λέγειν, οὐ τὸ ἄλας.

Ἄλοάσω, οὐχ ἀλόήσω.

Ἄλοιή Ἀττικοί, οὐχ ἀλώη.

Ἄναβασμός, οὐκ ἀναβαθμός. Συνέσιος ἐν τῷ
Δίων ἢ περὶ τῆς κατ' αὐτὸν διαγωγῆς· ἔπειτα μέν-
τοι ἀναβασμῷ χρήσῃ. Ἀριστείδης ἐν πέμπτῳ τῶν
ιερῶν· καὶ ἔδει ἀναβαίνειν ἀναβασμούς τινας
πρὸς τὸ ἱερόν.

Ἀπέκτονα κάλλιον ἢ ἀπέκτεινα· ἀπέκτανον δὲ
ἀδόκιμον πάντη.

Ἀνοίγνυμι κάλλιον ἢ ἀνοίγω· καὶ ἀναπεμπά-
ζομαι, τὸ ἀναλογίζομαι, ἢ ἀναπεμπάζω. Συνέσιος
ἐν τῷ περὶ βασιλείας· ἀναπέμπασαι τὸν πατέρα.

Ἀνεβαλόμην, οὐχ ὑπερεθέμην. Ἀριστείδης ἐν
Θεμιστολεῖ· εἰς τὴν ὑστεραίαν, ὡς ἔοικεν, ἀνε-
βάλουν. Ἀνεβαλόμην, ἐπὶ μέλους κάλλιον ἢ ἦσα.
ὡς τὸ Ἀφθονίου ἐκ τῶν προγυμνασμάτων· οἱ μὲν
τέττιγες μουσικὴν ἀνεβάλοντο σύντονον. ὡσαύτως
καὶ ἀνεβαλόμην χιτῶνα ἢ ἐνεδύθην.

Ἀοίκητον, τὸ μὴ οἰκούμενον· ἄοικον δέ, τὸ μὴ
οἰκοῦν. Ἀριστείδης ἐν τῷ Παναθαϊκῷ· οὐ γὰρ ἐστὶ
γένος, ὃ τῆσδε τῆς πόλεως ἀπείρατόν ἐστιν, οὐδ'
ἄοικον ἐπὶ καιρῶν.

Ἄξιῶ, τὸ ἄξιον κρίνω, οὐ καταξιῶ.

Ἀθρόος Ἀττικοί, οὐκ ἄθρους· ἄθρους δέ, ὁ μὴ θόρυβον ποιῶν, δόκιμον. Λουκιανὸς ἐν δευτέρῳ τῶν ἀληθινῶν· βοῇ σύμμικτος ἠκούετο ἄθρους καὶ (οὐ) θορυβώδης. Καὶ ἀντίξοος οὐκ ἀντίξους.

Ἀναψυχῆναι καὶ ἀναψυχθῆναι, οὐκ ἀναψυγῆναι, οὐδ' ἀναψῖξαι.

Ἀναπετῶ ἀντὶ τοῦ ἀναπετάσω, Ἀττικοί· τὸ δὲ ἀναπετάσω, ἀπλῶς Ἑλληνες.

Ἀντίγραφα κάλλιον ἢ ἀντίγραφον. Λιβάνιος ἐν ἐπιστολῇ· ἐμοὶ μὲν οὖν συνεροῦντα ἦκοι τὰ τῆς ἐπιστολῆς ἀντίγραφα.

Ἀσβολος καὶ αἰθалος οἱ δοκιμώτατοι, οὐκ ἀσβόλη οὐδ' αἰθάλη.

Ἀπέδομεν Ἀττικοί, οὐκ ἀπεδώκαμεν.

Ἀπολλύς, οὐκ ἀπολλύων.

Ἀσελγῆς ἐπὶ ἀρσενικοῦ, ἐπὶ δὲ θηλυκοῦ οὐκέτι.

Ἀμυγδάλαι ἐπὶ τῶν καρπῶν, οὐκ ἀμύγδαλα· ἀμυγδαλαὶ δὲ τὰ δένδρα.

Ἀλλοθι, ἄλλοθεν, ἄλλοσε δοκιμώτερα ἢ ἀλλαχόθι, ἀλλαχόθεν, ἀλλαχόσε.

Αὕξην καὶ ἄνθην Ἀττικοί, οὐκ αὕξησιν οὐδὲ ἄνθησιν. Ἀριστείδης ἐν τῷ Αἰγυπτίῳ· ἀλλ' ἐν αὕξῃ καὶ φθίσει ρέων ὁμαλῶς. ἐπὶ δὲ πληθυντικοῦ αὕξῃσεις, ἀνθήσεις.

Ἀπηλλάξεν ὁ δεῖνα τῶν κακῶν, κάλλιον λέγειν ἢ ἀπηλλάγη. Καὶ ἀπαλλαξέιοντες ἢ ἀπαλλάξειν μέλλοντες. Θουκυδίδης· ἀπαλλαξέιοντες δὲ καὶ τοῦ Μηδικοῦ πολέμου. Ὡσαύτως καὶ ἐπὶ τοῦ γελασεύοντες καὶ τῶν ὁμοίων. Καὶ ἀπαλλάττω τὸν

δεῖνα μέμψεως, ἤτοι ἐλευθερῶ. Καὶ ἀπαλλάττω, τὸ ἀπάγω καὶ ἀφίστημι. Ἀριστείδης ἐν τῷ πρὸς Ἀθηναίους ὑπὲρ τῆς πρὸς Λακεδαιμονίους εἰρήνης. ὅτε Πausανίαν μὲν ἀπαλλαξάντων, ὑμᾶς δ' ἐλομένων συνεχώρησαν αὐτοί. καὶ ἐν τῷ πρὸς Θηβαίους περὶ τῆς συμμαχίας πρώτῳ Λακεδαιμονίους ὑποσπόνδους ἀπηλλάξαμεν.

Ἄρουν Ἀττικοί, οὐκ ἀροτριᾶν.

Ἄνοργος, οὐκ ἀνόργητος.

Ἄλεις, οὐκ ἀλέσεις.

Ἀπείρατος κάλλιον ἢ ἀπειρος· καὶ ἐπὶ τῶν τριῶν γενῶν. Ἀριστείδης ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ, ὡς προεκτέθειται· ὁ (τῇσδε) τῆς πόλεως ἀπείρατον ἔστιν.

Ἀνθρωπεῖα φύσις, οὐκ ἀνθρωπίνη.

Ἀδολέσχης, οὐκ ἀδόλεσχος.

Ἀμβλυωπεῖν μὴ εἴπης, ἀμβλυώπτειν δέ.

Ἀθήναζε κάλλιον ἢ εἰς Ἀθήνας· Ἀθήνηθεν, οὐκ ἐξ Ἀθηνῶν. Ἀθήνησιν οὐκ ἐν Ἀθήναις.

Καὶ ἀπειπάμην καὶ ἀπείπον.

Ἀνυπόδετος οὐκ ἐρεῖς, ἀνυπόδητος δέ.

Ἀποκτινύναι βέλτιον ἢ ἀποκτινύειν.

Ἀνίστω Ἀττικοί οὐκ ἀνίστασο. Λιβάνιος ἐν μελέτῃ τῇ Ἐχων τις γυναῖκα καὶ ὦν ὑπὸ πατρί· ἀνίστω, φησὶν, ὡκακόδαιμον.

Ἀχθέσομαι κάλλιον ἢ ἀχθεσθήσομαι. ὡσαύτως καὶ ἐπὶ τοῦ ἀχθεσόμενος.

Ἀκναπτον. οὐκ ἄγναφον, ὥσπερ καὶ κναφεύς, οὐ γναφεύς. Συνέσιος ἐν ἐπιστολῇ τῇ Ὡσπερ ἄλλοτε πολλάκις· ἦν οἱ κιαφεῖς ἐπὶ τοῖς ἱματίοις τοῖς πι-

ναροῖς. καὶ πάλιν ἐν τῇ αὐτῇ τί ἂν οἶει πάσχειν αὐτὰ λακτιζόμενα καὶ νιτρούμενα καὶ πάντα τροπον κυναπτόμενα.

Ἀπόλλω Ἀττικοί, οὐκ Ἀπόλλωνα. Ἀριστείδης ἐν τῷ Παναθαναικῷ· καὶ τὸν πατρῶον Ἀπόλλω τῇ πόλει.

Ἄχρι καὶ μέχρι Θουκυδίδης αἰεὶ λέγει, οὐ μόνον ἐπαγομένων συμφώνου ἀλλὰ καὶ φωνήεντος. οἱ δ' ἄλλοι, ἐπαγομένου μόνον φωνήεντος, καὶ μετὰ τοῦ σ καὶ χωρὶς τοῦ σ γράφουσιν· οἶον, ἄχρισ οὐ καὶ ἄχρι οὐ.

Καὶ ἀσταφίς, καὶ σταφίς.

Ἀρύτομαι κάλλιον ἢ ἀρύομαι. Ἀριστείδης ἐν τῷ εἰς τὸ φρέαρ τοῦ Ἀσκληπιοῦ· μάλα ἀκμήτας εἶναι δεῖ τοὺς ἀρυτομένους καὶ κενοῦντας. καὶ ἀρμόττω, ἢ ἀρμόζω.

Ἀποδράς, οὐκ ἀποδράσας. ὡσαύτως ἀπέδραν, καὶ ἐπὶ πρώτου τῶν ἐνικῶν καὶ ἐπὶ τρίτου τῶν πληθυντικῶν, οὐκ ἀπέδρων. Σοφοκλῆς ἐν Αἴαντι·

ἀλλ' ὅτε γὰρ τὸ σὸν ὄμμ' ἀπέδραν.

(εἰ καὶ ἐσφαλμένον ἀπέδρων εὖρηται. ἀπὸ γὰρ τοῦ ἀποδράω, ἀποδρῶ εἰς παρατατικὸν κανονίζεται. τὸ δὲ ἀποδράς, ἀπὸ τοῦ ἀπόδρημι εἰς δεύτερον ἀόριστον· ὅθεν ἐστὶ καὶ τὸ ἀποδραῖν καὶ τὸ ἀποδρᾶναι, ὡς σταιῖν καὶ στηῖναι.)

Ἀνέστησα τεῖχος, ἤγουν ἀνήγειρα καὶ ἀνυκδόμησα. καὶ ἀνέστησα δῆμον, ἤγουν ἀνάστατον ἐποίησα. Ἀριστείδης ἐν τῷ Παναθαναικῷ· Σκιωναίους μὲν ἀνέστησαν. καὶ ἀνέστησα τὸν δεῖνα ἐπὶ ἔργον, καὶ ἀνέστην ἐγὼ ἐπὶ τοῦτο. οἱ δὲ ἐπὶ τοῦ ὕπνου τὸ ἀνέστην καὶ ἀνέστησα λέγοντες ἀμαρ-

τάνουσι· δεῖ γὰρ ἐξήγειρα καὶ ἐξηγέρθην λέγειν.

Ἀπομάχομαι δοκιμώτερον λέγειν, ἢ μάχομαι καὶ ἀποκνῶ, ἢ ὀκνῶ· καὶ ἀποδειλιῶ ἢ δειλιῶ.

Ἀφეთηρία καὶ βαλβίς, οὐχ ὕσπληξ· ποιητικὸν γὰρ τοῦτο.

Ἀμφορεὺς λέγε μὴ στάμνος μηδὲ μετρητής, εἰ καὶ τινες.

Ἀμφίετες οὐ καὶ ἔτος· ἔστι δὲ ἀντὶ τοῦ κατ' ἐνιαυτόν. ὡσαύτως καὶ ἀμφημερινόν, τὸ καθημερινόν.

Ἀθλιος κάλλιον ἢ ἀτυχής· τὸ δὲ ἀτυχής ἐπαίνων ἀντὶ τοῦ ἀμέτοχος, κάλλιστον· ὡσαύτως καὶ τὸ εὐτυχής ἐπαίνων. Ἔστι δὲ καὶ ὁ ἀδωρότατος χρημάτων κρεῖττον ἢ ἀδωρότατος μόνον. Θουκυδίδης ἐν τῇ δευτέρᾳ· χρημάτων τε διαφανῶς ἀδωρότατος γενόμενος.

Ἀποσχεδιάζω, αὐτοσχεδιάζω καὶ σχεδιάζω.

Ἀκκισμὸς τὸ λεγόμενον ιδίωμα, ἡγουν ἢ προσποιήσεις, καὶ ἀκκίζομαι τὸ προσποιούμαι. Λιβάνιος ἐν ἐπιστολῇ· εἰκαί τινα ἀκκισμὸν ἐμοὶ φέρει. Συνέσιος ἐν ἐπιστολῇ τῇ Ὀδυσσεὺς ἐπειθε τὸν Πολυφημόν· σὺ δὲ ἀκκιῇ καὶ κατειρωνεύσῃ.

Ἀμηγέπη κάλλιον ἢ ἀμωσγέπως· δηλοῖ δὲ τὸ καθ' ἓνα τινὰ τρόπον. ἀμῶς γὰρ τὸ τίς κατα γλώσσαν· ὅθεν καὶ τὸ οὐδαμῶς.

Ἀγώγιμα κάλλιον ἢ φορτία. εἰοὶ δὲ ἀγώγιμα οὐ μόνον τὰ φορτία, ἀλλὰ καὶ τὰ ἀπλῶς κομιζόμενα. Συνέσιος ἐν τῇ αὐτῇ ἐπιστολῇ· πολλαῖς ἔνυξι γενομένην ἀγώγιμον. καὶ πάλιν ἐν ἐπιστολῇ· τίνα τὰ ἀπὸ Πτολ.ματῶδος ἀγώγιμα.

Ἀποφθάρηθί μου λέγουσιν Ἀττικοί, οὐκ ἀπαλλάγηθί μου. δηλοῖ δὲ τὸ μετὰ φθορᾶς ἀπόσπηθί μου.

Οὐκ ἐρεῖς ἀπηγορευμένοι ἡμέραι, ἀλλὰ ἀποφράδες μόνον. εὖρηται δὲ καὶ ἐπὶ ἀρσενικοῦ παρὰ Συνενίῳ ἐν ἐπιστολῇ· ἀποφράς ἄνθρωπος, ἥτοι ἀποτρόπαιος καὶ ἀπηγορευμένος.

Ἀργυραμοιβός, οὐ κολλυβιστής. δηλοῖ δὲ τὸν ιδιωτικῶς λεγόμενον καταλλάκτην, ὃν καὶ ἀργυρογνώμονα λέγουσιν, ἥγουν τὸν τὸ ἀργύριον συνιέντα καὶ δοκιμάζοντα. Λιβάνιος ἐν (τῇ) μελέτῃ τῇ περὶ τῆς λάλου γυναικός· τοὺς ἀργυρογνώμονας συκοφαντεῖσθαι λέγουσιν.

Ἄνω, ὡσαύτως καὶ κάτω, ἔξω, πόρρω, δεῦρο, ὧδε, τῇδε, καὶ ὅσα τοιαῦτα, ποτὲ μὲν ἐπὶ στάσεως τίθεται, ποτὲ δὲ ἐπὶ κινήσεως. ἐτι δὲ καὶ τὸ ἐνταῦθα· οἶον, ἐνταῦθα διάγω, καὶ ἐνταῦθα ἀφικόμην. τὸ δὲ αὐτόθι αἰεὶ ἐπὶ στάσεως.

Ἄνειμένον, τὸ ἀπολελυμένον, καὶ ἐλεύθερον. καὶ ἄνειμένον, τὸ ἀνατεθειμένον. Ἀριστείδης ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ· ἀλλὰ καὶ Δῆλος ἀνείται τοῖς θεοῖς

Μὴ εἴπης ἀλφίτοπώλης, ἀλλὰ ἀμφिताμοιβός. Ἀριστοφάνης ἐν νεφέλαις·

ὕπ' ἀλφिताμοιβοῦ παρεκόπην διχοινίκῳ.

Ἀλουργόν, οὐ πορφυροῦν. Λιβάνιος ἐν τῷ ὑπατικῷ· ἐν θρόνοις βασιλικοῖς, ἢ τοῖς ἀλουργοῖς ἐσθήμασιν.

Ἀξιώτερον εἴποις, οὐ πλείονος τιμῆς ἄξιον· κοινότερον γάρ· οὐδὲ εὐωνότερον. ἔστι δὲ καὶ ἀξιώτερον τὸ δικαιότερον· ὅπερ ἐστὶ κρεῖττον τοῦ δικαιότερον. ἰστέον δέ, ὅτι ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας τὰ ἀ-

πλᾶ καὶ ἄμφω δόκιμα· οἶον, ἄξιος ἐγκωμίων, καὶ δίκαιος ἐγκωμίων.

Αὐτοδικεῖν (λέγε), οὐκ αὐθεντεῖν· κοιότερον γάρ.

Ἀφυπνίζω καὶ διυπνίζω, οὐκ ἐξυπνίζω.

Ἀγχει κάλλιον ἢ πνίγει.

Ἀναριχᾶται, Ἀττικόν· δημοῖ δὲ τὸ ταῖς χερσὶ καὶ τοῖς ποσὶν ἀντεχόμενον ἀναβαίνειν, γράφεται δὲ δι' ἐνός ρ.

Ἀνακραγεῖν καὶ ἐγκραγεῖν κάλλιον ἢ ἀναφωνῆσαι. Συνέσιος ἐν ἐπιστολῇ τῇ Δάπιδᾳ μεγάλην τῶν Αἰγυπτίων· καὶ τοῦ· οὐ πόρρωθεν ἐγκραγών.

Ἀπάτη καὶ ἐξαπάτη, καὶ ἀπατῶ καὶ ἐξαπατῶ.

Ἀθλοθέτης κρεῖττον, ἢ ἀγνοθέτης.

Ἀναθεῖναι τὸν φόρτον, οὐκ ἐπιθεῖναι. Ἀριστείδης ἐν τετάρτῳ τῶν ἱερῶν· μὴ κρίσεως νόμῳ τὴν ἀρχὴν ἀνατιθέντος. Καὶ ἀναθεῖναι ἀντὶ τοῦ ἀφιερῶσαι· ὁ αὐτὸς ἐν τῷ αὐτῷ· ἐδόκει χρῆναι ἀναθεῖναι τρίποδα ἀργυροῦν.

Ἀνιμὰν λέγε ἐπὶ ὑγροῦ, μὴ ἀνέλκειν.

Ἀνθοσμίας οἶνος οὐκ εὐοσμος.

Ἀνεμιαῖον, οὐχ ὑπηνέμιον.

Τὸ ἅττα ἀντὶ τοῦ ἅτινα ἐν ἀρχῇ κώλου μόνον εὐρηται, προϋπάρχοντος τοῦ ὀνόματος ἐν τῷ πρὸ αὐτοῦ κώλῳ, ἐφ' ᾧ ὀνόματι τοῦτο ἐπιφέρομεν. οἶον, πάντα ποιῶ, ἅττα ἂν βούλωμαι. τὸ δὲ ἅττα ἀντὶ τοῦ τινὰ καὶ προηγεῖται τοῦ ὀνόματος ἅπαξ ἐν τῷ αὐτῷ κώλῳ, καὶ ἔπεται αἰεί. ἔπεται μὲν, ὥς τὸ ἕτερον ἅττα καὶ πᾶς ἅττα· προηγεῖται δέ, ὥς ἔχει τὸ τοῦ Πλάτωνος ἐν τῷ Φαίδωνι· ἦν γὰρ δὴ ἅττα τοιαῦτα, ἀντὶ τοῦ τοιαῦτά τινα.

ρῆ. καὶ ἀναιροῦμαι οὐ μόνον τὸ φονεύομαι, ἀλλὰ καὶ τὸ ἀναλαμβάνω καὶ τὸ ἀνέλκω, ὡς τό, καὶ ἀναιρεῖται τὸν βωμὸν βαρὺ στενάζας· καὶ τό, πάντα εἰς ἐπαινον ἀνῆρηται. καὶ ἀναιροῦμαι τὸ μαντεῖαν δέχομαι. Ἀριστείδης· πῶς οὐκ ἐϋλογον ἐκ προχειροῦ παρὰ θεῶ κριτῇ σοφώτατον ἀνῆρῃ σθαι, ἤτοι μεμαντεῦσθαι.

Ἀμαθῶς οὐ μόνον ἀντὶ τοῦ ἀνοήτως, ἀλλὰ καὶ ἀντὶ τοῦ ἀνεξετάστως. Ἀριστείδης ἀμαθῶς εἰσάπαξ ὑποχωρεῖν τοῖς πρεσβυτέροις.

Καὶ ἀληθεύω καὶ ἀληθίζω. Ἡρόδοτος ἐν τῇ πρώτῃ· ἱππεύειν καὶ τρξεύειν καὶ ἀληθίζεσθαι.

Καὶ ἀτρεμῶ καὶ ἀτρεμίζω. Ἀριστείδης ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ· ἐξῆγεν ἀτρεμιζούση τῇ ψυχῇ καὶ τοῖς λογισμοῖς ἐστῶσιν.

Ἀνέχω τὸν δεῖνα, ἡγουν ἀναφέρω. Ἀνέχω δὲ καὶ τὸ ἄνω ἵσταμαι. Ἀριστείδης ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ· τρίτη δὲ ἀκόλουθος τούτων ἀνέχει περιφανῆς ἄνω. καὶ ἀνέχω τὸ ἀναφέρομαι καὶ ἀνακουφίζομαι, οὐ μόνον ἐπὶ ὕδατος τιθέμενον, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἄλλων ἀπλῶς, ὡς ὁ αὐτός· τοὺς δ' ἐπὶ τῶν λόγων ἀνέχοντας.

Ἀποκρίνασθαι τὸ ἀπολογήσασθαι· ἀποκριθῆναι δὲ τὸ χωρισθῆναι. οὐ γὰρ εὔρηται ὅλως παρὰ ρήτορσι τυῦτο ἀντὶ τοῦ ἀπολογήσασθαι. ἀποκρίνω δὲ τὸ ἀποσκυβαλίζω, καὶ ἀποκρίνω τὸ χωρίζω. ὁ αὐτός Ἀριστείδης· ὦν ἀποκρίναι τοὺς ἐτέρους οὐκ ἔστιν.

Ἀπαρκεῖ κάλλιον ἢ ἀρκεῖ. Σοφοκλῆς
ἀπαρκούντως ἐμοί.

Ἀνδρόγυνος ἐρεῖς, οὐ γύννις.

Ἄγεται γυναῖκα, οὐκ ἄγει, ἤγουν λαμβάνει. Καὶ ἄγεται δὲ καὶ ἄγει ἀντὶ τοῦ φέρει. Πλάτων ἐν τῇ ἀπολογίᾳ Σωκράτους· ὥχοντο εἰς Σαλαμῖνα καὶ ἤγοντο Λέοντα.

Ἀπέχω τὴν χάριν κάλλιον ἢ λαμβάνω. Συνέσιος ἐν ἐπιστολῇ· ἀπέχω τὴν χάριν. Καρνᾶς ἐκέτης μου γέγονεν.

Αὐθέκαστος ὁ ἰδιόρρυθμος. Λουκιανὸς ἐν τῷ Φάλαρις πρῶτος· βίαιον δὲ ἢ σκαιὸν ἢ ὑβριστικὸν ἢ αὐθέκαστον οὐδεὶς ἀπεκάλειμε.

Αὐτός, οὐκ αὐτότατος πέπαικται γὰρ τοῦτο παρ' Ἀριστοφίνει ἐν Πλούτῳ, ὥσπερ καὶ τὸ μυνώτατος.

Ἀπαυθαδίζομαι κάλλιον ἢ αὐθαδίζομαι καὶ αὐθαδιάζομαι.

Ἀνεῖπον τοῦτον αὐτοκράτορα κάλλιον λέγειν ἢ ἀνηγόρευσαν· καὶ ἀνερρήθη ἢ ἀνηγορεύθη· ἔστι δὲ τὸ ἀνεῖπε καὶ ἀντὶ τοῦ ἀπλῶς ἀνεβόησε. Θουκυδίδης ἐν τῇ δευτέρᾳ· καὶ ἀνεῖπεν ὁ κήρυξ· λαμβάνεται δὲ καὶ ἐπὶ ἐξαγγελίας χρησμῶν ἢ μυστηρίων.

Τὰ δεινότατα τούτοις ἀνατεινόμενος κάλλιον εἰπεῖν ἢ ἀπειλήσας. ὡσαύτως καὶ ἀνατεινόμενος ρόπαλον ἢ ἀνασχών· καὶ ἀναδησάμενος ἢ ἀναρτήσας. Ἀριστείδης· ὦ πάντας ἢ θεὸς ἀναδεΐται. καὶ πάλιν πάντας τοῖς λόγοις ἀναδησάμενος. Καὶ ἀναδῶν ἢ στεφανῶν. Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ.

λήροις ἀναδῶν τοὺς νικῶντας τὸν πλού·

τον ἐὰ παρ' ἑαυτῷ.

ὄθεν καὶ ἀνάδημα ὁ στέφανος. Λιβάνιος ἐν τῷ ὑπατικῷ τὸ τὴν κεφαλὴν σου παρὰ τῶν κρειττόνων

ἀγεσθαι πρὸς ἀνάδημα· καὶ ἀναδούμενος ἢ ἐξάπτων.
Θουκυδίδης· καὶ τινες ἀναδούμενοι κενὰς εἰλκον.

Ἀποξῆν, οὐκ ἐστενωμένως ζῆν· κοινότερον γάρ.

Ἀγάλλω κάλλιον ἢ λαμπρύνω. Ἀριστείδης ἐν
τῷ Ἀπελλᾷ γενεθλιακῷ· οἷς δ' ἄν τις ἀγήλαι τήν-
δε τὴν ἡμέραν. Καὶ Ἀγάλλομαι, ἢ λαμπρύνομαι.
Θουκυδίδης· καὶ τοῖς ἄλλοις, οἷς ὁ πόλεμος ἀγάλλ-
λεται. Ἔστι δὲ ἀγάλλομαι καὶ ἀντὶ τοῦ χαίρω.

Αἰσχιον, οὐκ αἰσχροτέρων. Ἀριστείδης ἐν Λευ-
κτρικῷ τετάρτῳ· καὶ τί γένοιτ' ἄν αἰσχιον. καὶ
αἰσχυνηρός, οὐκ αἰσχυνηλός. Πλάτων ἐν Γοργίᾳ·
αἰσχυνηροτέρῳ μᾶλλον τοῦ δέοντος.

Ἄτερος, οἱ θέτερος· βάρβαρον γάρ· εἰ καὶ Λυ-
κόφρων καὶ τινες ἄλλοι τοῦτο γράφουσιν. ὁ ἕτερος
γάρ ἐστι, καὶ κατὰ κρᾶσιν ἄτερος· οὐκ ἔχει οὖν
χώραν ἐνταῦθα· τὸ Θ, ὥσπερ ἐπὶ τῶν ἄλλων πτώ-
σεων. ἐκεῖ γὰρ τὸ τοῦ ἄρθρου π εἰς Θ τρέπεται,
οἷον θατέρου καὶ θατέρῳ· ἐπὶ δὲ τῶν ἄλων αὐθις
πτώσεων, ἐνθα μεσολλαβοῦν ἔχει σύμφωνον, ν
λέγω ἢ σ, οὐ γίνεται ἢ τοιαύτη συναλοιφή, οἷον
τὸν ἕτερον, τοῖν ἑτέρειν, τῶν ἑτέρων, τοῖς ἑτέροις,
τοὺς ἑτέρους, ἄτεροι δέ· ὡσαύτως καὶ ἐπὶ θηλυ-
κοῦ ἄτερα, οὐ θατέρα. ἀλλ' ἐπὶ δοτικῆς θατέρα καὶ
ἄτεραι ἐπὶ πληθυντικοῦ. ὁ αὐτὸς δὲ λόγος καὶ ἐπὶ
τοῦ οὐδετέρου, ὃν ἔφαμεν ἐπὶ τοῦ ἀρσενικοῦ.

Ἀσύνητος καὶ ὁ μὴ νοῶν καὶ μὴ νοούμενος· ὡσαύ-
τως καὶ συνετός, καὶ ὁ νοῶν καὶ ὁ νοούμενος. τοῦ
δευτέρου μαρτυρία παρὰ Συνεσίῳ· οἷον οὐ γὰρ ἄ-
πασιν ἢ Πυθίᾳ φθέγγεται συνετά. Καὶ παρὰ Λιβα-
νίῳ ἐν τῷ περὶ τῆς ἑαυτοῦ τύχης κεκρατησθαι τῇ βαφῇ

καὶ Φιλάγριον λέγων· ἡμῖν γε οὐ συνετὰ λέγων

Ἀμεμπτος καὶ ὁ μὴ μέψιν δεχόμενος καὶ ὁ μὴ μεμφόμενός τινι. τῷ δευτέρῳ δὲ χρώνται κυρίως οἱ Ἀττικοί. Ὡσαύτως οὖν καὶ ἀθέατος, ὁ μὴ βλέπων κρεῖττον ἢ ὁ μὴ βλεπόμενός τινι. Λιβάνιος ἐν τῷ περὶ τῆς ἑαυτοῦ τύχης· ἀθέατος ἔμεινα μονομαχιῶν ἐκείνων.

Ἀνανεοῦμαι τῇ μνήμῃ τόδε, κάλλιον λέγειν ἢ εἰς μνήμην λαμβάινω. ὁ αὐτὸς Λιβάνιος· ἀνανεοῦμαι τῇ μνήμῃ τὸν Ὀθρυάδην ἐκείνον. καὶ ἀνανεοῦμαι τὴν οἰκίαν, ἥγουν ἀνακαινίζω· ἀνανεῶ δὲ ἐπὶ ἐνεργητικοῦ ἀδόκιμον.

Ἀπὸ τοῦ διακειμένου ὁμιλεῖν τις λέγεται, ἥγουν κατὰ φύσιν καὶ ὡς διάκειται. Φιλόστρατος· ἀπὸ τοῦ διακειμένου καὶ ἴλεω ἀκροασάμενος. ὡσαύτως ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας λέγε καὶ τὸ ἀπὸ τοῦ διατεθειμένου καὶ πεφυκότος.

Ἀκανθοπλήξ, οὐκ ἀκαιθόπληξ.

Ἄρτι ἤξω οὐκ εἶποις, ἀλλ' ἄρτι ἔρχομαι καὶ ἄρτι ἀφικόμην.

Ἀμύνομαι μέν, οὐκ ἄμυνα δέ.

Ἀπολείπει ἢ γυνὴ τὸν ἄνδρα. Ἀριστοφάνης ἐν νεφέλαις·

ἀπολιποῦσα γ' αὐτὸν ὥχετο.

ἐκβάλλει δὲ ὁ αἰὴρ τὴν γυναῖκα. Λιβάνιος ἐν μελέτῃ τῇ περὶ τῆς λάλου· ἐκβαλε τὸ γύναιον.

Ἀποκρίνεται ὁ ἐρωτώμενος, ἀπολογεῖται δὲ ὁ ἐγκαλούμενος.

Ἀσπαίρω Ἀττικοί, οἱ δὲ ἄλλοι σπαίρω.

Ἀνέωγεν ἐπὶ μὲν τοῦ παρατατικοῦ ἀντὶ τοῦ ἡνυι-

Ἀμφιγυνοῶ κάλλιον ἢ ἀμφιβάλλω. Πλάτων ἐν Γοργία· ἀμφιγυνοῶ μέντοι, ὦ Πῶλε, ἐφ' ἐκάστου ὧν λέγεις.

Ἀφηλικεστέρα, οὐ πρεσβύτερα. εὖρηται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ νεωτέρα, πλὴν οὐ παρὰ τοῖς δοκίμοις. καὶ ἀφῆλιξ, καὶ ἔξω τῆς ἡλικίας, ὁ γέρων, οὐ πρεσβύτερος. Ἀριστείδης ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ· παῖδας δὲ καὶ γυναῖκας καὶ τοὺς ἔξω τῆς ἡλικίας.

Ἀπεῖρηται κάλλιον ἢ ἀπηγόρευται.

Ἀπρίξ ἐλάβετο λέγε, ἀλλὰ μὴ ἀμφοτέrais χερσὶ καὶ διόλου.

Ἀφροντιστεῖν καὶ ἀφροντίστως ἔχειν οἱ δόκιμοι, οὐκ ἀμεριμνεῖν, οὐδ' ἀμερίμνως ἔχειν. ἀπεριμερίμνως δὲ ἀντὶ τοῦ ἀσκόπως παρ' Ἀριστοφάνει ἐν νεφέλαις.

ἀπεριμερίμνως τὴν θύραν λελάκτικας.

Ἀτενὲς ἦθος λέγειν κάλλιον ἢ σκληρὸν καὶ ἀκαμπές. Πλουταρχος· ἀτενοῦς ἦθους τοῦτ' ἐγώ γε τίθεμαι. καὶ ἀτενὲς καὶ ἀτενῶς ἐπιρρηματα ἀντὶ τοῦ ἀτρέπτως καὶ διόλου. Λουκιανὸς ἐν τῷ δις κατηγορούμενος· ἐπεὶ ἐδόκει μοι εὐμαθὴς εἶναι καὶ ἀτενὲς ὁρᾶν εἰς ἐμέ.

Ἀπαναισχυντῷ καὶ ἀπανιδεύομαι Ἀττικοί, οὐ χωρὶς τῆς προθέσεως.

Ἀναδάσασθαι, οὐκ ἀναμερίσασθαι. καὶ ἀνχδασμός, οὐ μερισμός.

Ἀλεῖν, οὐκ ἀλήθειν. Ἀριστοφάνης ἐν νεφέλαις. ὥσπερ εἰ κάγχρυς γυναῖκ' ἀλοῦσαν.

Καὶ ἀναλέγομαι καὶ ἐκλέγομαι. Πλάτων ἐν Γοργία. οὐκ εἰκὴ ἐκλεγόμενος προσφέρει. Καὶ ἐκλέγω

δὲ Ἀριστείδης ἐν τῇ Παναθηναϊκῇ· οἶμαι μὲν οὖν εἰ καὶ ταῦτα μόνα ἐκλέξας ἐπέπαύμην. ὡσαύτως δὲ καὶ ἀπολέγω Ἡρόδοτος ἐν τῇ τρίτῃ· καὶ ἄλλας παρθένους ἀπολέξας ἀνδρῶν τῶν πρώτων. Καὶ ἐπιλέγομαι τὸ αὐτὸ, καὶ τὸ ἀναγινώσκω. Λουκιανὸς ἐν τῷ φιλοψευδῆς ἢ ἀπιστῶν· ἐπιλεγόμενος τῶν τεθυηξομένων τὰ ὀνόματα. ἀναλέγων δὲ Θουκυδίδης μόνος φησὶν, ἀντὶ τοῦ ἀπαγορεύων.

Ἀφίσταμαι τῷ δεῖνι τοῦδε κάλλιον ἢ παραχωρῶ· ὅθεν ὥσπερ λέγεις, τοσοῦτον αὐτῷ τὸ παρὰ πάντων συγκεχωρηκὸς ἐν ᾗ πασιν, οὕτω λέγε, τοσοῦτον αὐτῷ τὸ παρὰ πάντων ἀφεστηκὸς ἐν ᾗ πασιν.

Οὐ λέγουσιν οἱ κυρίως Ἀττικοὶ ἄρσενα, ἀλλὰ ἄρρενα.

Ἀνεῖλεν ἀντὶ τοῦ ἐφόνευσε καὶ λογογράφοι καὶ ποιηταί. ἀντὶ δὲ τοῦ ἔλαβε, ποιηταὶ μόνοι, καὶ Θουκυδίδης ἅπαξ. Σοφοκλῆς ἐν Αἴαντι.

δύο δ' ἀργίποδας κριοὺς ἀνελών.

τοῦ μὲν κεφαλὴν καὶ γλῶσσαν ἄκραν
ριπτεῖ θερίσας

Θουκυδίδης ἐν τῇ πρώτῃ· τῶν τεθνεότων τὰ ὅσα ἀνελόντες ἐξέβαλον. Ἀνελόμεν δὲ ἀντὶ τοῦ ἀνέλαβον, λογογράφοι, ὡς τὸ ἀνελόμενος τὰ χρήματα. Πάλιν, ἀνεῖλεν ἀντὶ τοῦ ἐξέβαλεν, ὡς τὸ ἀνείλε παῖσαν αἰτίαν. Καὶ ἐπὶ τοῦ ἐμαντεύσατο Λιβάνιος ἐν τῷ Ἀχιλλέως ἀντιρρητικῷ· ὁ δὲ ἀνείλε παρὰ τῷ τρώσαντι καὶ τὴν ἱασιν ζητεῖν. Ὡσαύτως καὶ ἀναιρῶ οὐ μόνον τὸ φονεύω, ἀλλὰ καὶ τὸ μαντεύομαι. Πλάτων ἐν τινι τῶν πολιτειῶν· τὸ τ ε δ εῖ ν π ο ι εῖ ν, ἐ ἀ ν κ αὶ ἡ Π υ θ ί α σ υ ν α ν α ἰ

γεν. Ἀριστείδης ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ· ἱερά τε γὰρ πάντα ἀνέωγε καὶ τὰ τῶν ἱερέων γένη συνῆγε καὶ διεπρεσβεύετο πρὸς τοὺς θεοὺς τὸν ἀρχαῖον τρόπον. καὶ Δημοσθένης· ἡ γράμματ' ἐκλεπτεν ἡ ὑπ' ἀνέωγεν. ἀπὸ γὰρ τοῦ ἀνοίγω, ἀνέωγον, ἀνέωγες, ἀνέωγεν. ἐπὶ δὲ μέσου παρακειμένου τὸ ἀνέωγεν ἀντὶ τοῦ ἀνεώχθη· ἀνοίγω γὰρ ἀνοίξω, ἀνέωχα, ἀνέωγα, ἀνέωγας, ἀνέωγε. Συνέσιος ἐν ἐπιστολῇ τῇ Ἀγαθὸν πεποιθέναι ἐπὶ κύριον· τί νες οἰκίαι τοῖς λησταῖς ἀνέωγασιν. Λουκιανὸς ἐν τῷ Μικυλλος ἡ ἀλεκτρυών· καὶ ἐν διατρίβει ἀνεωγόσι τοῖς ὀφθαλμοῖς. καὶ ἐν τῷ Χάρωνος καὶ Ἑρμοῦ διαλόγῳ· ὥς ἐπιπλάσαι τοῦ σκαφιδίου τὰ ἀνεωγότα· ὥστε ἀμαρτάνει Φρύνιχος δισχυριζόμενος εἶναι τὸ ἀνέωγε καὶ ἀντὶ τοῦ ἡνοιξεν, ὅπερ ἀδύνατον. ἀντὶ γὰρ τοῦ ἀνεώχθη καὶ ἡνοιγεν, ὥς ἔφημεν, λαμβάνεται· ἔστι δὲ τὸ μὲν ἡνοιγε καὶ τὸ ἀνεώχθη κοινά, τὸ δὲ ἀνέωγεν Ἀττικόν. ὅτι δὲ καὶ τὸ ἀνέωξε κάλλιστον, Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ·

εἰτ' ἀνέωξάς με φθάσας.

καὶ Λιβάνιος ἐν ἐπιστολῇ τῇ Σέβων ἐστὶ μὲν Κρής· ἀνέωξε γὰρ τοῖς ξένοις τὴν οἰκίαν. καὶ Θουκυδίδης ἐν τῇ δευτέρᾳ· καὶ ἀνέωξαν τὰς πύλας Πλαταιέων ἄνδρες. [σημείωσαι δὲ καὶ τοῦτο· τὸ ἀνέωγεν ἀντὶ τοῦ ἡνεώχθη ἅπαξ εὐρίσκεται.]

Οὐ μόνον ἄκρα πόλις ἢ ἀκροπολις. ἀλλὰ καὶ ἄκρα μόνον.

Ἀξιώ τὸ παρακαλῶ, τὸ ἄξιον κρίνω, καὶ τὸ τιμῶ· ἀφ' οὗ καὶ ἀξιούμενος ὁ τιμώμενος. Εὐριπίδης ἐν Ἑκάβῃ·

τὺ μ β ο ν δ ε β ο υ λ ο ῖ μ η ν ἄ ν τ ο ν ἐ μ ὸ ν
ἀ ξ ι ο ῦ μ ε ν ο ν Ὀ ρ ᾶ σ θ α ι.

Καὶ ἀξίωμα ἢ τιμὴ καὶ ἢ παράκλησις παρὰ τῇ θείᾳ γραφῇ, οἶον ἐν τοῖς ψαλμοῖς τό, εἰ σέ λ θ ο ι τὸ ἀ ξ ῖ ω μ ᾶ μου ἐν ὧ π ι ὄ ν σου· καὶ τὸ μέγεθος. Ἀριστείδης ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ τὸ μέν οὖν ἀ ξ ῖ ω μ α τοῦ παρόντος ἀ γ ῶ ν ο ς, ἡ γουν τὸ μέγεθος τοῦ ἀγῶνος. ἀξίωσις δὲ οὐ μόνον ἢ παράκλησις, ὡς Θουκυδίδης ἐν τῇ τρίτῃ· καὶ οὐκ ἄδικοις αὖτῃ ἢ ἀ ξ ῖ ω σ ι ς, ἀλλὰ καὶ τὸ μέγεθος, ὡς ὁ αὐτός· καὶ τὴν ἀ ξ ῖ ω σ ι ν τῆ ς ἀ ρ ε τ ῆ ς ὡ ς ἐ λ ε υ θ ε ρ ῶ ν τ ῆ ν Ἑ λ λ ᾶ δ α φέρεται· καὶ ἢ τιμὴ καὶ τὸ προσόντιν ἀξίωμα, ὡς ὁ αὐτός· ἔχων ἐπ' ἀ ξ ῖ ὡ σ ε ι καὶ π ρ ὸ ς ὀ ρ γ ῆ ν ἄ ν τ ε ι π ε ῖ ν. καὶ Ἀριστείδης· οὐ τοῦς ἐν ἀ ξ ῖ ὡ σ ε ι π ρ ο ὕ χ ο ν τ α ς. ἔστι δὲ ἀξίωσις καὶ ὅπερ ἀξιοῖ τις, ὡς Θουκυδίδης ἐν τῇ δευτέρᾳ· ἐν σ φ ῖ σ ι ν αὐ τοῖ ς τὴν ἀ ξ ῖ ω σ ι ν τ αὐ τ ῆ ν εἰ λ ῆ φ ε σ α ν, μ η δ ἔ ν α ὄ χ λ ο ν Π ε λ ο π ο ν ν η σ ῖ ω ν ν ε ῶ ν ὑ π ο χ ω ρ εῖ ν. ἀξίωμα δὲ παρὰ φιλοσόφοις ἢ λεγομένη κοινὴ ἐννοια, οἶον, ἀξιοῦσι πάντες σφαιροειδῇ τὸν οὐρανὸν εἶναι.

Καὶ ἀφαιρῶ καὶ ἀφαιρούμαι. συντάσσεται δὲ καὶ ἀπὸ γενικῆς εἰς αἰτιατικὴν καὶ ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς γενικὴν καὶ ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς αἰτιατικὴν καὶ ἀπὸ

Ἄξονες τετράγωνοι ὄντες εἶχον ἰδιωτικοὺς νόμους ἐγγεγραμένους· κύρβεις δὲ τρίγωνοι οὖσαι, εἶχον δημοσίους νόμους καὶ ἱεροποιίας.

Ἀναμιμνήσκομαι ὑπ' ἐμαυτοῦ. Λιβάνιος ἐν ἐπιστολῇ τῇ Κράτιστον μὲν· ἀναμιμνησκόμενος οὖν ὅπως ἤλγεις προπέρυσιν. ἀναμιμνήσκω δὲ ἕτερον. Ἀριστείδης ἐν δευτέρῳ τῶν ἱερῶν· ἀνεμίμνησκέ με τῆς Ὀδυσσεΐας. καὶ ἀναμιμνήσκομαι ὑπ' ἄλλου.

Ἀποκέκλεισμαι τροφῆς λέγε, μὴ ἀποτετείχισμαι μηδὲ κεχώρισμαι.

Ἀποστασίῳ δίκην ἔλεγον, ὁπότε ἀπελεύθερος κρίνοιτο ὡς ἀποστάς τοῦ δεσπότη. ἀπροστασίῳ δέ, ὁπότε μέτοικος ἐγκαλοῖτο μὴ ἔχων προστατήν.

Ἀποκέρυκτος ὁ ἐπὶ ἀδικήματι ἐκβληθεὶς τῆς οἰκίας παρὰ τοῦ πατρὸς μετὰ ψήφου· δικαστικῆς. καὶ ἀποκηρύττειν τὸ τοῦτο ἐργάζεσθαι, καὶ τὸ διὰ κυρύγματος πωλεῖν. Λουκιανὸς ἐν τῷ βίῳ πρᾶσις· ἀποκηρύξομεν δὲ βίους φιλοσόφους. καὶ ἀποκέρυκτος ὁ οὕτω πωλούμενος. ἀπόκληρος δὲ ὁ ἐν διαθήκαις πατρὸς μὴ τυχὼν κλήρου· ἐκποίητος δὲ ὁ δοθεὶς εἰς υἰοθεσίαν ἄλλῳ, ὃ λέγεται ὁ τοιοῦτος εἰσποίητος.

Ἀποφέρεισθαι οὐ μόνον τὸ πόρρω φέρεσθαι, ἀλλὰ καὶ τὸ κερδαίνειν. (παράδειγμα τοῦ πόρρω φέρεσθαι παρὰ Λιβανίῳ· εἰ μὲν γὰρ φιλοσοφίας ἀπτόμενος ἀπεφέρετο τοῦ σχήματος, καὶ ἦν ἐν προσηγορίᾳ φιλοσοφίας.) ἀποφέρειν δὲ καὶ ἀποφορὰ τὰ παρὰ τῶν ἡττόνων τοῖς μείζονσι παρεχόμενα χρηστά. Θουκυδίδης ἐν τῇ πέμπτῃ· τάλαντον ἔταξαν τῷ

Διὰ τῷ Ὀλυμπίῳ ἀποφέρειν. λέγεται μέντοι ἀποφο-
ρὰ καὶ ἡ δυσώδης ὁσμή.

Ἀπόδοσις αἰψύχου. Ἰουλιανὸς ἐν ἐπιστολῇ· ἀπο-
δέδωκας Ἀριστοφάνει τὰς ἀμοιβάς. ἀποκατάστα-
σις δὲ ἐμψύχου ἄγομένου.

Ἀρχειν ἀνθρώπων, κρατεῖν δὲ καὶ ἀνθρώπων καὶ
θηρίων.

Ἀράχνη τὸ ὕφασμα, ἀράχνιον τὸ νῆμα, ἀράχνης
τὸ ζῶον. Ἡσίοδος.

ἀερσιπότητος ἀράχνης.

Ἄρνες οἱ νεογνοί, ἀρνειοὶ οἱ προήκοντες τῇ ἡλι-
κίᾳ.

Ἀστεῖος ὁ πιθανὸς καὶ ὁ χαρῆς.

Ἀτέλεστον τὸ ἀδύνατον τελεσθῆναι, ἀτελὲς δὲ
τὸ μῆπω τετελεσμένον. τὸ μέντοι τετελεσμένον
λαμβάνεται παρ' Ὀμήρῳ ἐν Ἰλιάδι καὶ ἐπὶ τοῦ
μῆπω μὲν τελεσθέντος, φύσιν δὲ ἔχοντος τελεσθῆ-
ναι· οἶον

εἰ δύναμαι τελέσαι γε καὶ εἰ τετελεσμένον ἐστίν.
ἀνήνυτον δὲ κάλλιον ἢ ἀτέλεστον. ἐστὶ δὲ καὶ ἀτέ-
λεστος ὁ μὴ μυηθεὶς· καὶ ἀτελὴς ὁ ἀμέτοχος. Λου-
κιανὸς ἐν Μενίππου καὶ Χείρωνος διαλόγῳ· ἀλλ'
ἀτελεῖς τούτων πάντων ἐσμέν.

Αὐχὴν τὸ ὀπισθεν τοῦ τραχήλου. Φιλόστρατος ἐν
εἰκόσιν· αὐχὴν εὐπαγῆς. δέρη δὲ τὸ ἔμπροσθεν. Λι-
βάνιος ἐν τῇ εἰς τὸν νεῶν τοῦ Ἀπόλλωνος μονωδίᾳ·
ἀπαλότητα δέρης ἐν λίθῳ.

Ἀσφόδελος τὸ φυτόν, ἀσφοδελὸς δὲ ὁ τόπος ὁ ἔ-
χων ἀσφοδέλους, ὡς παρὰ τῷ θεολόγῳ Γρηγορίῳ ἐν
τῷ εἰς τὸν μέγαν Βασιλεῖον ἐπιταφίῳ· οὓς ἀσφοδε-

δοτικῆς εἰς αἰτιατικὴν· οἷον ἀφαιρῶ σοι τόδε, ἀφαιρῶ σε τοῦδε, ἀφαιρῶ σε τόδε, καὶ ἀφαιρῶ σοι τόδε. παραδείγματα τοῦ ὑστέρου παρὰ μὲν Ἀριστείδη· ἀφείλε πολλοῖς νόσον· παρὰ δὲ Φιλοστράτῳ· μέγαν ἄθλον ἀφηρημένης αὐτῷ τῆς τύχης. (Καὶ ἀφαιροῦμαι οἱ δόκιμοι μετὰ αἰτιατικῆς ἀμφοῖν καὶ τοῦ πράγματος καὶ τοῦ προσώπου μόνον· τὸ δὲ ἀφαιρῶ πρὸς μὲν πρᾶγμα μόνον λεγόμενον μετὰ γενικῆς· καὶ νοεῖται μέρος. πρὸς δὲ ὁμοῦ καὶ πρᾶγμα καὶ πρόσωπον, τὸ μὲν αἰτιατικῇ τὸ δὲ πρόσωπον δοτικῇ, ὡς καὶ τὸ Ἀριστείδου καὶ Φιλοστράτου.)

Ἄρμα ἐν ᾧ ἵπποι ζεύγνυνται· οἱ δὲ ἐπὶ ὄπλων λαμβάνοντες οὐ καλῶς χρῶνται.

Ἀπήνη ἐπὶ ἵππων, ἄμαξα ἐπὶ βοῶν.

Ἀπειλῶ οὐ μόνον ἐπὶ ὀργῆς, ἀλλὰ καὶ ἀντὶ τοῦ μεγαλαυχοῦμαι. Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ.

ἐγὼ γὰρ ὦν μειράκιον ἠπείλησ' ὅτι.

Καὶ Λιβάνιος ἐν ἐπιστολῇ· μιμνήσκου δὲ ὦν ἠπείλεις ἐξιῶν.

Ἀκαιρία, ἐνδεῖα καιροῦ ἐπιτηδείου· ἀσχολία ἡ περὶ τι ἀναστροφή.

Ἀληθὲς τὸ ἐναντίον τῷ ψεύδει, ἀληθες δὲ παρὰ ποιηταῖς τὸ κατ' εἰρωνείαν ἀντὶ τοῦ ὄντως λαμβανόμενον, ὡς τὸ παρ' Ἀριστοφάνει ἐν Πλούτῳ.

ἀ λ η θ ε ς ; ὧ δ ε ι λ ό τ α τ ε π ά ν τ ω ν δ α ι μ ό ν ω ν .

Ἀποπέμπω τὸ ἀποστέλλω, ἡγουν τὸ ἀπὸ τῶν ἐνταῦθα ἐτέρωσε πέμπω. Λιβάνιος ἐν ἐπιστολῇ ἀποπέμπομεν ὑμῖν Διάνιον. ἐκ τούτου καὶ ἀποπομ-

πή. Λουκιανὸς ἐν τῷ Ἀλεξάνδρου βίῳ· πιστεύ-
σας τῇ ἀπυπομπῇ τοῦ μισθοῦ. καὶ ἀποπέμπω τὸ
ἀποδιώκω.

Ἀνακείμενος ὁ ἀναπεπτωκὼς καὶ ραθυμῶν· καὶ
ἀνακείμενος ὁ ἀνατεθειμένος, οἶον ἀνακείμενος ἀν-
δρίας. Θουκυδίδης· τὰ δὲ νῦν ἀνακείμενα ἐν τοῖς
Ἀττικοῖς ἱερεῖς.

Ἀναβαίνω ἵππον, οὐκ ἐπιβαίνω. Ἀχιλλεὺς ὁ
ρήτωρ ἐν Λευκίππῃ· τούτοις ἐσκευασμένος ἀναβαί-
νω τὸν ἵππον· ἐπιβαίνω δὲ νεῶς.

Ἀνατυποῦταί τις, ὅταν φαντάζηται ἃ ἐώρακεν·
ἀναπλάττει δέ, ἃ οὐδέποτε εἶδεν.

Ἀναγκάζειν ἐπὶ ἐμψύχου μόνον· βιάζειν δὲ
καὶ ἐπὶ ἀψύχου, οἶον, ἐβιάσατο τὸ ρεῦμα τοῦ πο-
ταμοῦ (τὴν ναῦν.)

Ἀνάπαυλα ἢ ἀνάπαυσις. Λιβάνιος ἐν ἐπιστολῇ
τῇ Καὶ ὅτε ἀσθενεῖν σοι τὴν γυναῖκα ἠκούομεν· καὶ
γὼ μὲν ἀναπαύλης ἐδεόμην. καὶ πάλιν ἐν τῇ εἰς
τὸν νεῶν τοῦ Ἀπόλλωνος μονωδία· οἶαν, ὦ Ζεῦ,
γνώμης καμνούσης ἀφηρέθημεν ἀνάπαυλαν. τὸ δὲ
παῦλα ἀδόκιμον. (ἀνάπαυσις καὶ κατάπαυσις
γράφεται· ἀνάπαυλα δὲ μόνον, οὐχὶ κατάπαυλα.)

Ἀτοπον οὐ μόνον τὸ ἄλογον, ἀλλὰ καὶ τὸ θαυ-
μαστὸν καὶ παράδοξον. Πλάτων ἐν Φαίδωρῳ· ὡς ἄ-
τοπον, ἔφη, ὦ ἄνδρες, εἰσὶν τι εἶναι τοῦτο. καὶ
πάλιν ἐν Θεαιτήτῳ· οὐδὲν γὰρ ἄτοπον, ἀλλὰ πολὺ
θαυμαστότερον ἦν· ἐσαφηνίσθη γὰρ διὰ τῆς ἀντι-
θέσεως. καὶ Θουκυδίδης· δοῦλο. ὄντες τῶν αἰεὶ ἀ-
τόπων.

λῶν λειμώνων καὶ Ἑλυσίων πεδίων ἡξίωσαν Ἑλλη-
νηνες.

Αἵτιαι, αἱ πρόξενoi, ἐπειδὴ καὶ ἡ πληθυντικὴ εὐ-
θεΐα τοῦ ἀρσενικοῦ τὸ αἷτιοι προπαροξυτονός ἐστι·
ταύτη γὰρ αἰεὶ ἐν τοῖς τριγενέσιν ἀκολουθεῖσι καὶ
αἱ πληθυντικαὶ εὐθεΐαι τοῦ θηλυκοῦ καὶ τοῦ οὐδε-
τέρου. αἰτίαι δέ, αἱ ἀφορμαὶ καὶ αἱ μέμφεις, πα-
ροξυτονως. οὕτω καὶ ὅσαι γυναῖκες, ὅσαι δὲ αἱ
ταφαί, διὰ τὸ μὴ ἔχειν ταῦτα ἀρσενικὸν ὧ παρα-
κολουθήσωσιν.

Ἄγροϊκος ὁ ἐν τῷ ἀγρῷ οἰκῶν παρὰ τοῖς Ἑλλη-
σιν ἀπλῶς· ἄγροϊκος δὲ ὁ ιδιώτης καὶ ἀπαιδευ-
τος. οἱ Ἀττικοὶ δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἐν τῷ ἀγρῷ οἰ-
κοῦντος καὶ ἐπὶ τοῦ ιδιώτου καὶ ἀπαιδεύτου καὶ
ἀναισθήτου προπαροξυτόνως ἄγροϊκος λέγουσιν.
Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ·

λέγεις ἄγροϊκον ἄρα σύ γ' εἶναι τὸν θεόν,
ἤγουν ἀναισθητον. καὶ πάλιν ἐν νεφέλαις.

ἔπειτ' ἔγημα Μεγακλέους τοῦ Μεγακλέους,
ἀδελφιδὴν ἄγροϊκος ὧν ἐξ ἄστεος,
ἤγουν ἐν τῷ ἀγρῷ οἰκῶν. ἐστὶ δὲ καὶ ρῆμα ἀγρι-
κίζομαι, τὸ ἀπαιδεύτως πρὸς τινα διατίθεμαι. Λι-
βάνιος ἐν τῷ λόγῳ τῷ πρεσβευτικῷ πρὸς τὸν Ἀχιλ-
λέα· εἰ ἡγροικισάμην πρὸς ὄντινούν ἢ τῶν νέων ἢ
τῶν πρεσβυτέρων.

Ἀθυροστομεῖν μὴ εἶπης, ἀλλὰ λοιδορεῖν.

Αἰτοῦμαι λέγουσιν ὅταν ζητῇ τις ὁ μέλει ἀπο-
δώσειν, οἶον ἐπὶ δανείου· αἰτῶ δὲ ἄρτον ὃν δηλονότι
οὐκ ἀποδώσω. εὗρηται δὲ καὶ αἰτοῦμαι Ἀττικῶς
ἀντὶ τοῦ ἀπλῶς αἰτῶ. Αἰσχύλος·

σωτήρ γενοῦ μοι σύμμαχος τ' αἰτουμένω.
καὶ Λιβάνιος ἐν ἐπιστολῇ τῇ Οἰσθά που Μάρκελ-
λον· τί τοῖνυν αἰτοῦμαι; Μάρκελλος ὁψέ ποτε γί-
νεται πατήρ. ἔστι δὲ αἰτοῦμαι καὶ τὸ παρά τινος
ζητοῦμαί τι, ὡς ὁ αὐτός ἐν ἐπιστολῇ [καὶ τοῦτο].
πολλάκις ἔφασκες ἀδικεῖσθαι μὴδὲν αἰτούμενος
παρ' ἡμῶν.

Ἀλάβαστον δίχα τοῦ ρ Ἀττικοί, μετὰ δὲ τοῦ ρ
ἀπλῶς Ἕλληνες.

Ἀνάλωκα καὶ ἀνάλωσα Ἀττικοί· τὸ δὲ μετὰ αὐ-
ξήσεως ταῦτα λέγειν, οἶον ἀνήλωσα [καὶ ἀνήλωκα],
κοινόν. Λιβάνιος ἐν τῇ προρρηθείσῃ εἰς τὸν ἐν τῇ
Δάφνῃ νεῶν τοῦ Ἀπόλλωνος μονωδία· σμικρῷ
σπινθῆρι πάντα ἀνάλωσεν. ὡσαύτως καὶ ἐπὶ πάν-
των τῶν χρόνων τοῦ τοιούτου ρήματος τῶν δεχο-
μένων αὐξήσεις.

Ἀνέραςτος καὶ ὁ μὴ ἐρῶν καὶ ὁ μὴ ἐρώμενος.
Λιβάνιος ἐν μελέτῃ τῇ Ἐχων τις γυναῖκα καὶ ὦν
ὑπὸ πατρὶ ἀπεδήμησεν· ἐρωτικόν· ἐγὼ δὲ ἀπ' ἐκεί-
νης τῆς ἡμέρας ἀνέραςτος. Λουκιανὸς ἐν Τίμωνι·
ἐρῶντες ἀνεράστων καὶ ἀμόρφων πραγμάτων. καὶ
αὐθις ἐν Μενίππου καὶ Χείρωνος διαλόγῳ· τίς δέ σε
τοῦ θαιάτου ἔρωσ ἐσχεν, ἀνεράστου τοῖς πολλοῖς
χρήματος; ἐπέραστος δὲ αἰεὶ ὁ ἐρώμενος.

Ἀνακαθέρομαι οὐ μόνον τὸ κάθαρσιν δέχομαι,
ἀλλὰ καὶ τὸ καθαίρω. Λιβάνιος ἐν τῷ πρὸς Κων-
στάντιον καὶ Κώνσταντα· πάντα τὸν ἐκείνη τόπον
ἐπῆλθεν ἀνακαθαίρόμενος γῆν τε καὶ θάλατταν.

Ὡσπερ ἀστεῖος, οὕτω καὶ ἀστειοσύνη, ὡς ὁ αὐ-
τὸς ἐν τῷ Ἀντιοχικῷ· ἀστειοσύνη δὲ ἢ διὰ πάντων.

Οὐ μόνον Ἀχερουσία λίμνη, ἀλλὰ καὶ Ἀχερου-
σιάς. Φιλόστρατος ἐν τοῖς ἡρωικοῖς· τοὺς δὲ Κωκυ-
τοὺς τε καὶ Πυριφλεγέθοντας καὶ τὴν Ἀχερουσιάδα.

Τὸ μὲν αὖξει ἐπὶ ἐνεργητικοῦ· οἶον, αὖξει ὁ ἥλι-
ος καὶ ἡ ὑγρότης τὰ φυτά. Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ
τοῦ στεφάνου· τὰς εὐδοξίας τῆς πατρίδος θεραπεύειν
ταύτας αὖξειν. καὶ αὖξει ἀντὶ τοῦ αὖξεται. Ἀρι-
στείδης ἐν τῷ εἰς Ρώμην· ἀλλὰ καὶ εἰκότως ἠϋξή-
σεν ἡ ἀρχή. Αὖξάνει δὲ ἐπὶ παθητικοῦ, οἶον αὖξάνει
τὰ φυτὰ ἡγουν αὖξῃσιν δέχεται. καὶ αὖξάνομαι ἐπὶ
τοῦ αὐτοῦ σημειομένου· ὁ αὐτὸς Δημοσθένης ἐν τῷ
αὐτῷ λόγῳ· ἐπὶ γε οἷς ἡ πατὴρ ἠϋξάνετο.

Τὸ αἶε ἐπὶ τῶν τριῶν χρόνων· τὸ δὲ ἔσαι ἐπὶ μέλ-
λοντος, καὶ ἐπὶ ἐνεστώτος δὲ ὅταν διηνέκειαν δηλοῖ.
Ἀριστείδης ἐν τῷ εἰς Δία· ἀλλ' ἦν τε ἄρα ἐξ ἀρχῆς
καὶ ἔσται ἔσαι. Καὶ Θουκυδίδης ἐν (τῇ) πρώτῃ·
κείσεται σσι εὐεργεσία ἐν τῷ ἡμετέρῳ οἴκῳ ἔσαι
ἀνάγραπτος. Λουκιανὸς ἐν τοῖς ἀληθινοῖς· θάλλου-
σα ἔσαι.

Ἄρτι οὐ μόνον ἀντὶ τοῦ πρὸ ὀλίγου, ἀλλὰ καὶ ἀν-
τὶ τοῦ ποτέ. Λουκιανὸς ἐν τῷ Διογένοους καὶ Ἀλεξάν-
δρου διαλόγῳ· ἐπαινῶν ἄρτι μὲν ἐς τὸ κάλλος, ἄρ-
τι δὲ ἐς τὰς πράξεις καὶ τὸν πλοῦτον.

Ἀπώμοτος ὁ ἀπηγορευμένος, ἀνώμοτος δὲ καὶ ὁ
μὴ ἐν ὄρκῳ παραληφθεὶς καὶ ὁ μὴ ὁμόσας, ὡς ὁ αὐ-
τὸς ἐν τῷ τῆς Ἰριδος καὶ Ποσειδῶνος διαλόγῳ· ἀ-
νώμοτός ἐστιν· ἀφαιῆς γὰρ ἦν.

Ἀποσοβῶ οὐ μόνον τὸ ἀποδιώκω, ἀλλὰ καὶ
τὸ σεσοβημένως καὶ θαρραλέως ἀπέρχομαι· (ὡς ὁ
αὐτὸς) Λουκιανὸς ἐν τῷ πλῦτον, ἢ εὐχαί· εἰκὸς

γὰρ ἤδη παρεληλυθέναι ἐκείνον ἀποσοβοῦντα ἐς τὸ ἄστυ. καὶ πάλιν ἐν τῷ ὑπὲρ τῷ εἰκόνων· καὶ ὡς ὁρᾷς ἤδη ἀποσοβῶ παρ' αὐτήν. περισοβῶ δὲ τὸ περιέρχομαι. ὁ αὐτὸς ἐν τῷ συμπόσιον ἢ Λαπίθαι· συνεχῶς περιεσοβέιτο ἢ κυλιξ. ἀνασοβῶ δὲ τὸ ἀνα-
ταράσσω. σοβῶ δὲ καὶ τὸ πεπαρρησιασμένως χω-
ρῶ, ὡς Συνέσιος ἐν ἐπιστολῇ· ὁ γὰρ ἰδὼν τὸν πορνό-
τριβα σοβοῦντα διὰ τῆς ἀγορᾶς. καὶ τὸ ἀνατα-
ράσσω καὶ ἀνεγείρω.

Ἀντίπαλον καὶ τὸ ἐναντίον καὶ τὸ ἴσον. ἀμφοτέ-
ρων παραδείγματα παρὰ Θουκυδίδη, τοῦ μὲν ἴσου
ἐν τῇ δευτέρᾳ· πόλιν μεγάλην οἰκοῦντας καὶ ἐν ἡθε-
σιν ἀντιπαλοὺς αὐτῇ τεθραμμένους· τοῦ δ' ἐναν-
τίου ἐν τῇ τρίτῃ· ἴσοι μὲν τῇ γνώμῃ ὄντες καὶ εὐ-
νοία, ἀντίπαλοι δὲ τῇ παρασκευῇ καὶ δυνάμει.

Ἀρρωστία οὐ μόνον ἡ νόσος, ἀλλὰ καὶ ἡ ἀπλῶς
ἀδυναμία, ἐπεὶ καὶ ὁ νοσῶν ἀδυνάτως ἔχει χρῆ-
σθαι ἑαυτῷ. Θουκυδίδης ἐν τῇ τρίτῃ· ἐν καρποῦ
ξυγκομιδῇ ἦσαν καὶ ἀρρωστία τοῦ στρατεύειν.

Οὐ μόνον ἀπόγνωσις, ἀλλὰ καὶ ἀπόγνοια. ὁ αὐτὸς
ἐν (τῇ) τρίτῃ· ὅπως ἀπόγνοια ἢ τοῦ ἄλλο τι ἢ κρα-
τεῖν τῆς γῆς.

Ἀπεδος χώρα ἡ ὀρεινὴ καὶ πετρώδης καὶ μὴ πε-
δίου ἔχουσα· καὶ ἄπεδος ἡ ὁμαλὴ καὶ οἶον ὁμόπε-
δος. Ἡρόδοτος ἐν τῇ πρώτῃ· ἡ δὲ ἄλλη Μηδικὴ
χώρῃ ἐστὶ πᾶσα ἄπεδος. καὶ Θουκυδίδης ἐν τῇ
ἐβδόμῃ. κατέβησαν ἐς χωρίον ἄπεδόν τι.

Ἄθυμία καὶ ἡ λύπη καὶ ὁ πρὸς τοὺς πολέμους
ὀκνος. Ἡρόδοτος ἐν τῇ πρώτῃ· οὔτε τινὰ δειλίην
μοι παριδὼν οὔτε ἀθυμίην ἄθυμος δὲ μόνον ὁ

ὀκνηρὸς εἰς μάχην. Συνέσιος ἐν ἐπιστολῇ· καὶ ἄλλως οὐκ ἄθυμος στρατιώτης.

Ἀμμηχανῶ τὸ ἀπορῶ καὶ οὐχ εὐρίσκω μηχανήν· καὶ ἀμμηχανῶ τὸ ἀποτυγχάνω. Ἡρόδοτος ἐν τῇ πρώτῃ· ἔνθα ἀμμηχανήσεις χρήματος οὐδενός.

Καὶ ἀπεικότως καὶ ἀπεεικότως. Θουκυδίδης ἐν τῇ ἕκτῃ· οὐδὲ τοῦτο ἀπεοικότως.

Οὐ μόνον ἀγών, ἀλλὰ καὶ ἀγωνισμός. ὁ αὐτὸς ἐν τῇ ἑβδόμῃ· πολλὰ δὲ ἡ ἀντιτέχνησις τῶν κυβερνητῶν καὶ ἀγωνισμὸς πρὸς ἀλλήλους.

Καὶ ἀντιβόλησις καὶ ἀντιβολία. ὁ αὐτὸς ἐν τῇ αὐτῇ· πρὸς ἀντιβολίαν καὶ ὀλοφυρμὸν τραπομένοι.

Ὡσπερ ἐκ τοῦ λογίζομαι λογισμός, οὕτω καὶ ἐκ τοῦ ἀναλογίζομαι ἀναλογισμός. ὁ αὐτὸς ἐν τῇ ὀγδόῃ· ὅντων δ' αὐτῶν ἐν τοιοῦτῳ ἀναλογισμῷ.

Ὡσπερ ἐγέννησάμην ἀντὶ τοῦ ἐγέννησα καὶ ἐθρεψάμην ἀντὶ τοῦ ἔθρεψα λέγομεν, οὕτω καὶ ἡ γανακτησάμην ἀντὶ τοῦ ἡγανάκτησα. Λουκιανὸς ἐν τῷ ἐνυπνίῳ· ἀγανακτησάμενης δὲ τῆς μητρος. ὡσαύτως καὶ ἐθαψάμην ἀντὶ τοῦ ἔθαψα. Ἡρόδοτος ἐν τῇ πρώτῃ· καὶ εἶδον δι' ἐκείνων καὶ ἐθαψάμην.

Ἄ μὲν, ἃ δὲ μὴ εἴπῃς, ἀλλὰ τινὰ μὲν, τινὰ δέ, εἰ καὶ Λουκιανὸς λέγει, οὐκ οἶδα εἴτε παίζων εἴτε σπουδάζων· λέγει γὰρ ἐν τῷ ρητόρων διδάσκαλος· ἐπειτα δὲ καὶ αὐτὸς ἃ μὲν προΐόντι ἐπιδεικνύς κατὰ τὴν ὁδόν, ἃ δὲ καὶ

παραινῶν. καὶ πάλιν ἐν Τίμωνι· διδοὺς ἅ-
 πασι τοῖς θεομένοισι, ὧ μὲν πέντε
 δραχμάς, ὧ δὲ μνᾶν, ὧ δὲ ἡμιτάλαν-
 τον. ὁ δὲ αὐτὸς οὗτος ἐξελέγχει τοῦτο ἐν τῷ ψευ-
 δο[σοφιστῇ ἡ] σολοικιστῇ αὐτοῦ.

Ἀφῆκεν εἰς τὸ πέλαγος, οὐκ ἐφῆκεν. Ἀριστεί-
 δης ἐν τῷ Αἰγαίῳ· ἀλλὰ διεξελθὼν ἐπ' ἄλ-
 λην ἄκτῇν κατάρας ἐκείθεν ἀφιέναι.

Καὶ ἀνακαλοῦμαι καὶ ἀνακαλῶ. Θουκυδίδης ἐν
 τῇ πρώτῃ· οἱ δὲ Λακεδαιμόνιοι αἰσθό-
 μενοί τὸ τε πρῶτον δι' αὐτὰ ταῦτα ἀ-
 νεκάλεσαν αὐτόν.

Ἀναισθητεύομαι μὴ εἴπης, ἀλλ' ἀναισθήτως ἔχω
 καὶ οὐκ αἰσθάνομαι καὶ ἀναισθητῶ. Δημοσθένης·
 ἐπεπείσμεν δὲ ὑπὲρ ἐμαυτοῦ τυχὸν
 μὲν ἀναισθητῶν.

Ἀπολύομαι μέμφεως καὶ ἀπολύομαι τὴν μέμ-
 ψιν, ἢ ἀπολύω.

Ἀριστείδης ἐν τῷ πρὸς Θηβαίους περὶ συμμα-
 χίας δευτέρῳ· οἱς ἀπολύεσθαι τὴν μέμψιν.

Ἀπόστολος ὁ ἀπεσταλμένος. Δημοσθένης· ἀλλ'
 οἱ μὲν ἐχθροὶ καταγελῶσιν, οἱ δὲ σύμ-
 μαχοι τεθνᾶσι τῷ δέει τοὺς τοιού-
 τους ἀποστόλους. καὶ ἀπόστολος αὐτῇ ἡ
 ἀπουστολή. Ἀριστείδης ἐν τῷ περὶ τοῦ μὴ πέμπειν
 βοήθειαν τοῖς ἐν Σικελίᾳ· χρήματα δ' ἡμῖν τὰ
 μὲν εἰς τὸν ἀπόστολον τὸν καλὸν ἐξα-
 νήλωται.

Αὐτομολία κάλλιον ἢ αὐτομόλησις. ὁ αὐτὸς ἐν

τῷ περὶ τοῦ πέμπειν βοήθειαν τῆς ἐν Σικελίᾳ· καὶ πρὸς αὐτάς τὰς αὐτομολίας.

Ἀνεβίωσα ἐγὼ ἀμεταβάτως· μεταβατικῶς δὲ Πλάτων ἄπαξ εἶπεν ἐν τῷ Φαίδωνι· ἐὰν πέρ γε ἡμῖν ὁ λόγος τελευτήσῃ καὶ μὴ δυνώμεθα αὐτὸν ἀναβιώσασθαι.

Ἀποδέχομαι καὶ αἰτιατικῇ καὶ γενικῇ. Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τῶν πρὸς Ἀλέξανδρον συνηθηκῶν· ἄξιον ἀποδέχεσθαι, ὧ Ἀθηναῖοι, σφόδρα τῶν τοῖς ὀρκοῖς καὶ ταῖς συνηθήκαις διακελευομένων ἐμμένειν. Πλάτων ἐν Φαίδωνι· οὐκ ἀποδέχομαι ἐμαυτοῦ οὐδὲ ὧς. καὶ Συνέσιος ἐν τῇ Λύσαντες ἐκ Βενδιδείου ἐπιστολῇ· καὶ ἡμεῖς ἀποδεχόμεθα λέγοντος.

Ἀπρονοήτος καὶ ὁ μὴ προνοῶν καὶ ὁ μὴ προνοούμενος παρά τινος. Λουκιανὸς ἐν τῷ Ζεὺς τραγῳδός· ἡ οὐτας ἀπρονοήτους εἶναι αὐτῶν.

Καὶ ἀγῶν καὶ ἀγωνία. Πλάτων ἐν Γοργίᾳ· δεῖ μέντοι, ὧ Σώκρατες, τῇ ρητορικῇ χρῆσθαι καθάπερ τῇ ἄλλῃ πάσῃ ἀγωνίᾳ· καὶ γὰρ τῇ ἄλλῃ ἀγωνίᾳ οὐ τούτου ἕνεκα δεῖ πρὸς ἅπαντας χρῆσθαι ἀνθρώπους. (ἐκ δὴ τῆς ἀγωνίας ταύτης τῆς τὸν ἀγῶνα δηλούσης καὶ ἡ ἀγωνία ἡγουν ὁ φόβος παρήχθη.)

Ἀμφίεσμα τὸ ἔνδυμα, καὶ ἀμφίσεις. ὁ αὐτὸς ἐν τῷ αὐτῷ· καὶ τὰ αὐτῶν ἀμφιέσματα καὶ τὰ τῶν κρινομένων.

Ἀναγινώσκω τὸ βιβλίον διέξειμι· καὶ ἀναγινώσκω τὸ ἀναγνωρίζω, ἀφ' οὗ καὶ ἀνάγνωσις ἡ τῶν πρώτων μαθημάτων τῆς ψυχῆς ἀναγνώρισις ὡς προειδυίας ταῦτα, ὡς ὁ φιλόσοφος λόγος. εὑρηται δὲ καὶ παρ' Ἡροδότῳ ἀναγινώσκω τὸ ἀναπείθω,

ὥς ἐν τῇ πρώτῃ· οἳ μιν ἀνέγνωσαν μετεῖναι Κῦρον.

Ἄφθονος ὁ πολὺς καὶ ὁ μὴ φθονούμενος καὶ ὁ μὴ φθονῶν. Ἡρόδοτος ἐν τῇ τρίτῃ· ἄνδρα γε τύραννον ἄφθονον ἔδει εἶναι.

Ἀλογία ἡ τοῦ λόγου στέρησις καὶ ἡ ἀφροντισία· ὥς ὁ αὐτὸς ἐν τῇ τετάρτῃ· ἀλογίην εἶχον τοῦ χρηστηρίου.

Ἄρα οὐ μόνον ἡ κατάρα, ἀλλὰ καὶ ἡ εὐχή. ὁ αὐτὸς ἐν τῇ ἕκτῃ· ἀρὴν ἐποιήσαντο παῖδα γενέσθαι

B.

Βῶλος ἐπὶ θηλυκοῦ, εἰ ἐπὶ γῆς λαμβάνεται. Συνέσις ἐν ἐπιστολῇ τῇ Οἴμαί σου τὴν θεσπεσίαν ψυχὴν· τὴν πατρῶαν βῶλον ὑποτελῇ τῇ συγκλήτῳ δεξιόμενος. ἐπὶ δὲ ἀπλῶς λίθου καὶ ἀρσενικῶς καὶ θηλυκῶς ἐκφέρειν δεῖ. Εὐριπίδης ἐν Ὀρέστῃ·
φερομέναν βῶλον ἐξ Ὀλύμπου.

Σοφοκλῆς ἐν Αἴαντι·

ὑγρᾶς ἀρούρας βῶλον ὃς ἐμελλε.

Βαλαντιοκλέπτῃς, οὐ βαλαντοκλέπτῃς. καὶ βαλαντιοτόμος, οὐ βαλαντοτόμος.

Βλάβος ἐπὶ οὐδετέρου δοκιμώτερον ἢ βλάβῃ.

Βλήχων, οὐ γλήχων. ἐστὶ δὲ εἶδος βοτάνης ἢ ἰδιωτικῶς λεγομένη βλησκούνῃ.

Βιβλιογράφος, οὐ βιβλιαγράφος. Λιβάνιος ἐν τῷ περὶ τῆς ἑαυτοῦ τύχης· τρέπει μὲν ἐπὶ τοῦτο τῶν βιβλιογράφων δέκα.

Βυρσοδέψης, οὐ βυρσεύς.

Βῆξ καὶ ἐπὶ θηλυκοῦ καὶ ἐπὶ ἀρσενικοῦ. Ἀριστείδης (ἐν τρίτῳ τῶν ἱερῶν.) βῆξ βαρεῖα. Θουκυδίδης ἐν τῇ δευτέρᾳ· κατέβαινεν ἐς τὰ στήθη ὁ πόνος μετὰ βηχὸς ἰσχυροῦ.

Βομβύκιον, οὐ βαμβύκιον.

Οἱ κυρίως Ἀττικοὶ ἐπὶ ἀρσενικοῦ ὁ βάτος λέγουσιν, οὐχ ἡ βάτος.

Βραγχᾶν, οὐ βραγχιᾶν· καὶ βράγχος οὐδετέρως.

Βραδύτερον, οὐ βράδιον· ποιητικὸν γάρ. καὶ Ἡσίοδος ἐν ἡμέραις·

βράδιον δὲ Πανελλήνεσσι φαίνειν.

ἐκείνου δὲ μάρτυς Λιβάνιος ἐν ἐπιστολῇ· καὶ σε εἰ καὶ βραδύτερον, ἀλλὰ καὶ σεμνότερον ὄψομαι.

Βλάξ καὶ ὁ τρυφῇ χαίρων, καὶ ὁ ἀναίσθητος καὶ πρὸς τὰ καλὰ ἀκινήτως ἔχων καὶ νωθρῶς. Ἀριστείδης ἐν τῷ πρὸς τοὺς αἰτιωμένους ὅτι μὴ μελετῶν· ἡ γὰρ ἂν παντάπασιν βλάξ εἴην τις. ὡσαύτως καὶ βλακεία καὶ ἡ τρυφή καὶ ἡ ἀναισθησία.

Βάρος νοῦ λέγειν βέλτιον ἢ μέγεθος.

Βλαβεῖμεν, βλαβεῖτε, βλαβεῖεν, οὐχὶ βλαβεῖημεν, βλαβεῖητε, βλαβεῖσαν. οἱ γὰρ Ἀττικοὶ ἐν πᾶσι πληθυντικοῖς τῶν εὐκτικῶν βαρυτόνων τε καὶ περισπωμένων καὶ τῶν εἰς με παραληγομένοις τῷ ἡ ἀποβάλλουσιν αὐτό, οἷον τυφθεῖμεν, ποιοῖμεν, βαῖμεν. πλὴν φυλάττεσθαι δεῖ τὸ κακόφωνον, ἔνθα ἂν τύχη, ὥς ἐπὶ τοῦ βαῖτε καὶ σταῖτε καὶ τῶν ὁμοίων.

Βέβαιος ἐπὶ θηλυκοῦ κρεῖττον ἢ βεβαία. Ἀριστείδης· βέβαιον τὴν αἰτίαν ἔχουεν ἂν

Ἡ βοῦς, οὐχ ὁ βοῦς. ἀρσενικῶς δὲ μόνον τὸν

τῆς παροιμίας ἐκφέρομεν βούν, οἷον τὸν βούν ἐπὶ γλώττης φέρει. ὥσαύτως ἐπὶ θηλυκοῦ καὶ τὸ τῶν βοῶν λέγομεν ἄθροισμα, οἷον τὴν βοῦν ἐλήϊσαντο. (λέγε δὲ ἐπὶ μὲν τῆς εὐθείας τῶν πληθυντικῶν βόες, εἰ καὶ Ἀριστοφάνης καὶ ἀιαγκασθεὶς ἅπαξ βούς εἶπεν· ἐπὶ δὲ τῆς αἰτιατικῆς βούς.)

Βόλιτα λέγε τὴν τῶν βοῶν κόπρον, μὴ βόλβιτα.

Βαλάντιον καὶ πήρα ρήτορες, οὐ μαρσίπιον.

Βρωμᾶται ὄνος, οὐκ ὀγκᾶται. Λιβάνιος ἐν τῇ περὶ τῆς λάλου μελέτῃ· ὄνοι βρωμώμενοι. τὸ δὲ ὀγκᾶται οὐδεὶς τῶν ρητόρων εἶπε.

Βατὶς θηλυκῶς ὁ ἰχθύς, οὐχὶ βάτος.

Βραβεύς, οὐ βραβευτής. Σοφοκλῆς ἐν Ἡλέκτρᾳ·
ὅσων γὰρ εἰσεκήρυξαν οἱ βραβεῖς
δρόμων διαύλων.

ἔστι δὲ ὁ ἀγωνοθέτης, ὁ τὰ βραβεῖα τοῖς νικῶσι διδούς.

Βιασάμενος κόρην λέγε, μὴ φθείρας. καὶ βεβιασμένη, οὐκ ἐφθαρμένη

Βυθρος, οὐ βόθυνος οὐδὲ λάκκος· ταῦτα γὰρ οὐκ ἴσασιν Ἀττικοί.

Βλαφθέντες δοκιμώτερον ἢ βλαβέντες· ὥσαύτως καὶ βλαφθῆναι ἢ βλαβῆναι. Θουκυδίδης· τῷ μεγίστῳ τοῦ ὀπλιτικοῦ βλαφθῆναι.

Βελόνη καὶ βελοιοπώλης ἀρχαῖα, ἡ δὲ ραφὶς ἀδόκιμον. ράπτω μέντοι καὶ ράμμα, αὐτὸ τὸ ἐρράφθαι, ἐν χρήσει. Ἀριστείδης ἐν Διονύσῳ· καλέσας τὰς νύμφας λύει τὸ ράμμα.

Βάκηλος· ἀμαρτάνουσιν οἱ τιθέντες αὐτὸ ἐπὶ τοῦ βλακός. σημαίνει γὰρ τὸν ἀποτετμημένον τὰ αἰ-

δοῖα, οὐ Βιθυνοὶ τε καὶ Ἀσιανοὶ Γάλλον καλοῦσι.
λέγε οὖν βλάκα καὶ βλάκιον, ὡς οἱ ἀρχαῖοι.

Βάτταλος ἐπὶ μαλακοῦ τάττεται, ὑπό τινος ὑποκριτοῦ Βαττάλου γεναικείois πεδίλοις χρησαμένου. ὅθεν καὶ Δημοσθένης σκωπτόμενος παρὰ τῶν ἐχθρῶν εἰς μαλακίαν βάτταλος ἐκαλεῖτο.

Βρέχειν οὐδεὶς τῶν ἀρχαίων εἶπεν ἐπὶ ὑετοῦ, ἀλλ' ὕειν. Ἀριστοφάνης ἐν νεφέλαις·

ἀλλὰ τίς ὕει;

καὶ ὕεσθαι παθητικῶς. Ἀριστείδης ἐν τῷ Αἰγυπτίῳ· πάντες γὰρ ὕονται. καὶ οὐκ εἰκάσαι γε ἡμᾶς ὅτι ὕονται. τὸ βρέχω μέντοι ἐπὶ τῶν ἀπαλυνομένων ὑπὸ ὕδατός φασιν σημειῶσαι δέ, ὡς ἐπὶ τοῦ παθητικοῦ παρακειμένου καὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ πάντων χρόνων χώραν ἔχει τὸ βρέχω καὶ ἐπὶ ὑετοῦ λαμβάνεσθαι. Ἀριστοφάνης ἐν νεφέλαις·

πρὶν ἂν τουτὶ πτύξωμαι μὴ καταβρεχθῶ.

καὶ Ἀριστείδης ἐν τῷ αἰτῷ· ὅπου γὰρ καὶ ἡ γῆ ψιλῇ βρεχθεῖσα.

Βαβαὶ λογογραφικόν, βαβαιὰξ ποιητικόν. Ἀριστοφάνης ἐν Βατράχοις.

βαβαιὰξ μυριάκις ἐν τῷ βίῳ.

Βασίλεια γυνή, Αἰσχύλος ἐν Πέρσαις.

Βασίλεια γύναι,

καὶ Βασιλὶς. Βασιλὶς μέντοι καὶ Βασίλειος πόλις καὶ οἰκία καὶ ναῦς, οὐ μὲν καὶ βασιλεία. Βασίλειος δ' αὐτὸν μόνον δημηγορία καὶ ἐπιστολή. Φιλόστρατος ἐν σοφιστῶν βίοις· διῆγε τὰς βασιλείους φροντίδας. Βασίλισσα δὲ γυνὴ οὐδεὶς τῶν ἀρχαίων εἶπε.

Βασίλεια κρεῖττον ἢ ἀνάκτορα· τὸ δὲ παλάτια ἀδόκιμον. ἀρχεῖα δὲ παρά τισιν εὕρηται.

Βαρὺς τὴν ὀφρὴν κάλλιον ἢ σκυθρωπός.

Ἐκ βαθέων ἐστὶν ὁ δεῖνα οἴκων λέγε, ἢ ἐκ γονέων πλουσίων.

Βεβῶς Ἀττικοὶ λέγουσιν, οὐ βεβηκώς, καὶ βεβᾶσιν, οὐ βεβήκασιν.

Βρώματα πληθυντικῶς, οὐ βρῶμα οὐδὲ βρῶσις.

Τὸν βίον ἐκ χειρῶν ποιεῖται ἐρεῖς, οὐ τὰ πρὸς τροφήν. Λιβάνιος ἐν τῇ Οἷα τετόλμηται ἐπιστολῇ· εἰ τὸν βίον ἐκ χειρῶν ποιουμένη συγκατακλίνοιτο τῷ δοῦναι δυναμένῳ.

Βασιλεὺς κυρίως ὁ πατρόθεν ἢ ἄλλως ἀπὸ γένους ἔχων τὴν ἀρχήν· κοίρανος ὁ πρὸς καιρὸν τὸ τοῦ βασιλέως ἔργον ποιῶν· ἡγεμὼν δὲ ὁ τάξεως στρατιωτικῆς ἡγούμενος. τὸ δὲ ἀρχων καὶ ἐπὶ τῶν τριῶν λαμβάνεται· τὸ μέντοι κρατῶν ἐπὶ μόνου τοῦ βασιλεύοντος.

Βουλευτήριον, οὐ βουλευῖον δῆθεν ἀπὸ τοῦ βουλή. ἔστι δὲ βουλευτηριον οὐ μόνον ὁ τόπος ἐν ᾧ βουλευόνται, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ οἱ βουλευταί. Συνέσιος ἐν ἐπιστολῇ· ἐπειδὴ μοι παρὰ παντὸς συνέστη τοῦ βουλευτηρίου. ἀλλὰ δὴ καὶ τὸ σχολεῖον ἐνῷ ἐδίδασκον καὶ ἡγωνίζοντο οἱ διδάσκαλοι. Ἀριστείδης ἐν τῇ ἐπὶ Σμύρνη μονωδία· ποῦ μοι τὸ βουλευτήριον; ποῦ νέων καὶ πρεσβυτέρων σύνοδοι καὶ θύρυβοι; Λιβάνιος ἐν ἐπιστολῇ· τοῦτον ἤκουτα μὲν εὐθὺς εἰσήγομεν εἰς τὸ βουλευτήριον.

Βάραθρος ἀρσενικῶς ὁ βαράθρου ἄξιος ἄνθρωπος· βάραθρον δὲ ὄρυγμά τι, εἰς ὃ τοὺς κακούργους

ἐβαλλον. κρεῖττον δὲ λέγειν βαράθρου ἄξιος ἢ ὀλέθρου.

Βιοῦν ἐπὶ ἀνθρώπων, ζῆν δὲ καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ἐπὶ ἄλλων ζώων. ἐντεῦθεν Ἀριστοτέλης τὸν βίον ὠρίσατο οὕτως· βίος ἐστὶ λογικὴ ζωη.

Βλέπειν τὸ ἀπλῶς ὁρᾶν· θεᾷσθαι δὲ καὶ τὸ ὁρᾶν τι τῶν ἐν τῷ θεάτρῳ γινομένων, οἶον πάλην, πυγμὴν καὶ τὰ τοιαῦτα. ἐξ οὗ καὶ θεατρον, ὁ ἀγών. ἐστι δὲ θεᾷσθαι καὶ τὸ κατανοεῖν. Εὐριπίδης ἐν Ὀρέστη

θεᾷσθαι δ' ὧδε χρὴ τὸν προστάτην.

Βασκαίνω οὐ μόνον ἀντὶ τοῦ φθυνῶ, ὅπερ πρὸς δοτικὴν συντάσσεται, ἀλλὰ καὶ ἀντὶ τοῦ μέμφομαι καὶ διαβάλλω παρὰ τοῖς παλαιοῖς εὕρηται, καὶ συντάσσεται πρὸς αἰτιατικήν. Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τῶν ἐν Χερρονήσῳ ταύτην βασκαίνειν καὶ διαλύειν πειρᾶσθαι. καὶ πάλιν ἐν τῷ αὐτῷ λόγῳ· ἀλλὰ βασκαίνομεν καὶ σκυποῦμεν, πύθει καὶ τί μέλει ποιεῖν. καὶ Ἀριστείδης ἐν τῷ περὶ τοῦ πέμπειν βοήθειαν τοῖς ἐν Σικελίᾳ· ὅσον φιλονεικίας ἢ τοῦ βασκαίνειν τὸν ἄνδρα ἀφέστηκα.

Βοηθεῖ μὲν ὁ συιώντινι, ἐπικουρεῖ δὲ ὁ ἔξωθεν εἰς βοήθειαν ἦκων· καὶ συμμαχεῖ δὲ ὁ αὐτόθεν, ὑπερμαχεῖ δὲ ὁ ἀδυνάτῳ χρησιμεύων, ἀμύνει δὲ ὁ ὑπὲρ τοῦ πεπονθότος κακῶς τῷ δεδρανότι μαχόμενος. πάντα δὲ ταῦτα καὶ ἀντὶ τοῦ βοηθεῖν ἀπλῶς λαμβάνεται.

Βουκολεῖν τὸ τρέφειν· ἀποβουκολεῖν δὲ τὸ ἀποπλανᾶν, ὡς ἔφη τις τῶν σοφῶν· φθάνει τις ταῖς ἐλπίσιν ἡμᾶς ἀποβουκολῶν. καὶ Λουκιανὸς ἐν Ἑρμοῦ

καὶ Πλούτωνος διαλόγῳ· εὖ μάλα διαβουκολεῖ αὐτοὺς καὶ (ἐπ) ἐλπίζει, ἤγουν ἀπατᾷ καὶ εἰς ἐλπίδας ἄγει.

Βρύχειν τοὺς ὀδόντας, οὐ τρύζειν.

Βαρβαροκτόνος ὁ κτείνων τοὺς βαρβάρους, βαρβαρόκτονος δὲ ὁ ὑπὸ βαρβάρων κτανθείς· ὥσπερ καὶ πειθεροκτονος καὶ πενθεροκτόνος καὶ ὅσα τοιαῦτα.

Βυεῖν ἐπὶ ὤτων, καταμμύειν ἐπὶ ὀφθαλμῶν, συμμύειν ἐπὶ στόματος, μύειν δὲ ἐπὶ πασῶν τῶν αἰσθήσεων, ὡς τὸ τοῦ θεολόγου· μύσαντα τὰς αἰσθησεις.

Βωμολόχος ὁ φλύαρος, ἐκ μεταφορᾶς τῶν τοῖς βωμοῖς ἐλλοχώντων πενήτων ἵνα τι τῶν θυομένων ἢ ὑφέλωσιν ἢ ἀρπάσωσιν· εἰς τοῦτο δ' ἰόντες οἱ τοιοῦτοι καὶ ἄθεσμά τινα ἔλεγον.

Οὐ μόνον βαρβαρικός πόλεμος, ἀλλὰ καὶ βάρβαρος. Θουκιδίδης· βάρβαρον ἢ Ἑλληνα πόλεμον.

Τὸ βασανίζειν ἐπὶ δοκιμασίας λαμβάνεται, καὶ τῆς διὰ λόγων καὶ τῆς διὰ τιμωρητικῶν ὀργάνων. μὴ λεγε οὖν βεβασάνισται ὑπὸ νόσου, ἀλλ' ἐξήτασθαι.

Βαρύνειν χρήσιμον, βαρεῖν δὲ ἄχρηστον παρὰ τοῖς δοκιμωτάτοις τῶν παλαιῶν· πλὴν ἐπὶ τοῦ παρακειμένου οὐ βεβάρυνγκα λέγουσιν, ἀλλὰ βεζάρηκα, εἰς παθητικοῦ σημασίαν. Ἀριστείδης ἐν τετάρτῳ τῶν ἱερῶν· οἱ δ' ἤκου οἶνω βεβαρηκότες οἱ ναῦται.

Τὰ εἰς **κος** τινὰ μὲν εἰσι κτητικά, οἷον βασιλικὸς λόγος, ἢ ὃν ἔγραψε βασιλεὺς ἢ ὃν ἔγραψέ τις εἰς βασιλέα· (Πλατωνικὸν βιβλίον·) τινὰ δὲ δηλοῦσιν

ἐπιτηδειότητά τινος εἰς τι, οἷον δρομικὸς ὁ ἐπιτη-
δειότητα ἔχων εἰς δρόμον, καὶ μηδέπω ἔδραμε, καὶ
πυκτικὸς ὁ ἐπιτηδειότητα ἔχων εἰς τὸ πυκτεῦειν·
τὰ δὲ λέγονται ἐνεργεῖα, οἷον μουσικὸς ὁ εἰδὼς
μουσικὴν, καὶ γραμματικὸς ὁ εἰδὼς γραμματικὴν·
τὰ δὲ φύσει, οἷον λογικὸς ὁ λόγῳ χρώμενος.

Βέλος τὸ πεμπόμενον, καὶ αὐτὴ ἡ βολή, καὶ τὸ
ἐκ τῆς βολῆς τραῦμα. Ὅμηρος δὲ καὶ τὴν ὠδίνου-
σαν ὁξὺ βέλος ἔχειν φησὶν.

Οὐ μόνον βουλεύομαι, ἀλλὰ καὶ βουλεύω. Λι-
βάνιος ἐν τῷ Ἀντιοχικῷ ἐν ἣ τινες ἦσαν τῆς εὐρέ-
σεως ἐλπίδες, οὕτως ἐβούλευσαν. καὶ βουλεύω
ἀντὶ τοῦ βουλευτῆς εἰμι· ἐπιβουλεύω δὲ τὸ ἐπι-
βουλήν ἀρτύω κατὰ τινος. καὶ αὖ ἐπιβουλεύω τὸ
μετὰ τι βουλεύομαι. Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ.

Τι δὲ ταῦτ' ἐπιβουλεύει ποιεῖν ἡμᾶς;
καὶ Θουκυδίδης ἐν τῇ τρίτῃ· ἐπιβουλεύουσιν αὐ-
τοί τε καὶ Ἀθηναίων οἱ ξυμπολιορκούμενοι πρῶτον
μὲν πάντες ἐξελθεῖν.

Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ βούλομαι μετὰ παρωχημένου
καὶ ἐνεστώτος μόνον τίθεται, οὐδέποτε δὲ μετὰ μέλ-
λοντος. Ὅμηρος ἐν Ἀ. Ἰλιάδος.

βούλομ' ἐγὼ λαὸν σόον ἔμμεναι ἢ ἀπολέσθαι.
Θουκυδίδης ἐν (τῇ) ἐβδόμῃ· βουλόμενοι ἐκ τῶν
οἰκίων λαβεῖν τι ἐδώδιμον. Λουκιανὸς ἐν τοῖς ἀ-
ληθινοῖς· βούλομαι αὖθις ἐξενεγκεῖν.

Ὡσαύτως καὶ τὸ θέλω, καὶ ἐθέλω ὥς ὁ αὐτὸς ἐν
τῷ αὐτῷ λόγῳ· ὁμήρους ἐπὶ τούτοις δοῦναι ἤθελε.

Καὶ τὸ βιάζω δὲ καὶ τὸ ἀναγκάζω. Θουκυδί-
δης ἐν τῇ πρώτῃ· ὁμολογία ἀναγκάσαντες ἀποδοῦ-

ναι τὴν πόλιν. καὶ αὖθις ἐν τῇ τετάρτῃ· οὐκ ἀνέ-
μειναν ἀνάγκην σφίσι γενέσθαι.

Καὶ τὸ ἐπιθυμῶ δὲ καὶ τὸ ἀξιῶ καὶ τὸ δέομαι
καὶ τὸ ἰκετεύω καὶ τὸ ποθῶ. ὁ αὐτὸς ἐν τῇ ἕκτῃ·
ἐτέρους ἐπιθυμῶν ἐκεῖσε πλεύσαντας δεύτερον ἐπα-
γαγέσθαι· ὁ αὐτὸς αὖθις ἐν τῇ πέμπτῃ· ἡξίου-
σφίσιν ἀποδοῦναι. καὶ αὖθις ἐν τῇ αὐτῇ· ἐδέοντο
σφίσιν Πάνακτόν τε καὶ τοὺς Ἀθηναίων δεσμώ-
τας παραδοῦναι. Λουκιανὸς ἐν τῷ ρητόρων διδά-
σκαλος· ἐπιθυμῶν δηλαδὴ ὅτι τάχιστα γενέσθαι
ἐπὶ τῆς ἀκρας. ὁ αὐτὸς ἐν τοῖς ἀληθινοῖς· ἡξίου-
ἀποπεμφθῆναι κάτω. καὶ αὖθις ἐν τοῖς αὐτοῖς· ἰκέ-
τευον εἰπεῖν τὰ μέλλοντα. καὶ πάλιν ἐν τῷ ρητό-
ρων διδάσκαλος· οἵπερ ἐξ ἀρχῆς ἐπόθεις ἐλθεῖν.

Ὡσαύτως καὶ τὸ μαντεύομαι καὶ τὸ ἐῶ καὶ τὸ πα-
ραιτοῦμαι καὶ τὸ ὀρέγομαι καὶ τὸ κελεύω καὶ τὸ δύ-
ναμαι καὶ τὸ ζητῶ καὶ τὸ ὀφείλω καὶ τὸ ἀγωνίζομαι
καὶ τὸ παρρινῶ καὶ τὸ τολμῶ. Λουκιανὸς ἐν τοῖς νε-
κρικοῖς διαλόγοις· οὐδὲ πώποτε προμαντευομένους οὐ-
τω γειεσθαι ταῦτα. ὁ αὐτὸς ἐν τοῖς ἐναλίοις· ἐάσατε
ρῖψαι ἐμαυτόν. καὶ αὖθις ἐν τοῖς αὐτοῖς· τὸ βρέφος
δὲ παρητεῖτο μὴ ἀποθανεῖν. καὶ αὖθις ἐν τῷ θε-
ῶν κρίσις· καὶ τούτων ὀρέγεσθαι τυχεῖν. καὶ αὖ-
θις ἐν τοῖς νεκρικοῖς· τὸν Ἑρμῆν κέλευτον ἀπερ-
γάσασθαι αὐτόν, οἷος ἦν ἐκ τοῦ παστοῦ. Ἀρι-
στείδης ἐν δευτέρῳ τῶν ἱερῶν· κελεύει κατα-
βάντα εἰς τὸν ποταμὸν τὸν πρὸ τῆς πόλεως ρέοντα
λούσασθαι. ὁ αὐτὸς ἐν τῷ αὐτῷ· τίς ἐνδείξασθαι
δυνηθείη; καὶ αὖθις ἐν τῷ αὐτῷ· ἔδοξεν οὖν ἡμῖν
οὐ χεῖρον εἶναι μεταπέμψασθαι καὶ τὸν νεωκόρον.

Θουκυδίδης ἐν τῇ τρίτῃ· πρὸς Ἀθηναίους ἐκελεύε
τραπέσθαι. ὁ αὐτὸς ἐν τῇ αὐτῇ· ἐξήτησάν τε μετὰ
τῶν πολεμιωτάτων ἡμᾶς στάντες διαφθεῖραι. ὁ
αὐτὸς αὖθις ἐν τῇ τετάρτῃ· ὀφείλων ἤδη ὁ ἐναν-
τλος μὴ ἀνταμύνεσθαι ὡς βιασθεῖς ἀλλ' ἀνταπο-
δοῦναι ἀρετήν. καὶ αὖθις ἐν τῇ τετάρτῃ· καὶ ἀγω-
νίσασθαι τοῖς Ἑλλησιν ἄρξαι πρῶτοι ἐλευθερίας.
καὶ ἐν τῇ ὀγδόῃ· ἡγωνίζετο οὖν εἰς ἕκαστος αὐτὸς
πρῶτος προστάτης τοῦ δήμου γενέσθαι. καὶ ἐν τῇ
τρίτῃ· παραινοῦντων Ἀθηναίων σφᾶς εἶσαι πρῶτον
ἐκπλεῦσαι. καὶ ἐν τῇ ἐβδόμῃ· τολμήσαι πρὸς τὸ
Ἀθηναίων ναυτικὸν ἀντιστῆναι.

Καὶ τὸ τάττω δὲ καὶ πείθομαι καὶ κινδυνεύω καὶ
ἔπω τὸ λέγω καὶ ἐπείγομαι καὶ ὀρμῶ καὶ ὠθῶ καὶ
διανοοῦμαι καὶ ἔχω καὶ ἐπιστέλλω τὸ προστάσσω
καὶ κωλυω καὶ ψηφίζομαι καὶ ὀκνῶ καὶ σπεύδω.
ὁ αὐτὸς Θουκυδίδης ἐν τῇ δευτέρᾳ· ταξάμενοι κατὰ
χρόνους ἀποδοῦναι. καὶ αὖθις ἐν τῇ τρίτῃ· ἔργῳ δὲ
πεπεισμένοι Κερκυραίοις Κόρινθον προσποιῆσαι.
καὶ Ἀριστείδης ἐν τῷ Ροδίοις περὶ ὁμονομίας· ἐπεὶ
δὲ λόγῳ ψιλῶ δεῖ πείσαντα καταστήσασθαι τὰ
πράγματα. Θουκυδίδης ἐν τῇ τρίτῃ· καὶ ἡ πόλις
ἐκινδύνευσεν πᾶσα διαφθαρῆναι. καὶ αὖθις ἐν τῇ
τετάρτῃ εἶπον δὲ τούτοις καὶ Κερκυραίων τῶν ἐν
τῇ πόλει ἐπιμεληθῆναι. καὶ πάλιν ἐν τῇ αὐτῇ· ἡ-
πείγοντο φθῆναι τοὺς Λακεδαιμονίους. καὶ ἐν τῇ
αὐτῇ αὖθις· ὥρμητο διακινδυνεύσαι. καὶ πάλιν ἐν
τῇ αὐτῇ· ὥσασθαι ἐπειρῶντο· καὶ ἐν τῇ πέμπτῃ· δι-
ενοεῖτο ἀνανεώσασθαι. καὶ ἐν τῇ ἕκτῃ· οὔτε γένος
ἔχω εἰπεῖν. καὶ ἐν τῇ ὀγδόῃ· καὶ ἐπεκηρυκεύετο αὐ

τοῖς ἀποστῆναι. καὶ αὖθις ἐν τῇ αὐτῇ· ἐπιστείλαντες
 ξυναλλαγῆναι πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους. καὶ ἐν
 τῇ αὐτῇ αὖθις· ἡ Πελοποννησίους γε κωλύσειν ἐλ-
 θεῖν. καὶ πάλιν ἐν τῇ αὐτῇ· ἐψηφίσαντο τὰ πράγ-
 ματα παραδοῦναι. καὶ Ἀριστείδης ἐν τῷ Ροδίοις
 περὶ ὁμονοίας· τοῖς δὲ ἀποκνήσασι μέχρι τούτου
 μνησθῆναι πρὸς ὑμᾶς περὶ τούτων. καὶ Θουκυδίδης
 ἐν τῇ δευτέρᾳ. καὶ μὴ κατοκνήσειν περιδεῖν αὐτὴν
 τμηθεῖσαν.

Ὡσαύτως καὶ τὸ ἐχρῆν, τὸ ἔδει, τὸ εἰκός ἐστὶ,
 τὸ ἀνάγκη ἐστὶ καὶ τὸ ἔξεστι. Θουκυδίδης ἐν τῇ τε-
 τάρτῃ· ἔξεστι καλῶς θέσθαι. καὶ ἐν τῇ πέμπτῃ· οὐκ
 εἰκός εἰς νῆσόν γε αὐτοὺς περαιωθῆναι.

Τὸ δὲ φημὶ αἰεὶ πρὸς μέλλοντα καὶ ἐνεστῶτα. ὁ
 αὐτὸς ἐν τῇ δευτέρᾳ· καὶ αὐτὸς ἔφη ξυλλήψεσθαι.
 καὶ ἐν τῇ τετάρτῃ· ταῦτα δὲ ἔχων ἔφη ἢ ἄξιον
 Λακεδαιμονίους ζῶντας ἢ αὐτοῦ ἀποκτενεῖν. καὶ
 Ἀριστείδης ἐν πέμπτῳ τῶν ἱερῶν· ἀντὶ πάντων
 ἔφη τιμᾶσθαι χρημάτων αὐτοῦς. εἰ δὲ περὶ παρω-
 χημένου πράγματος δεῖ λέγειν, τότε καὶ τὸ ἔφη
 πρὸς παρωχημένον τίθεται.

Ὡσαύτως τὸ ὁμνῶ καὶ τὸ ὀρκῶ καὶ ἐπὶ μέλλον-
 τος καὶ ἐνεστῶτος. Λουκιανὸς ἐν τοῖς νεκρικοῖς· ἐ-
 λευθερον ἐπωμοσάμην ἀφήσειν αὐτόν. καὶ Θουκυ-
 δίδης ἐν τῇ ἕκτῃ· ὀρκώσαντες μηδὲν μνησικακήσειν.

Τὸ δὲ εὐχομαι, εἰ μὲν ἐστὶν ἀντὶ τοῦ ὑπισχνου-
 μαι, αἰεὶ πρὸς μέλλοντα. Πλάτων ἐν Φαίδωνι· τῷ
 οὖν Ἀπόλλωνι εὐξαντο, ὡς λέγεται, τότε εἰ σω-
 θεῖεν ἐκάστου ἔτους θεωρίαν ἀπάξειν εἰς Δῆλον.
 εἰ δὲ ἀντὶ τοῦ παρακαλῶ, πρὸς παρωχημένον. Πλά-

των ἐν τῷ Ἀξίοχος ἢ περὶ θανάτου· εὐξάμενοι τὸ κράτιστον αὐτοῖς γενέσθαι· καὶ Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τοῦ στεφάνου· πρῶτον μὲν, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοῖς θεοῖς εὐχομαι πᾶσι καὶ πάσαις, ὅσῃν εὐνοίαν ἔχων ἐγὼ διατελῶ τῇ τε πόλει καὶ πᾶσιν ὑμῖν, τοσαύτην ὑπάρξαι μοι παρ' ὑμῶν.

Τὸ δὲ προσδοκῶ καὶ τὸ ἐλπίζω ἀπλᾶ μὲν οὕτω τιθέμενα μέλλοντι συντάσσονται καὶ ἐνεστῶτι· εἰ δὲ διαλελυμένως, οἷον ἐλπίδα ἔχω καὶ προσδοκίαν ἔχω, καὶ πρὸς παρωχημένον καὶ πρὸς μέλλοντα. Ἀριστείδης ἐν Λευκτρικῷ τρίτῳ· προσδοκίαν τινὰ ἔξουσι δι' ἡμῶν πάλιν σωθήσεσθαι. Θουκυδίδης ἐν τῇ τετάρτῃ· ἐν ἐλπίδι εἶναι ἀναλαβεῖν Νίσαιαν· καὶ ἐν τῇ πέμπτῃ· ἐλπίς γὰρ μάλιστα αὐτοὺς οὕτω φοβηθῆναι· καὶ αὖθις ἐν τῇ αὐτῇ· ἔτι καὶ στηναὶ ἐλπίς ὀρθῶς· καὶ ἐν τῇ ἕκτῃ· οὐκ ἀνέλπιστον τὸ τοιοῦτον ξυμβῆναι.

Καὶ τὸ φοβοῦμαι δὲ μέλλοντι συντάσσεται· ὁ αὐτὸς ἐν τῇ πέμπτῃ· οὐ φοβούμεθα ἐλασώσεσθαι.

Τὸ δὲ δοκῶ καὶ τὸ νομίζω καὶ τὸ οἶμαι καὶ τοῖς τρισὶ χρόνοις συντάσσονται· ὁ αὐτὸς ἐν τῇ ἑβδόμῃ· ἔδοξε τῷ Δημοσθένει πρότερον ἀποπειρᾶσαι· καὶ αὖθις ἐν τῇ τετάρτῃ· αὐτοὶ κυριώτεροι νομίζοντες εἶναι δοῦναι· καὶ Ἀριστείδης ἐν τῷ περὶ ὁμονομίας ταῖς πόλεσιν· ἑάσειν μοι δοκῶ.

Γ

Γάμους ποιεῖν Ἀττικοὶ λέγουσιν, οὐχὶ γάμον.

Αἱ γραῦς, οὐχ αἱ γράες, οὐδὲ αἱ γραῖαι· ποιητικὸν γάρ. (γραῖδια δέ.)

Γῆμαι, οὐ γαμῆσαι. Λιβάνιος ἐν μελέτῃ τῇ περὶ τῆς λάλου· ἔδει μὲν, ὦ βουλή, τεθνάναι με πρὶν ἢ γῆμαι.

Γαστρίδουλος μὴ εἴπῃς, ἀλλὰ γαστρὸς δοῦλος ἢ γαστρὶ δουλεύων ἢ γαστρὸς ἥττων.

Γνωσιμαχῶ τὸ διὰ τι προγεγονὸς ἐμαυτῷ μάχομαι, ὅπως τοῦτο εἰργασάμην. λέγε οὖν γνωσιμαχῶ καὶ μὴ ἐμαυτῷ κατὰ νοῦν μάχομαι.

Γαργαλισμὸς μὴ εἴπῃς, γάργαλος δέ. Λουκιανὸς ἐν τῷ Μικυλλος ἢ ἀλεκτριῶν· τοιοῦτον γάργαλον παρείχετό μοι τὰ ὀρώμενα. γαργαλίζω μέντοι Ἀριστείδης ἐν τῷ κατὰ ἐξορχουμένων· καὶ τὰ ὦτα γαργαλίζουσι.

Γιγνόμενον οὐ μόνον τὸ ἐνεργούμενον, ἀλλὰ καὶ τὸ ἀνῆκόν τι καὶ ἀρμόζον, οἶονεὶ τὸ πρὸς αὐτὸν ἐρχόμενον καὶ αὐτῷ συμβαῖνον. (Ἀριστείδης· καὶ τιμᾶν τοῖς γιγνομένοις τὴν πόλιν. καὶ) Λιβάνιος ἐν τῇ Δικάζεται Ποσειδῶν Ἀρεὶ ὑπὲρ Ἀλιρροθίου μελέτῃ· θεῖος γὰρ οὗτος καὶ τιμῷ τὰ γιγνόμενα, ἡγοῖν ὅσον ἀνήκει καὶ ἐπιβάλλει τῷ θεῷ. καὶ ἡ γιγνομένη τι καὶ εὐφημία, ἡγουν ἢ πρέπουσα καὶ ἐπιβάλλουσα.

Γεγυμνασμένος ρητορικῆς καὶ ρητόρων δοκιμώτερον ἂν εἴποις ἢ μέτοχος. Φιλόστρατος ἐν τοῖς βίοις τῶν σοφιστῶν· γεγύμναστο δὲ ἱκανῶς τῆς ἀττικίζούσης λέξεως. καὶ πάλιν· ἄνδρα γεγυμνασμένον τῆς τοιαύτης ιδέας. εἰδέναι δέ χρή, ὅτι τὸ ἔνεκα λαμβάνεται ἔξωθεν, ὥς εἶναι τὸ ἐντελὲς τῆς

ἐννοίας, ὅτι ὅσον εἰς τοῦτο γεγυμνασμένος ἦν.

Γυναικὸς ἀδελφός, οὐ γυναικάδελφος· κοινὸν γάρ.

Γαστρίζειν καὶ ἐπὶ τοῦ τὴν γαστέρα τύπτειν οἱ ὕστερον· οἱ δὲ ἀρχαῖοι ἐπὶ τοῦ τὴν γαστέρα ἐμπίπλασθαι.

Οὐ μόνον ἄγεται γυναῖκα, ἀλλὰ καὶ γαμεῖ.

Γρυλίζειν Ἀττικοὶ δι' ἐνὸς λ.

Γογγύλη οἱ μὲν παλαιοὶ ἐπὶ τοῦ στρογγύλου τιθέασιν· οἱ δὲ νῦν ἐπὶ τοῦ λαχάνου, ὅπερ γογγυλὶς οὐ γογγύλη γράφεται.

Γεννήματα ἐπὶ καρπῶν τινες τιθέασιν, ἀδοκίμως. σὺ δὲ καρποὺς λέγε.

Γράψαι καὶ λέγειν Ὅμηρος λέγει, γράμμα δὲ καὶ λόγον οὐχί.

Γραφεὺς κάλλιον ἢ ζωγράφος. Εὐριπίδης ἐν Ἑκάβῃ·

ὥς γραφεὺς τ' ἀποσταθεῖς.

Γράφομαί σε τοῦ δείνος, οὐ γράφω, εἰ καὶ Συνέσιος ἐνεργητικῶς τε ἅμα καὶ οὕτως ἀπλῶς προήγαγεν ἐν (τῇ) ἐπιστολῇ τῇ Σὺ γὰρ δὴ καὶ φιλόσοφος εἶ καὶ φιλόανθρωπος λέγων· ἐφ' ᾧ Γεννάδιον ἔγραψε. καὶ Λουκιανὸς ἅπαξ ἐν τῷ δις κατηγορούμενος· γράψαι μὲν αὐτὴν μοιχείας οὐκ ἔδοκίμαζον.

Ἐγνημεν ὁ ἀνὴρ λέγε, ἐγήματο δὲ ἡ γυνή.

Γενέθλια δόκιμον, οὐ γενέσια· καὶ γενεθλιακὸς λόγος, οὐ γενεσιακός.

Γενηθεῖς ἀντὶ τοῦ γενόμενος οὐδεὶς τῶν δοκίμων· ἐγεγόνειν γὰρ καὶ ἐγενόμην ρήτορες λέγουσιν. ἐγενήθην δὲ καὶ τοὺς καθ' ἐξῆς ἅπαντας χρό-

νους παρ' οὐδενὶ τούτων εὐρήσεις. εἰ μὴ Ἀριστείδης ἤπαξ ἐν τῷ πρὸς βασιλέα εἶπε λόγῳ, ὅπερ μοι δοκεῖ ἀμάρτημα εἶναι τῶν γραφέων. λέγει δὲ οὕτω· πολλοῖς δὲ ἀνηκέστων συμφορῶν αἴτιοι γενηθέντες.

Γελοῖος ὁ καταγέλαστος, γέλοιος δὲ ὁ γελοτοποιός· γελοῖον δὲ οὐδετέρως μόνον τὸ γέλωτος ἄξιον. Δημοσθένης ἐν δευτέρῳ τῶν Ὀλυμπιακῶν· μίμους γελοίων καὶ ποιητὰς αἰσχρῶν ᾠμάτων.

Γοργῶ, Γοργοῦς Ἀττικοί, ὡς Σαπφώ, Σαπφούης· Γοργῶν δέ, Γοργόνος, ἀπλῶς Ἕλληνες. Εὐριπίδης ἐν Ὁρέστη.

τὸ Γοργοῦς δ' οὐ κάτοιδ' ἐγὼ κάρα.

Λουκιανὸς ἐν τῷ περὶ εἰκόνων· ἀλλ' ἢ τοιοῦτό τι ἔπαθον οἱ τὴν Γοργῶ ἰδόντες. Λιβάνιος ἐν τῇ μελέτῃ τοῦ τρισαριστέως· ὥσπερ τινὰ Γοργῶ τὴν ἐμὴν ὁρῶντες ἄσπίδα.

Γάνος ἢ χάρις. Ἀριστείδης ἐν τῇ μονωδίᾳ τῆς Σμύρνης· τὸ ὑπὲρ πάσης τῆς πόλεως ἐστηκὸς γάνος· καὶ γανοῦμαι τὸ ἡδονῆς καὶ χάριτος πληροῦμαι, ὡς ὁ αὐτός· τίς οὐχὶ καὶ ἐν ταῖς τριόδοις ἰδὼν ἐγανώθη, καὶ γεγανωμένα πρόσωπα τὰ χάριτος γέμοντα.

Γαμβρὸς ποιητικώτερον· κηδεστής δὲ παρὰ τοῖς ρήτορσι.

Γείτων εἰμὶ τοῦ δεῖνος καὶ γείτων εἰμὶ τῷ δεῖνι, τῆς μὲν γενικῆς πρὸς τὸ γείτων, τῆς δὲ δοτικῆς πρὸς τὸ ὑπαρκτικὸν ρῆμα εἴτε ὅν εἴτε νοοῦμενον· μάρτυς ἀμφοτέρων Αἰσχύλος λέγων ἐν τῷ ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις.

γείτονας πύλας ἔχων

Ὅγκας Ἀθάνας.

καὶ πάλιν ἐν τῷ αὐτῷ δράματι·

ἦτ' ἀγχίπολις

πύλαισι γείτων.

Τὸ γοῦν καὶ ἀντὶ τοῦ οὖν καὶ ἀντὶ τοῦ τᾶν καὶ
ἀντὶ τοῦ γάρ· ὥς ὁ Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ.

κρατοῦσαι γοῦν καὶ τοῖς πολεμίοις ἐ-
κάστοτε.

καὶ ἀργὸν δέ, χάριν κόσμου τοῦτο τιθέασιν οἱ ποι-
ηταί. Σοφοκλῆς ἐν Ἡλέκτρᾳ·

τὰ γοῦν σά.

Ὡσαύτως καὶ τὸ γέ οὐ μόνον ἀργὸν εὐρίσκεται,
ἀλλὰ καὶ ἀντὶ τοῦ γάρ. Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ·

ἐγωγέ τοι διὰ μικρὸν ἀργυρίδιον

δοῦλος γεγένημαι.

Λιβάνιος ἐν ἐπιστολῇ· τοῖς μὲν γε κάλλος εὐκ ἔ-
πεστι. καὶ Ἀριστείδης ἐν τῷ ὑπὲρ ρητορικῆς πρῶ-
τῳ· βαδίζουσι γε εἰς Δελφοὺς καὶ πυνθάνονται
περὶ τῶν πολιτειῶν.

Γαλῇ Ἀττικόν, οὐ γαλέα.

Γηρᾶναι καὶ καταγηρᾶναι ἀρχαιότερον· οἱ δ'
ὑστερον γηρᾶσαι καὶ καταγηρᾶσαι.

Τὰ παρὰ τὸ γῆρας καὶ κρέας καὶ κέρασ γινόμε-
να ὀνόματα διὰ τοῦ ω μεγάλου γραφύμεα, τὰ μὲν
παρὰ τὸ γῆρας καὶ κρέας κατὰ ἀποβολὴν τοῦ σ
κλίνεται, οἷον εὔγηρως, εὔγηρω, καλόγηρως, κα-
λόγηρω· τὰ δὲ παρὰ τὸ κέρασ οἱ μὲν κοινοὶ διὰ
τοῦ τος κλίνουσι· μονόκερως μονοκέρωτος, αἰγό-
κερως, αἰγοκέρωτος· οἱ δὲ Ἀττικοὶ κατὰ ἀποβο-

λὴν τοῦ σ καὶ ταῦτα, χρυσόκερως, χρυσόκερω.
Ἀριστείδης ἐν τῷ εἰς Ῥώμη· ποιητῆς μὲν οὖν ἤδη
τις εἶπε σκώψας εὐξασθαι κατὰ χρυσόκερω λιβα-
νωτοῦ.

Γεννᾶ ἀνὴρ παῖδα, καὶ γεννᾶ ὁ Πλάτων τὸν οὐ-
ρανὸν ἀντὶ τοῦ γεννητὸν λέγει.

Τὸ γελάσω καὶ ὅσα δευτέρας συζυγίας τῶν πε-
ρισπομένων ὄντα πρὸ τοῦ α σύμφωνον ἔχουσι πλὴν
τοῦ ρ, βραχὺ τὸ α ἔχουσιν. ὅσα δὲ πρὸ τοῦ α φω-
νῆεν ἢ τὸ ρ, μακρὸν ἔχει τὸ α, οἷον ἐῶ, ἐάσω, ἐᾶ-
σαι· περῶ, περάσω, περᾶσαι.

Γαμεῖ τις ἀμεταβάτως ἀντὶ τοῦ γάμον ἔχει, τοῦ-
τέστι συνημμένος ἐστὶ γυναικί. καὶ γαμεῖ τήνδε
μεταβατικῶς ἀντὶ τοῦ εἰς γάμον λαμβάνει ἢ λα-
βὼν ἔχει.

Γέγονα ἔτη τοσαῦτα κάλλιον ἢ γέγονα ἐτῶν.
Πλάτων ἐν τῇ τοῦ Σωκράτους ἀπολογία· ἔτη γεγο-
νὼς πλείω ἐβδομήκοντα. καὶ Ἡρόδοτος ἐν τῇ τρί-
τῃ· ταῦτα εἰπεῖν αὐτὸν ἔτεα ὡς δέκα γεγονότα.

Διαθήκας γράφειν τις λέγεται, οὐ διαθήκην.

Καὶ διακονοῦμαι καὶ διακονῶ. Λουκιανὸς ἐν τῷ
φιλοψευδῆς ἢ ἀπιστῶν· δεξιῶς ὑπηρετεῖ καὶ διη-
κονεῖτο ἡμῖν.

Δικροῦν, οὐ δίκρουν· ἀπὸ τοῦ δικρόου γάρ.

Δεσμὰ κάλλιον ἢ δεσμοί. ἐπὶ δὲ τῶν ἐνικῶν τὰ
τοῦ ἀρσενικοῦ μόνον ἐν χρήσει· ὁ δεσμὸς γὰρ καὶ
τοῦ δεσμοῦ καὶ ὅσα μέχρι τῶν πληθυντικῶν.

Δεδεμένος κάλλιον ἢ δεθείς, καὶ δέων ἢ δεσμῶν.
Δημοσθένης· δέων, ἀπάγων, βοῶν.

Διηλλάγη δοκιμώτερον ἢ κατηλλάγη. καὶ διαλλαγαὶ πληθυντικῶς, οὐ διαλλαγή· τὸ δὲ καταλλαγή εἰ καὶ εὖρηται, ἀλλ' οὐ δόκιμον· ὡσαύτως καὶ ἐπὶ τοῦ διαλλάττω καὶ καταλλάττω νόει. Θυκυδίδης δὲ καὶ ἐνηλλάγη ἀντὶ τοῦ διηλλάγη λέγει· ὅσοι μὲν Ἀθηναίοις ἤδη ἐνηλλάγησαν. καὶ συνηλλάγη ὡσαύτως ἐν τῇ ὁγδόῃ· ἐπιστείλαντες ξυναλλαγῆναι πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους. καὶ πάλιν ἐν τῇ τρίτῃ· καὶ ὄρκοι εἴπου ἄρα γένοιντο ξυναλλαγῆς· διαλλαχθήσομαι δὲ κάλλιον ἢ διαλλαγήσομαι· ὥς ἐπιτοπολὺ γὰρ οἱ μέλλοντες πρῶτοι προτιμῶνται τῶν δευτέρου μελλόντων,

Διαπαιζει, οὐ καταπαίζει.

Διαφῆκε δοκιμώτερον ἢ ἀφῆκε· καὶ διακούει ἢ ἀκούει· διαλοιδορεῖται καὶ λοιδορεῖται ἢ λοιδορεῖ· συντάσσεται δὲ ἀεὶ τὸ παθητικὸν πρὸς δοτικὴν, εἰ καὶ τινες πρὸς αἰτιατικὴν πλὴν ἀδοκίμους. καὶ διαλυμάνεται καὶ λυμαίνεται.

Δισκοβόλος οὐ δεῖ λέγειν, ἀλλὰ δισκευτής.

Δουλοῦμαι τὸν δεῖνα Ἀττικοί, οὐ δουλῶ. Δημοσθένης· δουλοῦται τὰς πόλεις·

Διαχρῶμαι τὸν δεῖνα καὶ διαχειρίζομαι καὶ διεργάζομαι κρεῖττον ἢ φονεύω. Λιβάνιος ἐν διηγήματι δραματικῷ τῷ Ἡρα τῆς ἑαυτοῦ γυναικὸς ὁ Κανδαύλης· διαχρησάμενος τὸν δεσπότην. καὶ πάλιν ἀλλαχοῦ· διεχειρίσατο ἑαυτὸν. Εὐριπίδης ἐν Ἑκάβῃ·

ἄγ' οὖν Ὀδησσεῦ καὶ διέργασαί μ'
ἄγων.

ὥσαύτως καὶ διαχείρισις· διέργασις μέντοι καὶ δι-
εργασμός οὐχ εὖρηται. ἔστι δὲ καὶ διαχείρισις ἢ
διείκησις. Θουκυδίδης· πολέμῳ τε καὶ διαχειρίσει
πραγμάτων. καὶ διαχειρίζω τὸ διεξάγω. Ἡρόδοτος
δὲ καὶ καταχρῶμαι ἀντὶ τοῦ φονεύω λέγει ἐν τῇ
πρώτῃ· αὐτοῦ μιν ἐν τῇσι θυρέησι καταχρήσασθαι
ἑωυτόν. καὶ αὐθις ἐν τῇ αὐτῇ· τέω δὴ μόρῳ τὸν παῖ-
δα κατεχρήσατο, τὸν τοι παρέδωκα. ὁ αὐτὸς δὲ καὶ
διαχρῶμαι, πρὸς δυτικὴν λέγει ἀντὶ τοῦ χοῶμαι,
ὥς ἐν τῇ αὐτῇ· οὗτοι μὲν τῶν Φωκαίων τοιούτῳ
μόρῳ διεχρήσαντο. καὶ πάλιν ἐν τῇ αὐτῇ. καὶ τῷ
ὀνόματι τῷ αὐτῷ αἰεὶ διαχρεωμένους τῷ περ νῦν.

Διαπεπραγμένον καὶ τὸ γ γεννημένον καὶ τὸ ἡ-
φανισμένον. Αἰσχύλος ἐν τῷ ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις·
διαπεπραγμένου στρατοῦ.

Πλούταρχος ἐν παραλλήλοις περὶ Δημάδου· ὥσ-
περ ἱερείου διαπεπραγμένου ἢ γλῶσσα καὶ ἡ κοι-
λία λείπεται. ὅθεν καὶ Συνέσιος ἐν ἐπιστολῇ λα-
βῶν χρήται οὕτω πως· ὥσπερ ἱερείου διαπεπραγ-
μένου τοῦ ἔνδον τὸ δέρμα λείπεται γινώρισμα τοῦ
πάλαι ζῶον.

Δίκη ἢ ἰδία, γραφή ἢ δημοσία. Πλάτων ἐν τῷ
Εὐθύφρων ἢ περὶ ὀσίον· οὐ τοι δὴ Ἀθηναῖοί γε, ὦ
Εὐθύφρων, δίκην αὐτὴν καλοῦσιν, ἀλλὰ γραφήν.
[εἰσάγει γὰρ πρῶτον τὸν Εὐθύφρονα δίκην τὴν ἰδί-
αν λέγοντα, εἶτα τὸν Σωκράτην ἐπιδιορθούμενον
τὸ ὄνομα διὰ τῶν τοιούτων.]

Διάπειρα κρείττον ἢ πεῖρα. Πίνδαρος·

διάπειρά τοι βροτῶν ἐλεγχος.

Διέχει δοκιμώτερον ἢ ἀπέχει, οἶον, δέκα σταδί-
οις διέχει. καὶ Θουκυδίδης· διείχον δὲ πολὺ ἀπ'
ἀλλήλων. καὶ διέχω τὸ διίστῳ Ἡρόδοτος ἐν τῇ
ἐνάτῃ· ρέει κάτω ἐς τὸ πεδίον, διέχων ἀπ' ἀλλή-
λων τὰ ρέεθρα.

Διαγράφω, οὐκ ἀπαλείφω.

Δεῖγμα, οὐ δεῖξις· ἀπόδειξις δέ. καὶ δῆγμα διὰ
τοῦ η, οὐ δῆξις.

Διελέχθη κάλλιον ἢ διελέξατο

Δύναμαι, δύνασαι· δύνη δὲ οὐδεὶς τῶν δοκίμων
εἶπεν, εἰ καὶ Συνέσιος ἐν ἐπιστολῇ· σὺ μὲν οὖν καὶ
δύνη καὶ δύναιο. εἰ δὲ δύνη δέ. Πλάτων ἐν Φαιδωνι·
ἀλλὰ πειρῶ ὥς ἂν δύνη ἀκριβέστατα διελθεῖν
πάντα.

Διχῇ διελὼν, ἢ δίχα.

Δινειμάμην καὶ ἐνειμάμην, οὐ διειλόμην. Ἀρι-
στείδης ἐν τῇ πρὸς τοὺς βασιλέας ἐπιστολῇ· πρὸς
δὲ τοὺς στρατιώτας τοὺς χιτῶνας ἐνειμάτο.

Διέπαυσέ τις τινα καὶ διεπαύσατο αὐτός, καὶ ἐ-
παυσε καὶ ἐπαύσατο, καὶ ἀνέπαυσε καὶ ἀνεπαύσατο.
Λιβάνιος ἐν μελέτῃ τῇ Διέσωσέ τις ἐμπρησμοῦ
γενομένου τὸν ἑαυτοῦ πατέρα· μόλις, ὡς ἄνδρες δι-
κασταί, τῶν ἐπὶ τῷ πατρὶ θρήνων [ὀλίγον] ἀναπαυ-
σάμενος. τὸ δὲ μετὰ τῆς κατὰ ἐκφέρειν ταῦτα ἀδό-
κιμον.

Δικάζω φόνον ὥς Εὐριπίδης ἐν Ὀρέστη·

ἐν οὐ καλῶ μὲν ἐμνήσθην θεῶν,
φόνον δικάζων.

καὶ δικάζω ἀνθρώποις. δικάζομαι δὲ τῷ δεῖνι φόνου ἀντὶ τοῦ παρὰ δικασταῖς ἐγκαλῶ. ὥς ἔχει τὸ παρὰ Λιβανίῳ ἐν ἐπιγραφῇ μελέτης· καὶ δικάζεται Ποσειδῶν Ἄρει ὑπὲρ Ἀλιρροθίου.

Δάκρυσι λέγε, μὴ δακρύοις· ποιητικὸν γάρ. Λιβάνιος ἐν μελέτῃ τῇ Φιλαργύρου παῖς ἀριστεύσας· τοῖς τῶν δανειζομένων δάκρυσι μὴδὲν ἐνδιδόναι.

Δεδίττομαι τὸν δεῖνα, ἡγουν ἐκφοβῶ, καὶ παρὰ ποιηταῖς καὶ παρὰ λογογράφοις· ἀντὶ δὲ τοῦ ἐκφοβούμαι παρὰ ποιηταῖς μόνοις. Ὅμοιρος ἐν β'. Ἴλι-άδος.

οὐ σ' ἔοικε κακὸν ὥς δειδίσσεσθαι.

Δευσοποιὸς καὶ ὁ βαφεὺς καὶ ἡ εἰς βάθος βεβαμμένη βαφή. λέγε οὖν δευσοποιὸς βαφή, μὴ ἀναπόνιπτος, εἰ καὶ Συνέσιος ἐν ἐπιστολῇ τῇ Ὡσπερ ἄλλοτε πολλάκις χρήται καὶ ἀμφοτέροις λέγων· ὅταν ἀμάρτη δευσοποιά τε καὶ ἀναπόνιπτα.

Δικαστήριον καὶ ὁ τύπος ἐν ᾧ αἱ δίκαι τελοῦνται, καὶ αὐτοὶ οἱ δικάζοντες καὶ ὁ τῆς πόλεως ἄρχων ἀπὸ τοῦ τὰς ἐν αὐτῇ δίκας διοικεῖν οὕτω καλούμενοι. Συνέσιος περὶ Μαρκελλίνου τοῦ ἄρχοντος τὸν λόγον ποιούμενος οὕτω λεγεί· παρεῖναι μὲν οὖν ἡμῖν καὶ τὸ δικαστήριον ἐβουλόμεθα· ἐπεὶ δὲ τυγχάνει ὦν ὑπερόριος.

Δεκέτες παιδίον κάλλιον εἰπεῖν ἢ δεκάετες, καὶ δεκέτης πόλεμος ἢ δεκαέτης. Λιβάνιος ἐν τῷ ὑπὲρ τῆς Ἀντιοχέων ὀργῆς· οὐτ' αὐτὸς οὗτος ὁ δεκέτης πόλεμος, δεκαετῆς μέντοι διάστημα χρόνου, οὐ δεκετές, καὶ δεκαετῆς χρόνος, οὐ δεκετής. ὡσαύτως δὲ καὶ πεντάετες καὶ ἐξάετες. Ἀριστείδης ἐν δευτέρῳ

τῶν ἱερῶν οὐ γὰρ πευτάετες, οὐχ ἐξάετες ἀρκαί.

Δεδήσομαι, οὐ δεθήσομαι. ἀπορήσειε δ' ἂν τις, πῶς ἀπὸ τοῦ δέδεμαι, δέδεσαι, τὸ δεδήσομαι γινόμενον οὐ δεδέσομαι γράφεται. φαμέν οὖν, ὅτι τοῦ δέω, δῶ τὸ δεσμῷ οἱ μέλλοντες διὰ τοῦ **η** ἐκφέρονται· δήσω γὰρ καὶ δήσομαι, διὰ τοῦτο καὶ δεδήσομαι· οἱ δὲ ἄλλοι χρόνοι διὰ τοῦ **ε**, δέδεκα, δέδεμαι, ἐδέθην καὶ οἱ ἐξ αὐτοῦ, πλὴν τοῦ ἐνεργητικοῦ ἀορίστου τοῦ ἔδησα καὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ. τοῦτο δὲ γίνεται διὰ τὸ τὴν πρώτην συζυγίαν (τῶν περισπωμένων) ἐπὶ τοῦ μέλλοντος ἔχειν ἢ τὰ **η** ἢ τὸ **ε**, ποτὲ δὲ καὶ ἀμφότερα. Ἀριστείδης ἐν Διονύσῳ· οὐδὲν ἄρα οὕτως βεβαίως δεδήσεται. καὶ Συνέσιος ἐν ἐπιστολῇ· ἂν ἐκεῖνοι σωφρονῶσι, δεδήσεται.

Τὸ δυσωποῦμαι παρὰ μὲν τοῖς ἀρχαίοις ἀντὶ τοῦ ὑφορῶμαι καὶ ὑποπτεύω τίθεται, καθὰ καὶ Πλάτων ἐν Φαίδρῳ χοῆται. (Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Φιλίππου τρίτῳ· ἢ γὰρ ἐπίτηδες, ἢ δι' ἄγνοιαν εἰς χαλεπὸν πρᾶγμα ὑπάγουσι τὴν πόλιν. ἀλλὰ δυσωποῦμαι ἢ γὰρ ἐξεπίτηδες.) παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον ἀντὶ τοῦ ἐντρέπομαι καὶ οὐκ ἀντέχω δι' αἰδῶ, ὃ βούλεται καὶ Πλουτάρχῳ τὸ περὶ δυσωπίας βιβλίον.

Διέφθορεν ἀντὶ τοῦ ἐφθάρη. Λουκιανὸς ἐν τῷ Ἡρακλέους καὶ Ἀσκληπιοῦ διαλόγῳ· ὑπ' ἀμφοῖν διεφθορώς τὸ σῶμα. καὶ ἀντὶ τοῦ ἐφθειρε· Σοφοκλῆς ἐν Ἡλέκτρᾳ·

τὰς οὔσας τέ μοι

καὶ τὰς ἀπούσας ἐλπίδας διέφθορεν.

ἔστι δὲ καὶ ὁ παρακείμενος ἐν χρήσει. Ἀριστείδης ἐν Περικλεῖ· ἢ πῶς Ἀθηναίους εἴη διεφθαρκώς.

Διαιτητῆς λέγε καὶ μὴ αἰρετὸς κριτῆς.

Δένδρεσιν, ὡς Θουκυδίδης καὶ ἕτεροι, οὐ δένδροις, ὡς Ξενοφῶν.

Διακεκναισμένος τὸ χρώμα, ποιηταί. Ἀριστοφάνης ἐν νεφέλαις·

οὐ γὰρ ἂν τλαίην ἰδεῖν

τοὺς ἱππέας τὸ χρώμα διακεκναισμένους.

διεφθαρμένους λογογράφοι.

Καὶ διεβίβων καὶ διεβίβαζον. Ἀριστείδης ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ· καὶ διεβίβαζεν εἰς τὴν Ἀσίαν τὰς πολλὰς καὶ μεγάλας ἀποικίας.

Ἰστέον ὅτι ἡ τετάρτη συζυγία τῶν εἰς μι προτιμωτέρα τοῖς Ἀττικοῖς τῆς βαρυτόνου. δείκνυμι γὰρ καὶ ζεύγνυμι λέγουσιν, οὐ δεικνύω οὐδὲ ζευγνύω.

Δρεπάνη, οὐ δρέπανον.

Δελφίς, οὐ δελφίν, καὶ ὅσα τῆς αὐτῆς εἰσι κλίσεως· πλὴν τοῦ θίς καὶ θίν· καὶ ἀμφοτέρα γὰρ ἐν χρήσει· τὸ μὲν γὰρ τὸν σωρόν, τὸ δὲ θίν τὸν αἰγιαλὸν σημαίνει. ἔστι μέντοι δελφίς οὐ μόνον τὸ ζῶον, ἀλλὰ καὶ μολίσδινόν τι ὄργανον ναυμαχουσῶν νεῶν, ὅθεν καὶ Θουκυδίδης νῆας δελφिनόφορους.

Διῆρες, οὐχ ὑπερῶν. Εὐριπίδης ἐν Φοινίσσαις·
ἐς διῆρες ἔσχατον.

Δίαιτα, οὐ διαγωγῇ οὐδὲ διατροφή· καὶ ἀμφοτέρα γὰρ σημαίνει ἢ δίαιτα. καὶ διαιτώμενος δὲ καὶ διάγων, οὐ μὴν καὶ διατρεφόμενος.

Διεῖναι ἐλαίῳ ἢ ὄξει ἢ ἄλλῳ τῷ, οὐκ ἀνεῖναι, ὡς ἱατροὶ λέγουσιν. Ἀριστείδης ἐν δευτέρῳ τῶν ἱερῶν· καὶ ἀψίνθιον προσευρὼν προστάξειε πιεῖν ὄξει διειμέιον. καὶ διεῖναι ἀντὶ τοῦ ἀφεῖναι· ὁ αὐτὸς ἐν τῷ

πρὸς Θηβαίους περὶ συμμαχίας δευτέρῳ· ἡ συνεμβάλειν εἰς τὴν Ἀττικὴν, ἡ διεῖναι.

Δυοῖν, οὐ δυσίν. ὅσα γὰρ μὴ συνεμφαίνει γένος, οὐδὲ πτώσιν δέχεται. ὥσπερ τὸ οἱ τρεῖς, τῶν τριῶν, τοῖς τρισίν, ἔχει τὴν κλίσιν· παράκειται γὰρ αὐτοῖς οὐδέτερον τὰ τρία· ὁμοίως καὶ τῷ τέσσαρες τὰ τέσσαρα. καὶ ταῦτα μὲν Φρύνιχος, ἀπαγορεύων καθάπαξ τὸ δυσίν. εἴρηται μέντοι καὶ τοῦτο παρὰ τοῖς ρήτορσι. Θουκυδίδης· ἐπισιτισάμεναι δυσὶ ἡμέραις. καὶ Ἀριστείδης ἐν τῷ περὶ ρητορικῆς πρώτῳ· ἀλλ' ἀπέδωκε δυσὶ καὶ τρισίν ἀντειπεῖν. κρεῖττον μέντοι το δυοῖν. γίνωσκε δὲ καὶ τοῦτο, ὅτι τὸ δύο οὐ μόνον ἐπὶ εὐθείας καὶ αἰτιατικῆς, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ γενικῆς καὶ δοτικῆς τίθεται. Θουκυδίδης· διελθόντων δύο ἐτών. καὶ Λιβανιος· δύο λιμέσι τοὺς εἰς αὐτὸν καταφεύγοντας ἐδέξατο.

Διδῶν καὶ δῶν εὐκτικῶς, φησὶ Φρύνιχος, οὐδεὶς τῶν ἀρχαίων εἶπεν, ἀλλὰ διδοίη καὶ δούη· τὸ μέντοι διδῶν καὶ δῶν ἐπὶ ὑποτακτικοῦ τιθέασι. τεκμηριοῖ δὲ Ὁμηρος, ἐὰν μὲν ὑποτακτικῶ χρῆται, διὰ τοῦ ω ἐκφέρων, οἶον

εἰ δὲ κεν αὐτὸς

δῶν κῦδος ἀρέσθαι.

ἔστι γάρ, εἰ δ' ἂν σοι δῶ αὐτὸς, ἡγουν ὁ Ζεὺς. εἰ δὲ εὐκτικῶς, οὕτως.

σοὶ δὲ θεοὶ τόσα δοῖεν, ὅσα φρεσὶ σῆσι

μενοινᾶς.

οὐ καλῶς δὲ ταῦτά φησιν ὁ τοιοῦτος Φρύνιχος. ὥσπερ γὰρ ἀπὸ τοῦ βιούς, βιόντος οὐ βιοίη φαμέν, ἀλλὰ βιώη Δωρικῶ ἔθει (ἐκεῖνοι γὰρ τὴν οἰ δίφθογ-

γον εἰς ὧ μέγα τρέπουσιν), οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ δούε, δόντος δολή καὶ δώη, ὡς καὶ ἀλούς, ἀλόντος, ἀλοίη καὶ ἀλώη. Ἡρόδοτος ἐν τῇ ἐνάτῃ· οὔτε γάρ ἂν τοὶ δώην θυγατέρα τὴν ἐμήν. ὥστε οὐκ ἔδει λέγειν, ὅτι ὑποτακτικὰ ταῦτά ἐστιν, ἀλλ' ὅτι τὸ διδοίη καὶ δολή ἐν χρήσει μᾶλλον τοῦ διδώη καὶ δώη. καὶ Ἀλέξανδρος γὰρ ὁ σοφιστῆς καὶ Λιβάνιος καὶ ἕτεροι ἐπὶ εὐκτικοῦ τούτοις εὐρίσκονται χρώμενοι.

Διώκω τοὺς πολεμίους, ἤγουν ἀπελαύνω· διώκω τὸν δεῖνα κλοπῆς, ἤτοι κατηγορῶ· διώκω λόγους, ἤτοι ζητῶ. καὶ διώκω τὸ κινῶ ποιητικῶς. Αἰσχύλος ἐν τῷ ἐπτά ἐπὶ Θήβαις·

σπουδῇ διώκων πομπέμους χυόας
ποδῶν.

Διάστροφοι φρένες τοῦ μαινομένου, καὶ διάστροφος μορφή ἢ ἕτερον εἶδος μετεληφυῖα. Αἰσχύλος ἐν Προμηθεῖ.

εὐθύς οὖν μορφή καὶ φρένες διάστροφοι. καὶ διάστροφοι ὀφθαλμοὶ οὐ μόνον οἱ παρὰ τὸ πεφυκὸς ἔχοντες, ἀλλὰ καὶ οἱ τοιοῦτοι μὲν μὴ ὄντες, λοξοβλεπτοῦτες δέ. ἀπόστροφοι δέ οἱ ἀπεστραμμένοι, οὐ μόνον ἐπὶ ὀφθαλμῶν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων. Συνέσιος ἐν ἐπιστολῇ τῇ Αἰ κακοποιοὶ δυνάμεις· αἱ δὲ τιμωροὶ φύσεις εἰσὶν αἱ παντάπασιν ἀπέστροφοι τοῦ θεοῦ.

Δημόκοινος καὶ βασανιστῆς ὁ στεβλῶν καὶ βασανίζων. Πλούταρχος ἐν τῷ περὶ τῶν ὑπὸ τοῦ θείου βραδέως τιμωρουμένων ἐνίοις γὰρ καὶ κολασταῖς ἐτέρων πονηρῶν οἷον δημοκοίνοις ἀπεχρήσατο τὸ δαιμόνιον. ὡσαύτως καὶ δημόσιος, ὡς παρ' Αἰσχίνῃ· πα-

ρέσται δὲ ὁ δημόσιος καὶ βασιανιεῖ ἐναντίον ὑμῶν.
ἔνιοι δὲ βασανιστὴν λέγουσιν τὸν ἐπὶ τῆς βασάνου,
ἢ τὸν τὰ πρὸς τὴν βάσανον ἐνεργοῦντα.

Διώρυξ, διώρυχος, καὶ ἅπαντα ἡ κλίσις διὰ τοῦ **χ**,
οὐ διὰ τοῦ **γ**. Ἀριστείδης ἐν τῷ Αἰγυπτίῳ· καὶ διώ-
ρυχες εἰς αὐτὰς φέρουσιν. ὡσαύτως καὶ διωρυχή, οὐ
διωρυγή ὁ αὐτὸς Ἀριστείδης ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ· καὶ
τῆς περὶ τὸν Ἀθῶ διωρυχῆς. καὶ ἐν τῷ Σμυρναϊκῷς
πολιτικός· διωρυχή νυμφῶν ἐκ πηγῶν εἰς θάλατταν.
Δραχυή, οὐ δραγμή.

Διφρηλάτης, οὐ διφρελάτης.

Δρόμος καὶ ἐπὶ τοῦ τρέχοντος καὶ ἐπὶ τοῦ προκει-
μένου τόπου τῷ βουλομένῳ τρέχειν.

Ὡς περ λέγομεν δοκῶ μοι, οὕτω καὶ μοὶ δοκοῦ-
μεν ἐπὶ πληθυντικῷ. Πλάτων ἐν Θεαιτήτῳ· καὶ μοι
δοκοῦμεν τῇδε ἂν πη τάχιστα εὑρεῖν. καὶ Δημοσθέ-
νης (Ὀλυνθιακῷ πρώτῳ) ἡμεῖς δὲ οὐκ οἶδ' ὅν τινα
μοι δοκοῦμεν τρόπον ἔχειν πρὸς αὐτά.

Διαφορὰ πάντες λέγουσι, διαφορότης δὲ Πλάτων
μόνος ἐν Θεαιτήτῳ.

Δημούμενος κάλλιον ἢ γελοιάζων· γελοιαστής δέ.

Μὴ εἶπης σπιθαμῇ, ἀλλὰ δύχμη, ὥς οἱ ἀρχαῖοι

Δρῦν κοινότερον πᾶν ἐκάλουν δένδρον οἱ παλαιοί.
οὕτω καὶ ἀκρόδρυα πᾶσαν ὀπώραν. καὶ δρυφάκτους
οὐ μόνον τοὺς ἐκ δρυῶνων, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἐξ ὀτου-
δηπουτοῦν ξύλου. καὶ δρυπετεῖς ἐλάας ὁμοίως.

Δημότης Ἀττικοὶ ἄνευ τῆς σύν. Ἀριστοφάνης ἐν
Πλούτῳ·

αἰδρες φίλοι καὶ δημόται.

ὥσαύτως καὶ πολίτης καὶ ἡλικιώτης καὶ στασιώτης· συμπτώτης δέ.

Διφρεΐα Ἀττικοί, δίφρενσις κοινοί.

Διήγησις ὅλον τὸ σύγγραμμα, ἡγουν ἡ Ἰλιάς ἡ ἡ Ὑδύσεια, διήγημα δὲ μέρος τι, οἶον ἡ τοῦ Ἑκτορος καὶ Αἴαντος μονομαχία· ὥσπερ καὶ ποίησις καὶ ποίημα. παραχρῶνται δέ τινες.

Διπλοῦν κατὰ μέγεθος, διπλάσιον δὲ ἐπὶ ἀριθμοῦ.

Διαβόητος ὁ ἐπὶ κακία ἀπλῶς φημιζόμενος. Συνέσιος ἐν ἐπιστολῇ τῇ Ὡσπερ ἄλλοτε πολλάκις· ὁ διαβεβοημένος Σπάταλος. ἐπιβόητος ὁ ἐφ' ἐνὶ τινι κακῷ. Θουκυδίδης ἐν (τῇ) ἕκτῃ· ὦν γὰρ πέρι ἐπιβόητος εἰμι. περιβόητος δὲ ὁ ἐπὶ ἀρετῇ ἐγνωσμένος. ἰστέον δὲ ὅτι ἀπλᾶ μὲν ταῦτα τιθέμενα οὕτως ὡς ἔφημεν ἔχουσι· μετὰ δὲ προσθήκης ἐνίοτε καὶ ἐναλλάττουσι. Λουκιανὸς ἐν τῷ Μένιππος ἡ νεκυομαντεία· μετὰ πολλῶν καὶ σοφῶν καὶ σφόδρα ἐπὶ συνέσι διαβεβοημένων.

Διορθοῦν κυρίως ἐπὶ δοράτων βολῆς· ἐπανορθοῦν ἐπὶ λόγων.

Διδάσκαλος λόγων καὶ ἀρετῆς, ἐπιστάτης δὲ ἔργων.

Δούλοι οἱ ταῖς ἡδοναῖς κάτοχοι καὶ οἱ ὑποτασσόμενοι βασιλεῦσιν· οἰκέται δὲ δεσποτῶν.

Δαμάλη ὁ ἄρρην μόσχος, δάμαλις δὲ ἡ θήλεια· μόσχος δὲ κοινῶς ἐπ' ἀμφοτέρων.

Δασὺ Ἀττικοί· τὸ δὲ δάσος κοινοί.

Διέδρα τις φυλακήν· ἀπέδρα, ὅταν ἀφύλακτος ᾖ.

Διαβόλιμον Θουκυδίδης λέγει τὸ διαβεβλημμένου

καὶ οὐ πάνυ διαβόλιμον ὄν ἀπὸ τῶν Μεγάρων τὴν Σαλαμίνα παραπλεῖν. σὺ δὲ διαβεβλημένον λέγε.

Δυσπρόσοδος ἀγρός, ὅθεν δυσκόλως προσόδους ἦτοι κέρδη οἱ δεσπότες ἀποφαίρονται. καὶ δυσπρόσοδος ἄνθρωπος ὁ δύσκολος καὶ δυσέντευκτος. Θουκυδίδης· δυσπρόσοδόν τε αὐτὸν παρεῖχε καὶ τῇ ὀργῇ οὕτω χαλεπῶς ἐχρῆτο εἰς πάντας. καὶ δυσπρόσοδον χωρίον τὸ δύσκολον περὶ τὴν εἴσοδον, ὥς ὁ αὐτός· ἐρυμνόν τε καὶ δυσπρόσοδοι. λέγει δὲ πάλιν καὶ δύσοδος χώρα ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας, οἶον· δύσοδος γὰρ ἡ Γεράνεια. κάλλιον δὲ τούτου τὸ δυσπρόσοδος. καὶ πάλιν ἐτέρως· ταύτῃ γὰρ δυσεκβολώτατος ἡ Λοκρίς. καὶ πάλιν· προσίων τῷ λόφῳ ὄντι δυσπροσβάτῳ.

Διαγω τὸ διατρίβω. καὶ διάγω τὸ διεξαγω. Φιλόστρατος· διῆγε τὰς βασιλείους φροντίδας. καὶ διάγω σε τούτου ἀντὶ τοῦ ἀφιστῶ, ὥς ὁ αὐτὸς ἐν (τοῖς) ἡρωικοῖς· μὴ καὶ θρῦπτεσθαί με φῆς διάγοντά σε ἀπ' αὐτοῦ. διάγω καὶ το βραδύνω. Θουκυδίδης· διῆγε καὶ προῦφασίζετο. καὶ διάγω τὸ διαβιβαζω. ὁ αὐτὸς ἐν τῇ τετάρτῃ· ἀξιοῦντος διάγειν ἑαυτὸν καὶ τὴν στρατιάν. καὶ διάγω τὸ διαζῶ, ὥς Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τῶν ἐν Χερσονήσῳ· ἀφ' ὧν ἀγείρει καὶ προσαιτεῖ καὶ δανείζεται, ἀπὸ τούτων διάγει.

Δίδωμί σοι δίκας οὐ μόνον ἀντὶ τοῦ κολάζομαι ὑπὸ σοῦ, ἀλλὰ καὶ ἀντὶ τοῦ συνάπτω μετὰ σοῦ κρίσιν περὶ οἷον δὴ τινος ἀμφιβαλλομένου. Εὐριπίδης ἐν Ὀρέστη· ***Θουκυδίδης· δίκας μὲν τῶν διαφορῶν ἀλλήλοις διδόναι καὶ δέχεσθαι, ἡγουν κριτικὰς ἐξετάσεις, ὅθεν κακείνο παρήκται· κολάζεται γὰρ ὁ ἐν

τῇ τοιαύτῃ κρίσει ἀναφανείς ὑπεύθυνος.

Διαγνώμη Ἀττικοί, οὐ διάγνωσις λέγουσι. Θουκυ. διδης· ἡ δὲ διαγνώμη αὕτη τῆς ἐκκλησίας.

Δουλεία οὐ μόνον τσαυτὸ δουλεύειν, ἀλλὰ καὶ τὸ ἄθροισμα τῶν δούλων, ὡς ὁ αὐτός· ἦν δὲ ἡ δουλεία ἐπανιστῆται, ἡγουν εἰὰν οἱ δούλοι ἐπανιστῶνται.

Δρῶ σε τόδε Ἀττικοί, οὐ δρῶ σοι. Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ.

ὁ Ζεὺς με ταῦτ' ἐδρασεν ἀνθρώποις
φθονῶν.

οὔτῳ καὶ ἐργάζομαί σε τόδε καὶ ποιῶ σε τόδε.

Δῖνος ἡ κύκλω στροφή, ἀφ' οὗ καὶ τὸ κύκλω στρεφόμενον σῶμα δῖνος, οἶον ὁ οὐρανός. καὶ τὸ κυκλικὸν μέντοι σῶμα, οὐ μὲν (δὲ) καὶ στρεφόμενον κύκλω, δῖνος λέγεται διὰ τὸ κυκλοτερῆ ὡσαύτως εἶναι πάντα τὰ στρεφόμενα κύκλω.

Δεσποτεία καὶ Λιβάνιος ἐν τῷ πρὸς Ἰουλιανὸν ὑπατικῷ· οὐκ ἐμὸν ἐνδυναστεῦσαι παρ' αὐτῷ τὴν δεσποτείαν τῶν ἡδονῶν. αὐθεντία δὲ παρ' οὐδενὶ τῶν δυκίμων ρητόρων εὔρηται ἐπὶ τοῦ τῆς δεσποτείας ὀνόματος, εἰ καὶ Συνέσιος λέγει· τὸ γὰρ αὐθέντης οἱ παλαιοὶ ἐπὶ τοῦ φονέως τάττουσιν. Ἡρόδοτος ἐν ἐν τῇ πρώτῃ· μήτε θυγατρὶ τῇ σῇ μήτε αὐτῷ σοι εἶην αὐθέντης.

Δυνάστης καὶ ὁ τύραννος καὶ ὁ βασιλεύς. ὡσαύτως καὶ δυναστεία οὐ μόνον ἡ τυραννίς, ἀλλὰ καὶ ἡ βασιλεία. Αἰσχίνης· ἐξήλασε Πανσανίαν ἐκ Μακεδονίας καὶ τὴν δυναστείαν ὑμῖν ἔσωσε. τὰ αὐτὰ δὲ καὶ περὶ τοῦ δυναστεύω γίνωσκε. παραδυναστεύω δὲ τὸ τοῖς δυνάσταις παρεδρεύω, ὅπερ καὶ δυναστεύω

παρὰ τὸ δεῖν γράφεται. Συνέσιος ἐν ἐπιστολῇ τῇ Τῆτες ἐξήνεγκα δύο βιβλία· πρὸς ἄνδρα παρὰ βασιλεῖ δυναστεύοντα. εὖρηται δὲ τὸ δυνάστης καὶ δυναστεία καὶ ἐπὶ τοῦ ἀπλῶς βιαίου.

Δυοκαίδεκα λέγει· τὸ δε δυνώδεκα ποιητικώτερον.

Ἰστέον ὅτι οἱ ἀκριβολογούμενοι περὶ τὰ τῶν λέξεων σημαινόμενα τὴν δόξαν ἀπὸ τοῦ κλέους διώρισαν καὶ φασὶ τὴν μὲν δουξαν εἶναι τὸν ἀπὸ τῶν πολλῶν ἔπαινον, τὸ δὲ κλέος τὸν ἀπὸ τῶν ἀγαθῶν. ὁμοίως καὶ τὴν τιμὴν διαιρουῦσι (τοῦ γέρωσ,) φάσκοντες τὴν μὲν ἀστέλαν τινὰ εἶναι καὶ ἐπὶ τῶν ἰπυδαίων πίπτειν, γήρως οὖσαν ἀξίωσιν· τὸ δὲ γέρας ἄθλον ἀρετῆς τίθενται· τὴν δὲ τινα παρὰ τῶν τυχόντων τοῖς οὐ πάνυ ἀποδεκτέοις γινομένην ἀντίδοσιν.

Δείλης ἐφάσκει καὶ δείλης μεσημβρίας καὶ δείλης ὀψίας, Ἀττικοί· τὸ δὲ ἀντὶ τοῦ δείλης ὀψίας δείλης μόνον λέγειν ἀπλῶς Ἑλληνικόν.

Οὐ μόνον διδάσκομαι παρ' ἄλλου, ἀλλὰ καὶ διδάσκομαι ἕτερον ἀντὶ τοῦ διδάσκω. Λουκιανὸς ἐν τῷ ἐνυπνίῳ· καὶ διδάσκου παραλαβὼν λίθων ἐργάτην ἀγαθὸν εἶναι.

Τὸ δοκοῦν καὶ ἐπὶ θυλικοῦ καὶ ἐπὶ ἀρσενικοῦ εὖρηται. Λιβάνιος ἐν τῇ εἰς τὸν νεῶν τοῦ Ἀπόλλωνος μονωδία· δοκοὶ δὲ ἐφέρουντο κάτω φέρουσαι πῦρ. Λουκιανὸς ἐν τοῖς ἀληθινοῖς· μεγάλοις δοκοῖς τὸ στόμα διερέισαντες.

Καὶ διασώζομαι ὑπὸ σοῦ καὶ διασώζομαί σε. Θουκυδίδης ἐν τῇ τρίτῃ· καὶ κακοπραγίαν ὥς εἰπεῖν ῥᾶον ἀποθοῦνται ἢ εὐδαιμονίαν διασώζονται.

Δεδρασμένον ὡς ἀπὸ τοῦ δέδρακα, δέδρασμαι, ὁ

αὐτός φησιν ἐν τῇ αὐτῇ τῶν εὖ δεδρασμένων ὑπό-
μνησιν ποιησόμεθα.

Διακωχή ἤτοι διάλειμμά τινος πράγματος ἐνε-
στῶτος. ὁ αὐτὸς ἐν τῇ αὐτῇ· ἐγένετο δέ τις ὁμῶς
διακωχή. ἀνακωχή δὲ πρόσκαιρος εἰρήνη πολέμου
ὁ αὐτὸς ἐν τῇ πρώτῃ· Κερκυραίοις δὲ οὐδὲ δι' ἀνα-
κωχῆς πώποτε ἐγένεσθε.

Δάπανος ἢ δαπάνη καὶ ὁ δαπανηρός. ὁ αὐτὸς αὐ-
θις ἐν τῇ πέμπτῃ· δάπανος γὰρ φύσει.

Διαβέβλημαι ὑπὸ σοῦ καὶ διαβέβλημαί σοι καὶ
πρὸς σέ, ἡγουν ἀντὶ τοῦ διεβλήθην ὑπὸ σοῦ καὶ ἀντὶ
τοῦ διαβλημένως ἔχω πρὸς σέ. ὁ αὐτὸς ἐν τῇ ὀγ-
δῷ· καὶ πρότερον τῷ Τισσαφέρνει ἀπιστοῦντες πολ-
λῷ δὴ μᾶλλον ἔτι διεβέβληντο. Δημοσθενος· χαρι-
εῖται μὲν οὐδετέροις· διαβεβλήσεται δὲ πρὸς ἀμφο-
τέρους. καὶ Φιλόστρατος ἐν τῷ τοῦ Ἡρώδου βίῳ·
διαβέβληται πρὸς τὸν υἱόν, ἀντὶ τοῦ κακὸν αὐτὸν
ἡγείτο καὶ διαβόλως ἀντὶ τοῦ κακῶς καὶ ἐπὶ δια-
βολῇ. Θουκυδίδης ἐν τῇ ἕκτῃ· καὶ ὅτι αὐτοῦ διαβόλως
ἐμνήσθη.

Διδόασι (λέγε,) οὐ διδοῦσιν.

Διαλλάττω οὐ μόνον τὸ φιλιῶ, ἀλλὰ καὶ τὸ παραλ-
λάττω. Ἀριστείδης ἐν τῷ Αἰγυπτίῳ· πλειόνως ὥς εἰ-
πεῖν διαλλάττει ἢ ἄλλο ἔθνος πρὸς αὐτὴν Αἰγυπτον.

Οὐ μόνον διάκορος ἢ διακορισθεῖσα, ἀλλὰ καὶ ἡ
κεκορεσμένη, ἣτις καὶ κατάκορος λέγεται. Ἡρόδο-
τος ἐν τῇ τρίτῃ· ἐπεὰν δὲ διάκορος ἢ γῆ σφέων γέ-
νηται

Διατίθεμαι παθητικῶς τὸ διάκειμαι καὶ τὸ πωλῶ,
ὥς παρὰ τῷ θεολόγῳ Γρηγορίῳ· ὅπως ἢ διαθώμεθά

τι τῶν ὄντων. διατίθῃμι δὲ ἐνεργητικῶς τὸ καθιστῶ καὶ οἰκονομῶ. Λουκιανὸς ἐν τῷ βίῳ πράξεις· σὺ μὲν διατίθεις τὰ βάρη. καὶ διαθέτης ὡσαύτως ὁ καθιστῶν καὶ οἰκονομῶν. Ἡρόδοτος ἐν τῇ ἐβδόμῃ· χρησμολόγον καὶ διαθέτην χρησμῶν τῶν Μουσαίου.

Διαπρέπω τοῦτοις ἀντὶ τοῦ κάλλιστα καὶ πρεπόντως διάγω, ὥς τὸ διέπρεψε τῇ ἀρχῇ. καὶ διαπρέπω τὸν δεῖνα, ἦτοι καλλωπίζω. Πλάτων ἐν Γοργία· φύσιν ψυχῆς ὧδε γενναίαν μεираκιῶδει τινὶ διαπρέπεις μορφώματι.

Διασκοπῶ καὶ διασκοποῦμαι.

Ε.

Ἐπὶ κόρρης πατάξαι λέγουσιν Ἀττικοὶ τὸ γνάθον πλατεῖα πληῆσαι χειρὶ, οὐ ραπισμα δοῦναι. Πλάτων τί δὲ χείρων ἐγώ, ἂν ὁ δεῖνα ἐπὶ κόρρης (ἀδίκως) τατάξῃ με. καὶ Λιβάνιος ἐν τῇ πρὸς Ὀδυσσεά ἀποπογία Ἀχιλλέως· κἂν ἐπὶ κορρης πατάξῃ τις, μὴ χαλέπαινε· κἂν αὐτὸς ἀλλαχοῦ ράπισμα λέγῃ ἀδοκίμως.

Ἐδίδαξα αὐτός, ἐδίδαξάμην δι' ἑτέρου. Ἀριστοφάνης ἐν νεφέλαις·

ἐδίδαξάμην ἂν σ' ὦ μέλεε τοῖσι δικαίοις
ἀντιλέγειν.

Ἀριστείδης ἐν τῷ Ἀσκληπιάδαι· οὐκ ἐδέξατο τὴν τέχνην τὴν ἰατρικὴν, ἀλλ' ἐδίδαξεν αὐτός. εὖρηται μέντοι παρά τισι καὶ ἀντὶ τοῦ ἀπλῶς ἐδίδαξα.

Ἐνίστατο, οὐκ ἡνίστατο.

Ἐκποδὼν τῷ δεῖνι ἐγένετο κρεῖττον ἢ ἐκποδὼν τοῦ δεῖνος. Εὐριπίδης ἐν Ἑκάβῃ·

γεραιᾷ δ' ἐκποδὼν χωρήσομαι

Ἑκάβη.

Ἀριστείδης ἐν τῷ πρὸς Ἀχιλλέα πρεσβευτικῷ·
ἐξίσου δὲ ἀμφοτέροις ἐκποδῶν ἔστηκας. γίνεται δὲ
τοῦτο ἀποδιδομένης τῆς συντάξεως πρὸς τὸ ρῆμα,
οὐ πρὸς τὸ ἐκποδῶν. τοῦτο γὰρ γενικῇ συντάσσεται.

Ἐξίσης κάλλιον ἢ ἐπίσης.

Ἐνέχυρα Ἀττικοί, ἐνέχυρον Ἕλληνες τὸ δὲ ἐνέχυ-
ριμαῖον λέγειν ὡς Ἱπποκλείδης, ἀδόκιμον.

Οὐ μόνον ἀπέσχον τοῦ δεϊνός φαμεν ἀντὶ τοῦ
ἀπέσχοντο, ἀλλὰ καὶ ἔσχον. Θουκυδίδης· Ἑλληνι-
κοῦ μὲν πολέμου ἔσχον οἱ Ἀθηναῖοι, ἑαυτοὺς δὴλον
ὅτι. καὶ ἔσχον ἀντὶ τοῦ ἐνελιμένισαν. ὁ αὐτὸς ἐν τῇ
δευτέρᾳ· σχόντες δ' ἐν τῷ παράπλῳ ἐς Κεφαλληνίαν·
καὶ αὖθις ἐν τῇ ἐβδόμῃ· ἔπλεον ἴσχοντες πρὸς ταῖς
πόλεσιν.

Εὐκόλος ὁ ἀφελὴς καὶ ἔτοιμος εἰς ὅπερ ἂν τις
αὐτῷ χρήσασθαι βούλοιτο. Ἀριστοφάνης ἐν βατρά-
χοις·

εὐκόλος μὲν ἐνθάδ', εὐκόλος δ' ἐκεῖ,
καὶ εὐκόλον μὲν πρᾶγμα τὸ εὐμεταχειρίστον. καὶ εὐ-
κολίαν ἔχει τόδε, ἡγουν ἐτοιμότητα εἰς μεταχειρή-
σιν. ἔστι δὲ καὶ εὐκολία τὸ εὐκόλως φέρειν τὰ συμ-
πίπτοντα δυσχερῇ καὶ μὴ δυσφορεῖν μηδὲ καταπί-
πτειν ὑπ' ἐκπλήξεως. Ἀριστείδης ἐν τῷ Παναθη-
ναϊκῷ· καὶ τὴν μὲν τῶν τρόπων εὐκολίαν καὶ σω-
φροσύνην. δείκνυσι γὰρ διὰ τοῦ ἐπαγαγεῖν σωφρο-
σύνην, ὥς εὐκολίαν λέγει τὴν γενναιότητα.

Ἐλευθερία οὐ μόνον ἡ ἄνεσις, ἀλλὰ καὶ ἡ ἐν ταῖς
μεταδόσεσιν ἐτοιμότης καὶ δαψίλεια. ὁ αὐτὸς ἐν τῷ
αὐτῷ λόγῳ· ἐλευθερίας ἐφόδιον καὶ μεγαλοψυχίας

παρεσκευάσθαι τῇ πόλει. λέγεται δὲ τὸ αὐτὸ καὶ ἔλευθ ριότης.

Εὐθύνη ἡ ἐξέτασις, ὡς Δημοσθένης· ἐν ταῖς εὐθύναις τῶν στρατηγῶν· ὅθεν καὶ εὐθύνη ἡ τιμωρία διὰ τὸ τοὺς ἐξεταζομένους κολάζεσθαι ἀναφανέντας κακοὺς· καὶ εὐθύνω ρῆμα τὸ εἰς ἐξέτασιν ἄγω καὶ τὸ κολάζω καὶ τὸ κατ' εὐθεΐαν ἄγω. ὅθεν καὶ εὐθυνος παρὰ Λιβανίῳ ἐν τῷ Ἀντιοχικῷ· δικαιοσύνης ἀκριβῆς εὐθυνος ἰδρυται, ἡ τοῦ δικαίου οἶονεὶ ὀρθότης καὶ στάθμη. ἔτι δὲ εὐθύνω καὶ τὸ εὐθεῖς ποιῶ, ὃ καὶ ἀπευθύνω λέγεται. καὶ εὐθύνομαι τὸ εἰς ἐξέτασιν ἄγομαι ἢ κολάζομαι. ἀπευθύνομαι δὲ ἀντὶ τούτων οὐκέτι.

Ἐδεδοίκειν, ἐδεδίειν ἐπεφρίκειν, ἐπεπείθειν, παρατατικῶν ταῦτα σημασίαν ἔχουσιν, ἐπειδὴ καὶ οἱ τούτων παρακείμενοι ἀντὶ ἐνεστώτων λαμβάνονται. ὥσαύτως δὲ καὶ ὅσα ἕτερα τοιούτους ἔχει τοὺς παρακείμενους. ὁ δὲ μὴ ἀντὶ παρατατικῶν λαμβάνων ταῦτα, ἀλλὰ ἀντὶ ὑπερσυντελικῶν ἀμαρτάνει.

Ἐπεξελευσόμενος φησὶ τινες (καὶ ὁ Φαβωρίνος)· σὺ δὲ ἐπεξιὼν καὶ ἐπέξειμι, ὡς Ἀττικά.

Ἐμποδῶν ὁ δεῖνα τῷ δεῖνι γίνεται ἀντὶ τοῦ εἰς ἐμπόδιον. εἴρηται δὲ ἀπὸ τῶν ἐν ποσὶ κειμένων καθ' ὁδὸν καὶ οὐκ ἐώντων βαδίζειν. εὔρηται δὲ καὶ ἕτερον ἐπίρρημα ἐμποδῶν ἀντὶ τοῦ ἐν ποσίν. Αἰσχύλος ἐν τοῖς ἐπτὰ ἐπὶ Θήβαις·

ἂ δ' ἐμποδῶν μάλιστα, ταῦθ' ἤκω
φράσων,

ἡγουν ἄτινά εἰσι προκείμενα. καὶ Ἡρόδοτος ἐν τῇ πρώτῃ· κτείνειν πάντα τὸν ἐμποδῶν γινόμενον.

Ἐξαμβλῶσαι καὶ ἄμβλωμα καὶ ἄμβλίσκειν καὶ ἄμβλωθριδιον, οὐκ ἐκτρῶσαι οὐδ' ἐκτρωμα οὐδ' ἐκ-
τιτρώσκειν.

Ἐμβριθεὶς ἐπὶ ἀνθρώπου, οὐ σταθερὸς οὐδ' εὐστα-
θής· καὶ ἐμβρίθεια καὶ ἐμβριθές, οὐκ εὐστάθεια
οὐδ' εὐσταθές. σταθερὸς δὲ ἥλιος καὶ σταθερά με-
σημβρία. Φιλόστρατος· ἐμβριθής δὲ καὶ τὸ ἦθος γε-
νόμενος.

Ἐφόδια τὰ ἐπὶ τῆς οδοῦ ἀναλώματα· καὶ ἐπιτή-
δεια τὰ ἀπλῶς ἀναλώματα· καὶ ἐφόδιον δὲ ἐνικῶς,
οὐ μὴν καὶ ἐπιτήδειον. ἔστι δὲ ἐφόδιον καὶ ἡ ὥσανεὶ
πάροδος καὶ ἀφορμή. Ἀριστείδης· ἐλευθερίας ἐφό-
διον καὶ μεγαλοψυχίας. Λιβάνιος ἐν μελέτῃ τῇ Δι-
κάζεται Ποσειδῶν Ἀρει ὑπὲρ Ἀλιρροθίου· τὸ Πο-
σειδῶνος εἶναι παῖς ἐφόδιον εἰς τὸ ἀδικεῖν ἔχων.

Ἐπωδή, οὐκ ἐπαιοιδή· καὶ ἐπωδός, οὐκ ἐπαιοιδός.

Τὸ ἔξω καὶ ἐπὶ στάσεως καὶ ἐπὶ κινήσεως οἶον
ἔξω διατριβει, καὶ ἐξῆλθεν ἔξω. τὸ δὲ ἐκτὸς ἐπὶ κι-
νήσεως αἰεί. Ἀριστοφάνης ἐν βατράχοις·

ἐκτὸς οἷσει τῶν ἐλαιῶν.

Σοφοκλῆς.

σὺ δ' ἐκτὸς ἤξας πρὸς τί;

εὖρηται δὲ καὶ ἄπαξ ἐπὶ στάσεως παρὰ Πλάτωνι,
οἶον καὶ ὅσα ἐκτὸς ἐστίν. ἔστι δὲ τὸ ἐκτὸς καὶ ἀντὶ
τοῦ χωρὶς. Λουκιανὸς ἐν τῷ βίῳ πράσεις· ἐκτὸς εἰ
μὴ κατὰ τὸν Θάμυριν ἐκείνον. ὡσαύτως καὶ τὸ ἔξω.
Θουκυδίδης· ἔξω τῶν βασιλέων καὶ τῶν μάλιστα ἐν
τέλει.

Εἶσω καὶ ἐπὶ κινήσεως καὶ ἐπὶ στάσεως. Ἀριστεί-
δης ἐν τῇ πρὸς τοὺς βασιλέας ἐπιστολῇ· εἶσω παρελ-

θόιντες, ὅπερ ἐστὶν ἐπὶ κινήσεως. ὁ αὐτὸς ἔν τινι τῶν
 ἱερῶν· ἔτυχον μὲν (εἰς τὸ) εἶσω τετραμμένος, ὅπερ
 ἐστὶ καὶ αὐτὸ ἐπὶ κινήσεως, καὶ πάλιν ὁ αὐτὸς ἐν
 τῷ Παναθηναϊκῷ ἐπὶ στάσεως· πᾶσα δὲ εἶσω Γαδεί-
 ρων τε καὶ ἔξω Γαδείρων θάλασσα. καὶ Δημοσθέ-
 νης ἐν τῷ ὑπὲρ τοῦ στεφάνου· οὐδεὶς ἂν οὔτε τῶν
 ἔξω Πυλῶν Ἑλλήνων οὔτε τῶν εἶσω. Λιβάνιος ἐν
 ἐπιστολῇ τῇ Οἶα τετόλμηται· καὶ ἦν εἶσω θυρῶν.
 ὥστε οὐ καλῶς λέγει Φρύνιχος ἀπαγορεύων τοῦτο
 μὴ εἶναι ἐπὶ στάσεως παρὰ τοῖς παλαιοῖς. τὸ δὲ ἐν-
 τὸς καὶ ἐνδον ἀεὶ ἐπὶ στάσεως. Θουκυδίδης ἐν
 (τῇ) πρώτῃ· ἐντὸς αὐτὸν ἀπολαβόντες.

Εὐαγγελίζομαι οἱ πάντες δοτικῇ· ἅπαξ δὲ που
 καὶ αἰτιατικῇ συντασσόμενον εὔρηται, ὡς παρὰ Χα-
 ρικλεία καὶ ἐν τῇ θεῖα γραφῇ. σὺ δὲ δοτικῇ ἀεὶ σύν-
 τασσε.

Ἐλξαι κάλλιον ἢ ἐλκύσαι, καὶ ἔλξω ἢ ἐλκύσω.
 Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τῶν ἐν Χερρονήσῳ· οὐ κα-
 θέλξετε τὰς ναῦς.

Εὔρημα, οὐχ εὔρεμα. Εὐριπίδης ἐν Ἑκάβῃ·

πολλῶν λόγων εὐρήμαθ', ὥστε μὴ
 θανεῖν.

Φιλόστρατος· οἶον οὐπω ἔγνωκα τῶν ἐμαυτοῦ και-
 ρῶν εὔρημα.

Ἐξείλοχεν, οὐκ ἐκλέλοχε.

Καὶ ἐνιπτε καὶ ἐνιζεν.

Οὐδεὶς τῶν δοκίμων ἐξεπιπολῆς εἶπεν, ἀλλὰ πάν-
 τες χωρὶς τῆς ἐξ. Ἀριστείδης ἐν τῷ Αἰγυπτίῳ· ἐ-
 πειδὴ σοι διὰ βραχέων καὶ ἐπιπολῆς ἀπεκρινάμην.

Θουκυδίδης ἐν τῇ ἕκτῃ· διὰ τὸ ἐπιπολῆς τοῦ ἄλλου εἶναι.

Καὶ ἐπιστολὴ καὶ ἐπιστολαὶ πληθυντικῶς ρητορικόν· ἐπιστόλιον δὲ μόνον οἱ σύρφακες.

Ἐπίτηδες καὶ ἐξεπίτηδες.

Ἐξαναχωρῶ καὶ τὸ ἐκφέρομαι καὶ τὸ παραβαίνω. Θουκυδίδης· ἐξανεχώρει τὰ εἰρημένα, ἦτοι παρέβαινεν.

Ἐπίμαχον στράτευμα τὸ ἐπιτήδειον μάχεσθαι· ἐπίμαχον δὲ χωρίον ἐφ' ᾧ δύνатаί τις μάχην ἐπενεγκεῖν. Θουκυδίδης· ἐκ τῆς γῆς ἠκιστα ἐπίμαχον.

Ἐπέχω τὸ κωλύω, καὶ τὸ ἐπὶ τινι ἔχω καὶ ἐφίστημι. Λουκιανὸς ἐν τῷ τοῦ Ἀλεξάνδρου βίῳ· ἀλλὰ αἰεὶ τοῖς μεγίστοις ἐπέχειν τὸν νοῦν. καὶ ἐπίστασις ὄνομα ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ.

Καὶ ἐπὰν καὶ ἐπειδὰν εὔρηται δὲ ἐπὶ πλέον τὸ ἐπειδάν. Πλάτων ἐν (γῇ) δευτέρα τῶν πολιτειῶν· ἐπὰν ἀνανεώσωμαι τὸν Θρασυμάχου λόγον.

Εἰ καὶ παρά τισι τῶν πικητῶν καὶ τῶν ρητόρων εὔρηται τὸ συντυγχάνω ἀντὶ τοῦ ἐντυχάνω, ἀλλὰ σὺ ἐντυγχάνω λέγε ὡς κρεῖττον. τὸ γὰρ συντυγχάνω ἀντὶ τοῦ κατὰ τύχην συμβαίνω κυρίως εὐρίσκεται. Θουκυδίδης· οὕτω που ξυντυχόν.

Καὶ ἐφόρμισις καὶ ἐφορμος, ὡς ὁ αὐτός· τὸν τε ἐφορμον οὐκ εἶχον χωρίων ἀλιμένων ὄντων. καὶ ἐφορμῶ ρῆμα. ὁ αὐτός ἐν τῇ ἕκτῃ· καὶ τῷ πεζῷ ἅμα ἐκ γῆς ἐφορμεῖν.

Ἐς νέωτα Ἀττικόν, καὶ ἐσέπειτα· ἐς τοῦπιόν δὲ κοινόν.

Ἐρμηνέας, βασιλέας, ἱερέας, καὶ ὅσα τοιαῦτα

Ἄττικοί· τὸ δὲ συνηρημένως ταῦτα λέγειν οὐκ ἔστιν ἐκείνων.

Ἐπίκλητος ὁ προσκληθεὶς παρά τινος. Θουκυδίδης· οἱ τ' ἐπίκλητοι εὐπρεπῶς ἄδικοι ἐλθόντες.

Ἐπιστρέφω ἐγώ, ὡς Πλάτων (ἐν τῷ Ἀξίοχος ἡ περὶ θανάτου·) ἐπιστραφεὶς δὲ Κλεινίαν ὁρῶ τὸν Ἀξιόχου. καὶ ἐπιστρέφω ἕτερον, οἷον τὸ τὰς ἀπάντων ὄψεις εἰς ἑαυτὸν ἐπιστρέψας.

Ἐρρει, ἔπλει, ἔθει καὶ ἔχει, οὐκ ἔχεεν οὐδ' ἔθεεν οὐδ' ἔπλεεν οὐδ' ἔρρεεν οὐδ' ὅσα τοιαῦτα.

Ἐωσάμην καὶ ἀπεωσάμην καὶ διεωσάμην· τὸ δὲ χωρὶς τοῦ ε λέγειν ταῦτα ἀναττικόν.

Ἐως, οὐκ ἡώς· Θουκυδίδης· ἅμα ἔω.

Ἐπίθημα, οὐκ ἐπίθεμα.

Ἐφθακα πάντες. Συνέσιος ἐν ἐπιστολῇ· ἐφθάκεις γὰρ ἄρα πυθόμενος. τὸ δὲ πέφθακα βάρβαρον. ὥσπερ γὰρ οὐ πέφθαγκα λέγομεν, ἀλλ' ἐφθαγκα, οὕτω καὶ ἐφθακα, (μὴ δυναμένων ποτὲ δύο δασέων ἀναδιπλασιασμῷ συνελθεῖν.)

Οὐ μόνον ἐνδέχεται ἀντὶ τοῦ ἐνδεχόμενόν ἐστιν, ἀλλὰ καὶ ἀντὶ τοῦ εὐμενῶς δέχεται. Θουκυδίδης· γνόντες νῦν μᾶλλον ἂν ἐνδεξαμένους. καὶ ἀντὶ τοῦ ἀπλῶς δέχεται. ὁ αὐτὸς ἐν τῇ τρίτῃ· λογισμὸν ἡκιστα ἐνδεχόμενα κινδύνου τοῦ ταχίστου προσδεῖται.

Καὶ ἐπιλείπει μοι τόδε καὶ ἐπιλείπει με τόδε. Συνέσιος ἐν ἐπιστολῇ· οὐκ ἐπιλείψουσι τῷ θεῷ στρατιῶται. Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου· ἡ δὲ τόλμα ἤδη αὐτοὺς ἄρχεται ἐπιλείπειν. καὶ Λιβία-

νιος ἐν μελέτῃ τῇ περὶ τῆς λάλου· δέος μὴ τὰ φρύγανα τοὺς ἄρτοποιοὺς ἐπιλίπη.

Ἐνθύμιον ἢ ἐνθύμησις, ἐνθυμία δὲ ἡ ὑπόμνησις. Θουκυδίδης· εἰς ἐνθυμίαν τοῖς Λακεδαιμονίοις αἰ προβαλλόμενος ὑπ' αὐτῶν, ὅποτε τι πταίσειαν· τουτέστιν προέτεινον Ἀθηναῖοι τοῖς Λακεδαιμονίοις τοῦτον καὶ ὑπεμίμνησκον, ὅτι δι' αὐτὸν ἔπαισαν.

Ἐρημος χώρα, ἐρήμη δὲ δίκη· ἐρήμη δὲ χώρα παρὰ ποιηταῖς.

Εἰς γειτόνων βαδίζω, ἐν γειτόνων εἰμί. αἰ γὰρ ἢ ἐν πρόθεσις στάσιν δηλοῖ, ἢ δὲ εἰς κίνησιν, οἷον ἔρχομαι, βαδίζω, πορεύομαι, καταφεύγω καὶ ὅσα τοιαῦτα.

Ἐμπνους ἄνθρωπος ὁ ζῶν καὶ πνοὴν ἔχων, καὶ ἔμπνους αὐλὸς ὁ ἐμπνεόμενος καὶ φυσώμενος. ἔστι δὲ τριγενές.

Μὴ εἴπῃς ἐκοντής, ἀλλ' ἐθελοντής, ὥς πάντες οἱ δοκιμώτατοι. ἐπὶ δὲ τοῦ ἐπιρρήματος καὶ ἀμφοτέρω λέγε· καὶ ἐθελοντὶ γὰρ καὶ ἐκοντὶ ρητορικά. Ἀριστείδης· ἐπόντα ἐπιγράμματα ἐκοντὶ ἐξεκόλαπτον. καὶ ἐθελοντής πρὸς τὸν ἀγῶνα χωρεῖ λέγε, μὴ ἐθελουσίως.

Ἔσται καὶ ἔσεται· ἐσεῖται δὲ ποιητικόν.

Ἐκβάλλει καὶ ἐκδίδωσιν ὁ ποταμὸς εἰς τὴν θάλατταν καὶ ἐξίησιν, οὐκ εἰσβάλλει οὐδὲ εἰσδίδωσιν οὐδὲ εἰσίσιν. ὡσαύτως καὶ ἐκβολή, οὐκ εἰσβολή. Ἀριστείδης ἐν τῷ Σμυρναϊκῷ πολιτικῷ· πρὸς δὲ ταῖς ἐκβολαῖς ἤκιστα βέβρυχε. καὶ Θουκυδίδης· ἡ Βόλβη λίμνη ἐξίησιν εἰς θάλασσαν.

Ἐσβαίνω εἰς τὴν ναῦν καὶ ἐμβαίνω εἰς τὴν ναῦν.

ἀμφοτέρα γὰρ Θουκυδίδης λέγει. ἐμβαίνω δὲ νηὶ ἀναττικόν.

Εὐπατρίδης καὶ εὖ γεγυνώς· τὸ δὲ εὖ γεγώς ποιητικόν· ἐκάλουν δὲ εὐπάτριδας τοὺς εὐγενεῖς, ὡς αὐτόχθονας· τοῦτο γὰρ πολλοῦ τιнос ἄξιον ἔκριναν.

Ἐλάω, ἐλῶ ἀντὶ τοῦ ἐλαύνω Ἕλληνες λέγουσιν, οἱ δὲ Ἀττικοὶ ἀντὶ τοῦ ἐλάσω. Ἀριστοφάνης ἐν νεφέλαις·

ἀλλ' ἐξελῶ σ' (ἐς κόρακας) ἐκ τῆς οἰκίας.

Ἡρόδοτος ἐν τῇ πρώτῃ· οὐ τὸ ὀπίσω φεύξονται, ἀλλ' ἐπ' ἀρχὰς τὰς σὰς ἐλῶσιν. ἐπόμενος οὖν Ἀττικοῖς μηδὲ ἐλάσω εἵπης ἢ ἐξελάσω, ἀλλ' ἀντὶ τούτων ἐλῶ καὶ ἐξελῶ, ὡς εἴρηται· ὥσπερ καὶ ὀλῶ ἀντὶ τοῦ ὀλέσω, ὡς ὁ αὐτὸς Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ· ἀπὸ σ' ὀλῶ κακὸν κακῶς.

καὶ καλῶ ἀντὶ τοῦ καλέσω,

Ἐξεῖλε τοῦτον αἰτίας κάλλιον λέγειν ἢ ἐξέβαλεν. εἶλε τὴν πόλιν καὶ ἐξεῖλε καὶ ἐξαιρεῖ καὶ ἐπόρθησε καὶ παρεστήσατο μαρτυρία τοῦ ἐξαιρεῖ παρὰ Δημοσθένει· ἀλλὰ καὶ νῦν ἐξαιρεῖ πολλὰ τῶν φροῦρίων. καὶ τοῦ ἐξεῖλε παρὰ Θουκυδίδην Σκιωναίους ἐξελεῖν καὶ ἀποκτεῖναι. οὐ μόνον γὰρ ἐπὶ πόλεων λαμβάνεται τὸ ἐξεῖλεν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων. ὡσαύτως καὶ τὸ παρεστήσατο καὶ ἐπὶ γνώμης λαμβάνεται, οἷον παρεστήσατο τοῦδε τὴν γνώμην· τὸ δὲ εἶλεν ἐπὶ πόλεως ὑεὶ καὶ χωρίων· οὕτω γὰρ Θουκυδίδης χρηταί. ἐξεῖλε τῷ δεῖνι γέρας καὶ ἐξῆρει. Θουκυδίδης· Δημοσθένει ἐξηρέθησαν τριακόσιαι πανοπλῖαι. καὶ Ἀριστείδης ἐν τῷ εἰς Δία· τὰς

ἀκροπόλεις ἐξεῖλον Δίῃ. καὶ ἐξαίρω τὸ ὑπερβάλλω.
ὁ αὐτὸς ἐν τῷ Ροδίοις περὶ ὁμονοίας· ἐξαίρει πᾶ-
σαν ἀνθρώπων ἄνοιαν.

Ἐπίτιμος καὶ ὁ ἐκτιμώμενος ὑπὸ τινος, οἷον ἐπί-
τιμος ἀγρὸς ἢ οὐσία, ὡς Θουκυδίδης· ἐπιτίμους τὰς
οὐσίας ἐποιοῦν· καὶ ἐπίτιμος ὁ ἐπὶ τιμῆς καὶ ἀξιώ-
ματος. ὁ αὐτὸς· μὴ ὄντες ἐπίτιμοι νεωτερίσωσιν.
εὖρηται δὲ καὶ ἔντιμος. Ἀριστείδης ἐν τετάρτῳ τῶν
ιερῶν· καὶ μάλ' ἔντιμα καὶ λαμπρά. καὶ ἐπιτιμῶμαι
καὶ τὸ μέμφομαι καὶ τὸ δοξάζω καὶ τὸ τιμωρίαν ἐ-
πιτίθῃμι. Ἡρόδοτος ἐν τῇ τετάρτῃ· ἀνεσκολόπισε
τὴν ἀρχαίην δίκην ἐπιτιμῶν. ὡσαύτως καὶ ἐπιτιμῶ
καὶ ἐπὶ τῶν τριῶν.

Ἔγωγε καὶ ἐγὼ τοι κάλλιον ἢ ἐγώ.

Ἐλάα καὶ ἐπὶ τοῦ καρποῦ καὶ ἐπὶ τοῦ δένδρου
κρεῖττον ἢ ἐλαία. Ἀριστοφάνης ἐν βατράχοις·
ἐκτὸς οἷσει τῶν ἐλαῶν.

Θουκυδίδης ἐν τῇ ἐβδόμῃ· κύκλῳ μὲν τειχίον πε-
ριῆν, ἐλάας δὲ οὐκ ὀλίγας εἶχε. καὶ Ἀριστείδης·
τῶν ἐλαῶν εἵνεκα τῆς συλλογῆς.

Ἐχθιστος, οὐκ ἐχθρότατος.

Ἐνετειλάμην μὴ εἵπης, ἐπετειλάμην δέ· καὶ ἐ-
πέστειλα παρὰ Θουκυδίδῃ· κατὰ τάχος ἐπλῶον κα-
τὰ τὰ ἐπεσταλμένα ὑπὸ Δημοσθένους. καί, πάντα
ἐπιστείλαντες ἀπέπεμψαν. καὶ Δημοσθένης δὲ καὶ
οἱ ἄλλοι καὶ ἐπέσκηψα λέγουσι καὶ ἐπέστειλα. καὶ
ἐπιτολὴ ἀντὶ τοῦ προσταγῇ· ὃ δὴ καὶ ἐπιστολὴ
παρ' Αἰσχύλῳ διὰ τὸ μέτρον ἐν Προμηθεῖ·

ἐπιστολάς,

ἅς σοι πατὴρ ἐφέιτο.

ἐπισκῆψαι μὲν γὰρ τὸ αὐτοπροσώπως προστάξαι· ἐπιστεῖλαι δὲ οὐ μόνον τὸ διὰ γραμμάτων, ἀλλὰ καὶ τὸ αὐτοπροσώπως κελεύσαι. καὶ ἐπιστολὴ ὡσαύτως.

Ἐρρύπηνα καὶ ἐκάθηρα Ἀττικοί, οὐκ ἐρρύπανα οὐδ' ἐκάθαρα.

Ἐπαγωγὸς οὐ μόνον ὁ ἔλκων εἰς εὐνοίαν, ὅπερ καὶ ἀγωγὸς λέγεται, ἀλλὰ καὶ ὁ κομιστής. ἐν δὲ τοῖς θηλυκοῖς ἐπὶ μὲν τοῦ ἔλκειν εἰς εὐνοίαν ἀγωγὸς καὶ ἐπαγωγός, ἐπὶ δὲ τῆς κομιδῆς καὶ φορᾶς ἀγωγή (καὶ ἀπαγωγή) καὶ ἐπαγωγή. Θουκυδίδης ἐν τῇ τετάρτῃ· οὐδ' οἱ ἔσπλοι ἀσφαλεῖς ἦσαν τῆς ἐπαγωγῆς τῶν ἐπιτηδείων, ἡγουν τοῦ κομίζειν τὰ ἐπιτήδεια.

Ἐκασταχῇ καὶ ἐκασταχοῦ, ἔτι δὲ καὶ ἐκασταχόσε καὶ ἐκαστοχόθεν κάλλιον λέγειν ἢ πανταχῇ, πανταχοῦ, πανταχόσε, καὶ πανταχόθεν. τίθεται δὲ τὸ μὲν ἐκασταχόσε ἐπὶ κινήσεως. Ἀριστείδης ἐν τῷ πανηγυρικός ἐν Κυζίκῳ περὶ τοῦ ναοῦ· οὓς ἀπέστειλεν ἐκασταχόσε. τὸ δὲ ἐκασταχῇ καὶ ἐκασταχοῦ ἐπὶ στάσεως.

Οὐ μόνον ἄναντες τὸ ἀνωφერές, ἀλλὰ καὶ ἔπαντες. Θουκυδίδης ἐν τῇ ἕκτῃ· ἀπὸ τοῦ λόφου ἔπαντους ὄντος.

Εὐθύ Ἀθηνῶν Ἀττικοί, οὐκ ἐπ' εὐθείας

Ἐκδημος, οὐκ ἀπόδημος· καὶ ἐκδημῶ δὲ καὶ ἀποδημῶ. Ἀριστοφάνης ἐν βατράχοις·

ποῖ γῆς ἀπεδήμεις;

Ἐποικος καὶ ὁ ἀπλῶς κατοικῶν ἐν τινι πόλει καὶ ὁ ἐξελανθέντος τοῦ πρώην οἰκοῦντος αὐτὸς ἐπελ-

θών καὶ οἰκήσας· ἥ καὶ ὥσπερ Θουκυδίδης λέγει. ἐποίκους ἔπεμψαν Ἀθηναῖοι.

Εἰσῆχε κάλλιον ἢ εἰσαγήοχεν, ἀπὸ τοῦ εἰσάγω εἰσάξω, εἰσῆχα.

Ἐπείκειμαι τινι ἀντὶ τοῦ βαρέως πρὸς τινα διάκειμαι· καὶ ἐπείκειμαι ἀντὶ τοῦ πλησίον τινὸς κεῖμαι. Ἀριστείδης ἐν τῷ Σμυρναϊκῷ πολιτικῷ· ἐπικείμενα τοῖς λιμέσι τὰ νεώρια.

Ἐπιμέλομαι κάλλιον ἢ ἐπιμελοῦμαι, καὶ μεταμέλομαι ἢ μεταμελοῦμαι.

Ἐρκος, οὐ περίφραγμα· κοινὸν γάρ.

Εὐπρεπῆς καὶ ἀστεῖος τὴν ὄψιν κάλλιον λέγειν ἢ ὠραῖος· τὸ δὲ εὐμορφος κοινόν. Πλάτων μέντοι ἐν νομοῖς καὶ Ξενοφῶν εὐμορφίην λέγουσι· σπανίως δὲ καὶ Ἀριστείδης, ἐν τῷ Αἰγαίῳ· καὶ τῶν ἐν τῇ γῇ πάντων οὗτος ὠραιότατος, ὥστε καὶ σύμβολόν ἐστι τοῦ Αἰγαίου τὸ τῆς εὐμορφίας ἴδιον.

Οὐ λέγουσιν Ἀττικοὶ εἰς τρίτην ἡμέραν, ἀλλ' εἰς τρίτην μύνον. Συνέσιος ἐν ἐπιστολῇ· εἰς τρίτην ἡκειν ἐπήγγελε. καὶ πάλιν ἐν ἑτέρᾳ (τῇ) Τρίτῃ μὲν ἦν Αἰσχίνῃ κειμένῳ· * * καὶ Ἀριστείδης καὶ ἦκεν εἰς τρίτην.

Ἐτερόφθαλμος ὁ τὸν ἓνα πηρωθεὶς τῶν ὀφθαλμῶν, οὐ μονόφθαλμος. μονόφθαλμος γὰρ ὁ ἓνα ὀφθαλμὸν ἔχων φυσικῶς, οἷον μυθεύονται τὸν Κύκλωπα.

Ἐπίτεξ, οὐκ ἐπίτοκος.

Τὸ ἐκὼν εἶναι οἱ παλαιοὶ μετὰ ἀπαγορεύσεως τιθέασιν, οἷον οὐδεὶς ἐκὼν εἶναι καί, τίτις ἀνέκων εἶναι ποιήσεις; τὸ γὰρ τιένταῦθα ἀπαγόρευσιν δηλοῖ. καὶ

Θουκυδίδης· οὐκ ἐν τῷ κόλπῳ ἐκὼν εἶναι τὴν ναυμα-
χίαν ποιήσομαι. ἅπαξ δὲ καὶ χωρὶς ἀπαγορεύσεως
Ἀριστείδης ἐν τῷ περὶ ὁμονοίας ταῖς πόλεσιν εἶπεν·
οἵτινες ἂν τῆς ὁμονοίας ἄρξωσιν ἐκόντες εἶναι. καὶ Ἡ-
ρόδοτος ἐν Πολυμνία· ἐκὼν τε εἶναι καὶ δεινοῦ ἐπιόντος
οὐδενός, ἀλλὰ ἀπὸ δικαιοσύνης ἐς μέσον Κώοισι κα-
ταθεὶς τὴν ἀρχὴν οἴχετο ἐς Σικελίην. γράφεται δὲ
καὶ ἐκόντες ὄντες. Ἀριστείδης ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ·
ἐκόντας ὄντας ταῦτα τιμῆσαι. καὶ Λουκιανὸς ἐν τῷ
περὶ τῶν ἐπὶ μισθῷ συνόντων· καὶ ἐκόντες ὄντες
ἐπιλανθάνεσθαι ἑαυτῶν.

Ἐγγιον ἐπὶ συγκριτικοῦ μὴ λέγε, ἀλλ' ἐγγύτε-
ρον. ἔγγιον δὲ ἀντὶ τοῦ ἐγγὺς ἄριστον. Δημοσθέ-
νης· ἔγγιον τόκου. καὶ ἡ παροιμία· γόνυ κνήμης
ἔγγιον, ἐπὶ τῶν τοὺς οἰκείους εὐεργετοῦντων.

Ἐξεκόπη τοὺς ὀφθαλμοὺς λέγων καὶ ἀνεκόπη
κάλλιον ἐρεῖς ἢ ἀφηρέθη. Ἀριστοφάνης ἐν νεφέ-
λαις·

εἴθ' ἐξεκόπην πρότερον τὸν ὀφθαλμὸν
λίθῳ.

Φιλόστρατος ἐν ἡρωϊκοῖς· τὰς ὄψεις ἀνακοπεῖς. τὸ
δὲ ἐτυφλώθη κοινόν.

Ἐπιπλα τὰττεται μὲν καὶ ἐπὶ ἱματίων, ὡς ἐπὶ
τὸ πλεῖστον δὲ ἐπὶ παντοίων σκευῶν. Θουκυδίδης ἐν
τῇ τρίτῃ ἃ ἦν ἐν τῷ τείχει ἐπιπλα, χαλκὸς καὶ σί-
δηρος. καὶ Λιβάνιος ἐν γῇ περὶ τῆς λάλου μελέτης·
καὶ κατάλογος ἐνταῦθα τῶν ἐπίπλων μέχρι τῆς
ληκύθου καὶ τῆς ἐτνηρύσεως.

Ἐδομαι καὶ κατέδομαι, οὐ βρώσομαι, ἀλλ' οὐδὲ
φάγομαι.

Ἐνιαύσιον, οὐκ ἐνιαυσιαῖον. Θουκυδίδης· αἱ δ' ἐνιαῦσιοι σπονδαί.

Ἐπώζει, οὐκ ἐπικάθηται ὠοῖς.

Μὴ εἵπης ἐριστικῶς ἐρωτᾷ ὁ δεῖνα, ἀλλ' ἐρεσχελεῖκαλ ἐρεσχελεῖται ὑπό τινος. ἔστι δὲ τὸ ἐρεσχελεῖ καὶ ἀντὶ τοῦ φλυαρεῖ, καὶ ἐρεσχελία ἡ φλυαρία· καὶ ἐρεσχελεῖν τὸ ἀτιμάζειν. Λιβάνιος ἐν τῇ τοῦ φθονεροῦ μελέτῃ· τὴν πενίαν ἐρεσχελῶν τὴν ἐμήν.

Εἴθ' ὥφελεν, οὐκ εἴθ' ἐμελλεν. Ἀριστοφάνης ἐν νεφέλαις·

εἴθ' ὥφελ' ἡ προμνήστρι' ἀπολέσθαι
κακῶς.

Εὐριπίδης ἐν Μηδείᾳ·

εἴθ' ὥφελ' Ἀργοῦς μὴ διαπτᾶσθαι
σκάφος.

Ἐοικεν ἀντὶ τοῦ φαίνεται ἀπαρεμφάτω συντιτάσσεται, οἷον ἔοικεν ἀπιστεῖν τοῖς λεγομένοις. ἔοικε δὲ ἀντὶ τοῦ ὁμοίός ἐστι δοτικῇ, οἷον ἔοικεν ὁ δεῖνα τῷ δεῖνι. ἔοικε δὲ ἀντὶ τοῦ πρέπει ποιητικῶς ἀσύντακτόν ἐστιν. Ὀμηρος·

ἐπεὶ οὐδὲ ἔοικεν.

Ἐπίστω κάλλιον, ἢ ἐπίστασο. Σοφοκλῆς ἐν Αἰ-
αντι μαστιγοφόρῳ·

εὖ μέντοι τοῦτ' ἐπίστω.

Ἐπιον οἶνον καὶ ἔφαγον σίτου Ἀττικοί, οὐκ οἶ-
νον οὐδὲ σίτον.

Ἐντρίβεται τὸ πρόσωπον, οὐ ψιμυθοῦται. καὶ
ἐντρίμματα ἅπας ὁ τοιοῦτος φλήναφος λέγεται.

Ἐπιτρίβεται πολλὰς λέγε, μὴ πολλὰς πληγὰς
δέχεται. Ἀριστοφάνης ἐν νεφέλαις·

ἐπετρίβετο πολλὰς ὥς τὰς Μούσας ἀφαι-
νίζων.

ἐπὶ δὲ τῶν τὰς πληγὰς ἐπιφερόντων ξαίνει τὸν
δεῖνα πολλὰς κατὰ τοῦ νώτου τυχὸν ἢ κατ' ἄλλου
τινὸς μέρους τοῦ σώματος· οὕτω γὰρ Δημοσθένης
λέγει· καὶ προστρίβεται τῷ δεῖνι πληγὰς. Ἀριστο-
φάνης ἐν ἱππεῦσι·

πληγὰς αἰὲ προστρίβεται τοῖς οἰ-
κέταις.

Ἐπεξενώθη, οὐκ ἐπεξενίσθη.

Εὖ λέγει καὶ κακῶς λέγει κρείττω ἢ εὐλογεῖ καὶ
κακολογεῖ· ὡσαύτως καὶ εὖ πράττει καὶ κακῶς
πράττει ἢ εὐπραγεῖ καὶ κακοπραγεῖ. δυσπραγεῖ
δὲ καὶ δυσπραγία καὶ κακοπραγία καὶ εὐπραγία
καὶ εὐπραξία. Θουκυδίδης ἐν τῇ τρίτῃ· καὶ κακο-
πραγίαν ὥς εἰπεῖν ῥᾶν ἀπωθοῦνται. καὶ πάλιν εὐ-
λογία καὶ κακολογία.

Ἐφῶ ἀντὶ τοῦ διότι εἰς παρωχημένον. Συνέσιος
ἐν ἐπιστολῇ· ἐφῶ Γενναδίου ἐγραψεν. ἐφῶ ἀντὶ τοῦ
ἐπὶ τῷ εἰς ἀπαρέμφυτον, οἶον ἐφῶ μεμνησθαι· καὶ
ἐφῶ ἀντὶ τοῦ ἵνα εἰς μέλλοντα. Θουκυδίδης· ἐφῶ
τοὺς ἄνδρας κομιοῦνται. καὶ Συνέσιος ἐν ἐπιστολῇ·
οὐκ ἐφῶ στριτεύσομαι μεμισθωμένος. καὶ πάλιν
ἐν ἑτέρᾳ· ἐφῶ θηρίον οὐκ ἐναλείται τῇ ποίμνῃ.

Ἐταῖρα Ἀττικοὶ καὶ οὐχ ἑταιρίς. ἑταιρῷ δέ, ἑ-
ταιρήσω καὶ ἑταιρήσεις τὸ τοὺς ἄνδρας πάσχειν τὰ
τῶν ἑταιρῶν. ἑταιρεῖ μὲν οὖν καὶ πορνεύεται ὁ πα-
σχητιῶν, ἀλλ' ἑταιρεῖ μὲν ὑπὸ τοῦ ἑραστοῦ, πορ-
νεύεται δὲ ὑπὸ τοῦ τυχόντος. Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ
Τιμάρχου· οὐκέτι δήπου μόνον φαίνεται ἡταιρηκώς,

ἀλλὰ μὰ τὸν Διόνυσον οὐκ οἶδ' ὅπως δυνήσεται περιπλέκειν ὅλην τὴν ἡμέραν, καὶ πεπορνευμένος. κυρίως δὲ πορνεύεται ἡ γυνή. Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τοῦ στεφάνου· τοῦ μὲν τὸν πατέρα ἡταιρηκεῖναι, τοῦ δὲ τὴν μητέρα πεπορνεῦσθαι. καὶ πορνεύει ὁ ταύτῃ χρώμενος. Ἡρόδοτος δὲ ἀντὶ τοῦ εἰς πορνείαν ἐκδίδωσι χρῆται τῷ ὀνόματι ἐν τῇ πρώτῃ· ὅτι τὰ θήλα τέκνα καταπορνεύουσιν.

Ἐβουλόμην καὶ ἐβουλήθην πλειστάκις οἱ δοκιμώτατοι λέγουσιν, ἡβουλόμην δὲ καὶ ἡβουλήθην ἄπαξ, τοῦτο δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἐδυνάμην καὶ ἐδυνήθην νόει.

Ἐφησθα ρητορικόν, εἶπησθα δὲ καὶ ἐθέλησθα ποιητικόν.

Ἐννεάζω λέγε, μὴ τὴν νεότητα διαβιβαζω. Συνέσιος ἐν ἐπιστολῇ· ὁ γὰρ ἐννεάσας τῇ κατὰ φιλοσοφίαν σχολῇ.

Ἐπίταγμα κάλλιον ἢ πρόσταγμα, καὶ ἐπιτάττω ἢ προστάττω.

Τὸ εἰ μετὰ ὀριστικοῦ καὶ εὐκτικοῦ αἰεί, καὶ ἐπὶ τῶν τριῶν χρόνων· οὐ μετὰ ὑποτακτικοῦ δέ, πλὴν ἐπὶ τῶν αὐθυποτάκτων, οἷον εἰ λάβωμαι, εἰ τράπωμαι. εἰ δὲ Σοφοκλῆς λέγει ἐν Ἀντιγόῃ.

κεῖ τις ἦ σοφός,

ἡνάγκασται διὰ τὸ μέτρον. τὸ δὲ εἰάν, τὸ ἂν τὸ καὶ, τὸ ἦν καὶ τὸ ὅταν αἰεί μετὰ ὑποτακτικοῦ παρὰ τοῖς ἀκριβεστάτοις. εἰ γὰρ καὶ εὖρηται ἄπαξ παρὰ Θουκυδίδῃ ἐν τῇ τρίτῃ· ἦν τε καὶ ἔχοντες τι ξυγνώμης εἶεν, καὶ παρὰ Λουκιανῷ ἐν τοῖς ἀληθινοῖς· εἰ ἂν καταχθείημεν εἰς τὰς νήσους, καὶ αὖθις ἐν τῷ

βίων πράξεις· καὶ ταῦτα ἦν ἐθελήσειεν ἀποδόσθαι οὐτοσί, ἀλλ' οὐ δεῖ ζηλοῦν τὸ ἅπαξ ρηθέν. εἰ δὲ τῷ ἄν τὸ εἰ προστεθείη, μετὰ εὐκτικοῦ καὶ ὀριστικοῦ ἐκφέρεται. τὸ δὲ ἵνα καὶ τὸ ὅπως καὶ μετὰ ὑποτακτικοῦ καὶ μετὰ εὐκτικοῦ. Ἀριστείδης ἐν τῷ Ροδιακῷ· ἵνα πανταχοῦ τῶν μεγίστων τετυχηκυῖα ἢ πόλις φαίνεται. καὶ αὖθις ἐν τῷ Αἰγαίῳ· ἵν' εἶεν τέλειοι τὴν μουσικὴν. καὶ Θουκυδίδης ἐν τῇ δευτέρᾳ· ὅπως μὴ κατὰ φῶς θαρσαλεωτέροις οὖσι προσφέροντο καὶ σφίσιν ἐκ τοῦ ἴσου γίγνωνται, ἀλλ' ἐν νυκτὶ φοβερώτεροι ὄντες ἤτσους ὥσι τῆς σφετέρως ἐμπειρίας. τὸ δὲ καὶ μετὰ σφοδρουῦ τόνου καὶ μετὰ εὐκτικοῦ καὶ μετὰ ὀριστικοῦ παρωχημένου. Ἀριστοφάνης ἐν νεφέλαις·

καὶν προσκαταθείην γ' ὥστ' ὁμύσαι,

τριώβολον.

Σοφοκλῆς ἐν Αἴαντι μαστιγοφόρῳ.

καὶν ἐξέπραξεν, εἰ κατημέλησ' ἐγώ·

ταῦτα περὶ τούτων καὶ μὴ ἄλλως φρονεῖ· ἀκριβῶς γὰρ ἄγαν ἐξήτασται καὶ μεμελέτηται· γίγνωσκε δὲ καὶ τοῦτο, ὅτι οὐδέποτε ὑποτακτικὸς σύνδεσμος μέλλοντι συντάσσεται, οἷον ἂν ἔσται, ἦν γενήσεται καὶ ὅσα τοιαῦτα, καὶν Ἀριστείδης ἅπαξ ἐν τῇ κοινῇ ἀπολογία πρὸς μέλλοντα τὸ καὶν συνέταξε λέγων· καὶν μηδενὸς ἀνθρώπων μεμνήσονται, καὶ Πλάτων ἐν Γοργίᾳ τὸ ὅταν μετὰ μέλλοντος λέγων· ὅταν βουλήσεσθε παρ' ἐμὲ ἤκεινο ἵκαδε. καὶ Θουκυδίδης ἐν τῇ ὁγδοῇ· ἵνα, ἦν μὴ ὑπακούωσι, τεθνήξουνται. οὐ μόνον δὲ ἐν τῇ ἀρχῇ τιθέμενος ὁ ἄν

σύνδεσμος οὐ συντάσσεται μέλλουσι, ἀλλ' οὐδὲ ἐν τῷ μέσῳ, οἷον ὅπερ ἂν ἔσται.

Ἐβδόμη οὐ μόνον ἢ μετὰ τὰς ἑξ μονάδας μονάς, ἀλλὰ καὶ ἅπας ὁ ἐπὶ ἀριθμός. Αἰσχύλος ἐν τοῖς ἐπὶ ἐπὶ Θήβαις.

ἐπὶ δ' ἀγήνορες πρέποντες στρατοῦ
δορυσίοις σαγαῖς πύλεις ἐβδόμαις
προσίστανται.

ὅσπερ τὸνναντίον καὶ ἡ ἐβδομάς οὐ μόνον τὰ ἐπτά, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἢ μετὰ τὰς ἑξ μονάδας μονάς, ὡς ἄλλοι τε πολλοὶ καὶ ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ θεολόγος λέγων· τὴν ἐβδομάδα τιμῶσιν Ἑβραίων παῖδες, ἡγουν τὴν ἐβδόμην.

Ἐπανορθοῦμαι κάλλιον ἢ ἐπανορθῶ. Πλάτων ἐν τῇ πρώτῃ τῶν πολιτειῶν καὶ δεῦρο ἰὼν ἐπηνωρθοῦμην.

Ἐνταῦθα, ἐντεῦθεν, ἐνθάδε, (ἐνθένδε,) δεῦρο, τῇδε καὶ ὧδε, πάντα ταῦτα ἐφ' οὗ εὐρίσκεται τις τόπου· τίθεται· τὸ δὲ αὐτόθι, αὐτόθεν, αὐτοῦ, ἐφ' οὗ εὐρίσκεται ὁ πρὸς ὃν τοὺς λόγους ποιεῖται (ο) γράφων. εἰ δέ ποτε τὸ ἐνταῦθα καὶ τὰ ἐξῆς ἐπ' ἄλλου τόπου καὶ οὐκ ἐφ' οὗ ἐστὶν ὁ λέγων τίθεται, ἀλλὰ τότε τοῦτο γίνεται, ὅτε ὁ τόπος προδηλωθῇ καὶ τὸ πρόσωπον πρὸς ὃ οἱ λόγοι, οἷον, ἐλθόντες τινὲς πρὸς ὑμᾶς πολλῶν ἀγαθῶν ἐνταῦθα ὦναιτο. καὶ Θουκυδίδης· ἕως ἀφίκοντο εἰς Ρήγιον καὶ ἐνταῦθα ἰθροίζοντο. εὕρηται δὲ ἅπαξ καὶ μὴ προδηλωθέντος τοῦ τόπου, ὡς παρὰ Συνεσίῳ ἐν ἐπιστολῇ· σοὶ μὲν οὖν εὐτυχούσης τῆς ἐνταῦθα παι-

δείας πολυανδρίαν σοφίας, ἡγουν τῆς αὐτόθι. οὐ
δεῖ δὲ τῷ ἅπαξ εἰρημένῳ χρῆσθαι. ἔστι δὲ τὰ ἐν-
ταῦθα καὶ ἀντὶ τοῦ τότε, ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ εἰς
τοῦτο, οἷον ἐνταῦθα τύχης, ὥς καὶ ἐς δεῦρο τύχης.
τὸ δὲ ἐκεῖ, ἐκείσε καὶ ἐκεῖθεν οὐ μόνον ἐπὶ ἄλλου
τόπου, ἀλλὰ καὶ ἐφ' οὗ ἐστὶν ὁ πρὸς ὃν τοὺς λό-
γους ποιούμεθα, τιθέμεν. Διβάνιος ἐν ἐπιστολῇ
τῶν ἐκεῖθεν ἀνιόντων ἕκαστον ἐρωτῶμεν, ὅπως ἔ-
χει σοι τὸ σῶμα, ἡγουν τοὺς αὐτόθεν. καὶ πάλιν
ἐν ἑτέρᾳ· ἀλλ' ἐπεὶ τὰ κεῖ τεθεράπευκας ἰκανῶς.

Ἐννοῦς ἀπλῶς ὁ ἔχων νοῦν, ὥς πᾶς ἄνθρωπος.
κατεχρήσαντο δὲ τῇ λέξει ἐπὶ τοῦ συνετοῦ καὶ φρο-
νίμου.

Ἐκαίδεκα, οὐχ ἑκαίδεκα· διότι τὸ διπλοῦν
μστὰ συμφώνου τιθέμενον τραχύτητα ποιεῖ τῆς φω-
νῆς. καὶ δηλὸν ἀπὸ τοῦ ἑκτη.

Ἐρᾶνται οὐ ρέρανται, διὰ τὸ εὐφωνότερον. ὁ
αὐτὸς δὲ λόγος καὶ ἐπὶ τοῦ ἔρρευκε καὶ ἐρρητό-
ρευκε καὶ τῶν ὁμοίων.

Ἐπ' ὄρνισι κάθεται, οὐκ ὀρνυοσκοπεῖ.

Ἐρωτῶ τὸ ἀπόκρισιν ζητῶ τινα. τὸ ἐπερωτῶ δὲ
ἐστὶ μὲν καὶ ἀντὶ τοῦ ἀπλῶς ἐρωτῶ, κυρίως δὲ ὅταν
ἐπὶ τῇ ἐρωτῇσιν ἑτέρα ἐρωτήσιν χρῶμαι. προσεπε-
ρωτῶ δὲ μετὰ τὴν δευτέραν καὶ τρίτην ποιοῦμαι ἐ-
ρώτησιν· τὸ αὐτὸ καὶ ἐπὶ τοῦ εἶπον, ἐπεῖτον, προσ-
επεῖπον.

Ἐξ ἐκείνου, οὐκ ἑκτοτε οὐδ' ἀπότοτι· καὶ ἐκ πα-
λαιοῦ, οὐκ ἑκπαλαι οὐδὲ ἀπόπαλαι οὐδὲ πρόπα-
λαι. καὶ καθόλου δὲ τοῖς χρονικοῖς ἰπιρρήμασιν οὐ
συντάσσουνσι τὰς προθέσεις Ἀττικῇ.

Ἐδεῖτο, οὐκ ἐδέετο, καὶ ἐπλεῖτο οὐκ ἐπλέετο. Ἰωνικὰ γάρ.

Ἐκλιπών, οὐκ ἐκλείψας· ἀδόκιμον γάρ.

Ἐσχάτως ἔχει ἐπὶ τοῦ μοχθηρῶς οἱ σύρφακες, οἱ δὲ παλαιοὶ ἐπὶ τοῦ ἄκρως τιθέασιν· ἐσχάτως φιλόσοφος.

Ἐζων, οὐκ ἐζήν, ὥς οἴονται τινες. Συνέσιος ἐν τῷ Αἰγυπτίῳ ἢ περὶ προνοίας πρώτῳ λόγῳ· αἰσθήσειτε γάρ ἐζων καὶ νοῦς ἀπῆν· ἐζης δὲ καὶ ἐζη.

Ἐπίδοξος οὐχ ὁ ἔνδοξος, ὥς τινες, ἀλλ' ὁ προσδόκιμος· ἐνδοξος μέντοι γράφεται, καὶ εὐδοξος παρὰ Θουκυδίδῃ· καὶ ἅμα ἐλευθέραν καὶ εὐδοξοτάτην πόλιν διαπαντός.

Τῇ ἐπιούσῃ ἐρεῖς, οὐ προσθεῖς τὸ ἡμέρα· τῆς ἐπιούσης δὲ ἡμέρας.

Εὐθνεῖν κάλλιον ἢ εὐθνηεῖν· εὐθενία δὲ οὐ λέγουσιν, οὐδ' εὐθηνία, ἀλλ' εὐετηρία.

Εἰς τάχος γράφει λέγε καὶ εἰς κάλλος γράφει, μὴ ταχυγράφος ἐστὶ μὴδὲ καλλιγράφος.

Ἐδάφων, οὐκ ἐδαφῶν· εἰ καὶ Λιβάνιος ἐν τῷ εἰς Κωνσταντίου καὶ Κώνσταντα· ὥστε τὰς προσοίκους ἐκείνοις πόλεις εὐροις ἂν τῷ μὲν χρόνῳ πρεσβυτάτας, τῇ δὲ τῶν ἐδαφῶν κατασκευῇ νεωτάτας.

Ἐτι, οὐκ ἀκμήν, εἰ καὶ Ξενοφῶν ἅπαξ ἐχρήσατο.

Ἐσχατον χρηὴ λέγειν, οὐκ ἐσχατώτατον.

Καὶ ἐρμηνεία καὶ ἀγγελία· ἐρμηνεύω δὲ οὐ μὴν καὶ ἀγγέλλω. Φιλόστρατος (ἐν τοῖς βίοις τῶν σοφιστῶν) ἢ δὲ ἐτίπαν ἐρμηνεία τοῦ λόγου· καὶ πάλιν· τὸ δὲ κατὰ φύσιν ἐρμηνεύειν· καὶ αὐθις· σε-

μυοπρεπῆς τὴν ἀγγελίαν δοκεῖ καὶ βεβηκώς. ἡ δὲ φράσις κοινόν.

Ἐπερισσευσεν, οὐ περιέστευσεν.

Ἐν χρῶ κυρίας φάθι, καὶ μὴ φιλόκουρος. Συνέσιος ἐν τῷ περὶ φαλάκρας (λόγω·) καὶ τις ἐν χρῶ κυρίας ἀποθανών.

Ἐναυλον τὸ ἐνηχον ἀπὸ τοῦ αὐλεῖν, καὶ ἔναυλον τὸ ἐνοικον καὶ ἐφέστιον ἀπὸ τοῦ αὐλή· ὡς τὸ ἔναυλός ἐστι ἡ θυραῖος.

Ἐπὶ κληρος καὶ ἐπὶ ἀρσενικοῦ καὶ ἐπὶ θηλυκοῦ ὁ ἐπὶ πάσῃ τῇ πατρικῇ περιουσίᾳ κληρονόμος καταλελειμμένος παῖς, μὴ ὄντος αὐτῷ δηλονότι ἀδελφοῦ. καὶ ἐπικληρίτις δὲ θηλυκῶς μόνον εὑρηται.

Τὸ ἔχω μετὰ ἐπιρρήματος συντεθὲν οὐ μόνον πρὸς γενικὴν, ἀλλὰ καὶ πρὸς αἰτιατικὴν ἔστιν ὅτε συντασσόμενον εὐρίσκεται. ὡς Ἀριστείδης ἐν τῷ Ροδίοις περὶ ὁμονοίας· εἰ μὲν οὕτως εἶχον, ὦ ἄνδρες Ρόδιοι, τὸ σῶμα. Εὐριπίδης ἐν Ὁρέστη.

ἄλις τὸ μητρὸς αἵμ' ἔχω.

τοῦτο δὲ γίνεται ἀποδιδομένης τῆς συντάξεως πρὸς τὸ ἔχω. ὅταν μέντοι πρὸς γενικὴν συντάσσεται, τὸ εἵνεκα ἔξωθεν νοοῦμεν, ὥσπερ ἔχει καὶ τὸ φρενῶν εὖ ἦκει. καὶ παρ' Ὀμήρῳ τὸ τόξον εὖ εἰδώς.

Ἐξευεγκεῖν καὶ ἀντὶ τοῦ ἀπλῶς ἐκβαλεῖν καὶ ἀντὶ τοῦ νεκρὸν ἐξαγαγεῖν, ὥσπερ καὶ τὸ ἐκφέρειν. ἐκφέρουσι μέντοι τὸν νεκρὸν ἐπὶ ἡμέρας καὶ οὐκ ἐπὶ νυκτός, ἵνα πάντες αὐτὸν ἴδωσι, μὴ φαρμάκοις ἢ τοιούτοις τισὶ καὶ οὐ θανάτῳ φυσικῷ τέθνηκεν. ἐξήνεγκε δὲ καὶ ἐξέφερε τις μέμψιν κατὰ τινος. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ ἐξαγωγὴ καὶ ἐπὶ τῶν τριῶν τούτων

λέγεται· τὸ δὲ ἐκφορά ἐπὶ μέμψεως οὐ λέγεται, ἀλλ' ἐπὶ νεκροῦ καὶ ἐπὶ ἀπλῶς ἐκβολῆς.

Ἔδος οὐ μόνον τὸ ἑδαφος,, ἀλλὰ καὶ ἡ εἰκὼν. Σοφοκλῆς ἐν Ἡλέκτρα·

πατρῶα προσκυνήσανθ' ἔδη θεῶν.

Ἀριστείδης ἐν τινὶ τῶν ἱερῶν· πρῶτον μὲν ὤφθη τὸ ἔδος τοῦ Ἀσκληπιοῦ, τρεῖς κεφαλὰς ἔχον. καὶ πάλιν· ἐν δὲ τῷ τόλῳ οὐ τὰ ἔδει τῶν θεῶν.

Ἐκεῖ ἐπίρρημα τοπικόν, ἀναφορικόν. ἀνταποδίδονται δὲ τὸ ἔνθα πρὸς αὐτό, τοῦτο δὲ ἀπαντᾷ πρὸς τὸ ποῦ ἐρωτηματικόν. λέγεται γὰρ πρὸς μὲν τὴν ἐρώτησιν τοῦ ποῦ τὸ ἐκεῖ ἀναφορικόν, τῷ δὲ ἐκεῖ συνάπτεται τὸ ἔνθα· οἶον, ποῦ ἐστὶν ὁ δεῖνα; ἐκεῖ ἔνθα ὁ δεῖνα. ἰστέον δὲ ὡς οἱ δοκιμώτατοι τῶν παλαιῶν ἐπὶ στάσεως τιθέασιν τὸ ἐκεῖ, οἶον· ἐκεῖ τυγχάνω καὶ ἐκεῖ εὐρίσκομαι· τὸ δὲ ἐκεῖσε ἐπὶ κινήσεως, οἶον ἐκεῖσε ἀπέρχομαι· εἰ δὲ ἐναλλάξ ἀμφοτέρωθεν γράφοντες ἀμαρτάνουσιν. Ὅμηρον γὰρ καὶ τοὺς ἄλλους δοκίμους τῶν ποιητῶν καὶ Θουκυδίδην καὶ Πλάτωνα καὶ Δημοσθένην καὶ Ἀριστείδην, εἴ τις ἀκριβῶς ἐξετάσει, οὕτως ὡς ἔφημεν εὐρήσει χρωμένους. εἰ δὲ τις τὸ τοῦ Εὐριπίδου ἐν Φοινίσσαις προφέρει τό·

λόγοισι χαίρει, τὴν δὲ νοῦν ἐκεῖσ' ἔχει,
καὶ πάλιν τὸ τοῦ αὐτοῦ ἐν τῷ αὐτῷ δράματι τό·
τον νοῦν οὐκέτι πρὸς αὐτὸν ἔχων, ἐκεῖσε δέ,
οὐδὲν ταῦτα ἐναντιοῦται τῷ λόγῳ· τὸ γὰρ ἐκεῖσε ἔχει τὸν νοῦν ἀντὶ τοῦ ἄγει καὶ φέρει, ὥστε κἀν-

ταῦθα ἐπὶ κινήσεως τῇ ἐννοίᾳ καὶ τῇ ὁρμῇ τὸ ἐκείσε ἐστι.

Καὶ εἰσῆει με τόδε καὶ εἰσῆει μοι. Πλάτων ἐν τῷ Φαίδων ἢ περὶ ψυχῆς· διὰ δὴ ταῦτα οὐδὲν πάνυ μοι ἐλεεινὸν εἰσῆει. καὶ πάλιν ἐν τῷ αὐτῷ· οὔτε ὡς θανάτῳ παρόντα με ἀνδρὸς ἐπιτηδείου ἔλεος εἰσῆει.

Οὐ μόνον εἶργω σε τοῦδε καὶ εἶργω σου τόδε ἀντὶ ἀντὶ τοῦ κωλύω, ἀλλὰ καὶ εἶργω σοι τόδε οἶονεὶ ἀποσοβῶ σου. Αἰσχύλος ἐν τοῖς ἐπτὰ ἐπὶ Θήβαις·
εἶργειν τεκουση μητρὶ πολέμιον δόρυ.

Ἐλκος κυρίως χρόνιον πάθος ἐκ σιδήρου γενόμενον, ὥτε ἰλή δὲ ἢ ἐκ τοῦ σύναγγυς ὑπὸ σιδήρου πληγῇ.

Ἐμβάδες τὰ κωμικὰ ὑποδήματα, ἐμβάδια δὲ τὰ ἀπλῶς ὑποδήματα. Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ·

τοῖς δ' ἐμβადίοις τί χρήσεται τις;
ἐμβατα δὲ καὶ ἐμβάται τὰ τραγικά.

Ἐμπειρία ἢ ἐπὶ πολλῶν κατάληψις βεβαία, ὡς ἔχει καὶ ὁ τῆς γραμματικῆς ὅρος· ἐμπειρία τῶν παρὰ ποιηταῖς τε καὶ συγγραφεύσιν ὡς ἐπιτοπολὺ λεγομένων. πεῖρα δὲ ἢ ἐφ' ἑνὸς ἢ δευτέρου γυνώσις δοκιμαζομένη.

Ἐνθύμημα ποιοῦ λόγου σχῆμα· ἐνθύμιον δὲ ἢ ἐνθύμησις.

Εὐχομαι τῷ θεῷ, ἡγοῦν εὐχὴν πρὸς αὐτὸν ὑπέριτινος ποιοῦμαι· καὶ εὐχομαι ἀνθρώπῳ ἀντὶ τοῦ ὑπὲρ αὐτοῦ εὐχὴν πρὸς θεὸν ἀναπέμπω. εὐχῶμαι καὶ τὸ ὑπισχνοῦμαι. καὶ εὐχὴ ἢ ἐν ἱκετηρίαις ὑπόσχεσις. Ἀριστείδης ἐν τῷ εἰς Ῥώμην· εὐχὰς ποιεῖσθαι καθ' ὧν ἂν ἕκαστος ἐπινοῇ. ὅπερ καὶ εὐχῶλῃ παρὰ

ποιηταῖς λέγεται, εὐχομαι δὲ τὸ καυχῶμαι παρὰ
μόνοις τοῖς ποιηταῖς.

Ἐπαγγέλλω ὡς ἐπιπολὺ τὸ αἰτῶ. Λιβάνιος ἐν
ἐπιστολῇ τῇ Τὸ μὲν τοὺς σοφιστὰς διασύρειν· καὶ
ἐπέστελλον καὶ ἐπήγγελλον εὐ παθεῖν· σπανίως δὲ
τὸ ὑπισχνοῦμαι. ὁ αὐτὸς ἐν ἐτέρᾳ· συνουσίαν ἐς τὴν
ὑστεραίαν ἐπήγγειλε· καὶ τὸ οἶνεϊ παραγγέλλω.
Συνέσιος ἐν ἐπιστολῇ· Δηώσταις ἀπαντᾶν ἐπὶ τὴν
Κλεοπάτραν ἐπήγγειλα. καὶ πάλιν ἐν ἐτέρᾳ· ἐπαγγ-
γείλας ἤκειν ἀκροασαμένοις ἐλλογίμων γραμμά-
των. ἐπαγγέλλομαι δὲ ὡς ἐπιτοπολὺ μὲν τὸ ὑπι-
σχνοῦμαι, σπανίως δὲ καὶ τὸ αἰτῶ. Σοφοκλῆς ἐν
Ἡλέκτρᾳ·

καλῶς.

ἦδη σ' ἀπαρρίψουσιν, ἂ' πηγγειλάμην,
ἦγουν ἂ ἦτουν. καὶ Ἀρστείδης ἐν τῇ παλινωδία
ἐπὶ Σμύρνη· καὶ ἐπηγγέλλοντο βουλομένους.

Ἐρῶ καὶ ἔρως κυρίως ἐπὶ τῶν παρόντων, ποθῶ
δὲ καὶ πόθος ἐπὶ τῶν ἀπόντων. Λιβάνιος ἐν ἐπι-
στολῇ· ἄκων δὲ ἐξέλιπον, ἐπόθουν δὲ καὶ οἵκοι
καθήμενος. Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ·

ποθεῖς τὸν οὐ παρόντα καὶ μάτην καλεῖς.
καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐναλλάξ ἀμφότερα.

Ἐτερος ἐπὶ δυοῖν, ἄλλος ἐπὶ πολλῶν.

Εὐφυῆς ὁ εἰς πάντα δεξιός, εὐμαθής δὲ ὁ εἰς τὸ
μαθεῖν ταχύς. Δουκιανὸς ἐν τῷ δις κατηγορούμε-
νος· καὶ ἐπὶ ἐδόκει μοι εὐμαθῆς εἶναι. καὶ εὐμαθῆς
ὁ εὐγνωστος· καὶ εὐμαθὲς (ἐπὶ οὐδετέρου).

Εὐηδής ὁ τὸ εἶδος παντὸς τοῦ σώματος κάλλι-
στα διακείμενος, καλὸς δὲ ὁ τὴν ὄψιν ἀστεῖος.

Ἐχθρὸς κυρίως ὁ πρῶν φίλος καὶ ὕστερον κα-
ταστάς εἰς ἔχθος, πολέμιος δὲ ἀπλῶς ὁ μεθ' ὅπλων
χωρῶν· δυσμενὴς δὲ ὁ χρόνιον πρὸς τὸν ποτε φί-
λον τὸ μῖσος διατηρῶν.

Ἐστάω Ἀττικοί, οὐχ ἑστακέτω. Σοφοκλῆς ἐν Αἰ-
αντι μαστιγοφύρῳ·

ἀλλ' ἐστάτω μοι καὶ δέος τι καίριον.

Τὰ πρὸς πείσιν ἢ δρᾶσιν αἰτιατικῇ συντάσσεται.
ἐπαθον τὴν ψυχὴν, συνέτριψα τὴν λήκυθον.

Οἱ Ἀττικοὶ καὶ ἐγειρόμαι καὶ ἔγρομαι λέγουσι,
καὶ ἡγειρόμην καὶ ἡγρόμην, καὶ ἐγειρόμενος, καὶ
ἐγρόμενος. Ἀριστοφάνης ἐν βατράχοις·

κατ' ἔγωγ' ἐξηγρόμην.

καὶ Λουκιανὸς ἐν τῷ Μίκυλλος ἢ ἀλεκτρυῶν· μὴ
ὄναρ πλουτῶν λιμώτῃ ἀνεγρόμενος.

Ἐρυγάνει λέγουσιν οἱ τεχνικοί, ὅταν τις ἀπό-
σιτος ἢ ἐρεύγεται δὲ μετὰ τὴν τροφήν.

Ἐς κόρακας Ἀττικοί, οὐκ εἰς κόρακας· καὶ ἐς μα-
καρίαν, οὐκ εἰς μακαρίαν.

Ἐγχουσα, οὐκ ἄγχουσα. ἔστι δὲ ρίζα τις ἐρυ-
θρά, ἣ τὰ πρόσωπα βάπτουσιν αἱ γυναῖκες·

Ἐξήμεσε κάλλιον ἢ ἡμεσεν.

Ἐστιγκεν, οὐκ ἔστιζεν.

Εὐνοῦχος· τὸ δὲ σπάδων ἀναττικόν.

Ἐάλωκεν Ἀττικοί, οὐχ ἤλωκε· καὶ ἑάλω, οὐχ
ἤλω. τὸ δὲ ἐλήφθη κοινότερον.

Εἰσήρρησε κάλλιον ἢ εἰσεφθάρη. Ἀριστοφάνης
ἐν ἱππεῦσιν.

ἐπεὶ γὰρ εἰσήρρησεν εἰς τὴν οἰκίαν.

Ἐξήρτημαι ἀντὶ τοῦ ἐκκρέμαμαι οὐ μόνον πρὸς γενικῇν, ἀλλὰ καὶ πρὸς δοτικῇν. Αἰσχύλος ἐν Προμηθεΐ.

ἐκηβόλοις τόξοισιν ἐξηρτημένοι.

ἐξήρτημαι δὲ ἀντὶ τοῦ εἰς ἑαυτὸν κρεμῶ αἰτιατικῇ. Συνέσιος ἐν τῇ Τρίτῃ μὲν ἦν Αἰσχύνη κειμένῳ ἐπιστολῇ· χρυσία καὶ λίθους ἐξήρτητο καὶ πάλιν ἐν ἐπιστολῇ τῇ Ἔως ἔτι περιῆν ὁ μακαρίτης Θεόδωρος· διαφερόντως δὲ τοὺς ἡμετέρους γοιέας ἐξήρτητο. ἀπήρτημαι δὲ τὸ ἀποδιίσταμαι, κυρίως ἐπὶ θαλασσης, γενικῇ. ὁ αὐτὸς ἐν τῇ Λύσαντες ἐκ Βενδιδείου ἐπιστολῇ· τὸ ἀπηρτῆσθαι τοσοῦτον τῆς γῆς. ἀπήρτημαι καὶ τὸ ἐκκρέμαμαι. Λουκιανὸς ἐν τῷ Ἰκαρομένιππος ἢ ὑπερνέφελος· ἄνω που τῆς διηγήσεως ἐκ τῶν ὥτων ἀπηρτημένον.

Ἐσθῆς εὖρηται παρὰ λογογράφοις καὶ ἔσθημα· τὸ δὲ ἔσθησις παρὰ ποιηταῖς καὶ τισι τῶν ρητόρων. ἰστέον δὲ ὅτι ἔσθῆς καὶ στολὴ διαφέρει τῷ τὴν μὲν ἔσθῆτα ἐπὶ τῶν ἀπλῶς ἐνδυμάτων τάττεσθαι, τὴν δὲ στολὴν ἐπὶ τῶν διαφόρων σχημάτων τῶν ἐσθήτων, οἷον ἄλλη στολὴ τῶν Ἑλλήνων καὶ ἄλλη τῶν βαρβάρων.

Ἰστέον ὅτι ἡ ἐξ ἔστιν ὅτε καὶ ἀντὶ τοῦ ἐξω τίθεται, ὡς τὸ ἐξ ἀνθρώπων ἐγένετο. καὶ Ἡρόδοτος ἐν τῇ δευτέρᾳ· τετράκις ἔλεγον ἐξ ἡθέων τὸν ἥλιον ἀνατεῖλαι, ἥγουν ἐξω τῆς συνηθείας.

Ἐληλάμενος δεῖ γράφειν προπαροξυτόνως, ὡς οὐτάμενος. ἐπειδὴ γὰρ ἐληλασμένος καὶ οὐτασμένος ἦσαν, ἔπαθον δέ τι, τὴν τοῦ σ λέγω ἀποβολήν, διὰ τοῦτο δὴ καὶ περὶ τὸν τόνον ἐκαινοτομήθησαν· ὥς-

περ καὶ τὸ ἄσμενος· ἡσμέμενος γὰρ ὄν, εἴτα παθὼν
τὴν τοῦ **η** εἰς **α** τροπήν ἀνεβίβασε τὸν τόνον. ἰστέον
δὲ ὡς, ὅταν ἡ δευτέρα συζυγία τῶν περισπωμένων
ἡ καθαρὸν ἢ μετὰ τοῦ **ρ** ἔχῃ τὸ **α**, ἀναγκαίως αἰεὶ
τὸν παθητικὸν παρακείμενον δίχα τοῦ **σ** ἐκφέρει,
ὡς τεθέαμαι καὶ ἐώραμαι καὶ πεπείραμαι καὶ ὅσα
τοιαῦτα· μὴ ἔχουσα δὲ οὕτω μετὰ τοῦ **σ** τοῦτον
ποιεῖ, ὡς γεγέλασμαι καὶ τὰ παραπλήσια. οὕτω
καὶ τὸ ἐλήλαμαι, ἐλήλασμαι ὄν, ὡς μήτε καθαρὸν
ἔχον τὸ **α** μήτε μετὰ τοῦ **ρ**, ἐκβολὴ τοῦ **σ** ἐλήλα-
μαι γέγονε. καὶ διὰ τοῦτο καὶ ἐπὶ τῆς μετοχῆς ἀ-
νεβιβάσθη ὁ τόνος, ὥστε οἱ ἐληλαμένος καὶ οὐκ ἐ-
ληλάμενος γράφοντες ἁμαρτάνουσιν.

Ἐπ' ἀμφότερα εἰπεῖν ἱκανὸς βέλτιον ἢ κατ' ἄμφω.

Ἐξειλεγμένος, οὐκ ἐκλελεγμένος.

Ἐνθεος οἱ δόκιμοι, οὐκ ἐνθους.

Ἐλξίς, οὐχ ἔλκυσις.

Οὐ μόνον ἐναρίθμιος, ἀλλὰ καὶ ἐνάριθμος, συν-
τασσόμενα ἀμφότερα καὶ πρὸς δοτικὴν καὶ πρὸς γε-
νικὴν. Πλάτων γὰρ ἐνάριθμον τῶν πολλῶν λέγει.

Εἰσῆει τὸν Ἀγαμέμνονα καὶ ὑπέδου κάλλιον ἄν
εἴποις ἢ ὑπεκρίθη. Λουκιανὸς ἐν τῷ ἀναβιούντες
ἢ ἀλιεύς. ἦν τις ὑποκριτὴς Ἀθηναῖν ἢ Ποσειδῶνα
ἢ Δία ὑποδεδυκώς.

Εὐκταῖον ἐνικῶς παρ' οὐδενὶ τῶν παλαιῶν, εἰ μὴ
παρὰ Πλάτωνι ἐν νόμοις· ἀλλ' εὐκταῖα καὶ εὐκταϊό-
τατα.

Ἐγχυτρισμὸν ἔλεγον τὴν τοῦ βρέφους ἔκθεσιν,
ἐπεὶ ἐν χύτραις ἐξετίθουν αὐτά.

Εὐθηες κατ' εὐφημισμὸν τὸ ἀσύνητον. παρὰ δὲ
Δημοσθένει εἰς χρηστότητος τάξιν κεῖται· τὴν ὑμε-

τέραν εὐήθειαν καὶ φιланθρωπίαν. καὶ Θουκυδίδης ἐν τῇ τρίτῃ· καὶ τὸ εὖθες, οὐ τὸ γενναῖον πλεῖστον μετέχει.

Καὶ τὸ εὐλαβεῖσθαι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ φοβεῖσθαι καὶ ἀντὶ τοῦ φυλάττεσθαι, ὡς Δημοσθένης ἐν τοῖς Φιλιππικοῖς· καὶ εὐλάβεια ὡσαύτως. εὐλαβῆς μέντοι καὶ ἐπὶ ἀρσενικοῦ καὶ ἐπὶ θηλυκοῦ ὁ εὐληπτος· καὶ εὐλαβὲς ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ.

Ἐπιτροπεύω τὸν παῖδα κάλλιον ἢ ἐπιτροπεύω τοῦ παιδός.

Ἐλαύνεται τὴν γνώμην βέλτιον λέγειν ἢ μαίνεται.

Ἐγκαλῶ τὸ κατηγορῶ καὶ ἔγκλημα καὶ ἐπικαλῶ καὶ ἐπὶ κλημα. Θουκυδίδης· ἐπικαλοῦντες ἐπ' ἐργασία τοῖς Μεγαρεῦσι τῆς γῆς τῆς ἱερᾶς. καὶ Εὐριπίδης ἐν Ὀρέστη·

ἐπὶ κλημ' ἐχούσαις ὅτι τύχοι.

Ἐκβολὴ λόγου λέγε καὶ μὴ παρέκβασις. Θουκυδίδης· καὶ τὴν ἐκβολὴν τοῦ λόγου ἐποίησά μιν (διὰ ταῦτα.) Ἀριστείδης ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ· καὶ τὰς ἐκβολὰς ὅποσας ἔχει.

Ἐξαπιναίως Θουκυδίδης, Φίλων καὶ τινες ἄλλοι· οἱ δὲ ρητορικοὶ ἔξαπίνης. τὸ δὲ ἔξάπινα οὐχ Ἑλληνικόν.

Φροντίζω καὶ ἐκφροντίζω γενικῇ καὶ αἰτιατικῇ· ὅτε μὲν γὰρ ἀντὶ τοῦ φροντίδα ἔχω κεῖται, γενικῇ συντάσσεται, ὅτε δὲ ἀντὶ τοῦ ἐννοῶ, αἰτιατικῇ. Θουκυδίδης· ὁ μὲν τὴν ἐπιβουλήν ἐκφροντίζων.

Ἐπίτηδες καὶ ἰξεπίτηδες.

Ἐπίφορος ἄνεμος δεῖ λέγειν, οὐ πρόσφορος.

Οὐ μόνον ἐπανάστασις, ὁλλὰ καὶ ἐπαναχώρησις. Θουκυδίδης· ἐγένετο μέντοι καὶ ἐν Πεπαρίστῳ κύματος ἐπαναχώρησίς τις· ὅπερ εὐδηλον ὡς ἀντὶ τοῦ ἐπανάστασις κείται.

Καὶ ἔνεκα καὶ εἵνεκα Πλάτων, Δημοσθένης καὶ οἱ ἄλλοι· Θουκυδίδης δὲ ἀεὶ ἔνεκα.

Ἐφορκὰ τὰ παρακολουθήματα. Θουκυδίδης· ἐφορκὰ καὶ οὐ τὰ ὄντα λέγεται.

Ἐκπλήγνυσθαι ὁ αὐτὸς μόνος· ὅπερ φιλεῖ μεγάλη στρατόπεδα ἀσαφῶς ἐκπλήγνυσθαι. σὺ δὲ ἐκπλήττεσθαι λέγε.

Εὐεπίθετος ὁ εὐκολος εἰς ἐπίθεσιν, ἦτοι ὁ εὐεπιχείρητος. Θουκυδίδης ἐν τῇ ἕκτῃ· καὶ ἡμῖν ἂν εὐεπίθετος εἴη.

Τὸ ἐπείδεν ὡς ἐπὶ πολὺ ἐπὶ συμφορᾷ τίθεται. Λιβάνιος ἐν μελέτῃ τῇ Ἐχων τις γυναιῖκα καὶ ὦν ὑπὸ πατρί· ἐπείδε χειμαζομένην τὴν ναῦν. ἅπαξ δὲ καὶ ἐπὶ εὐθυμίας. Θουκυδίδης· καὶ τὴν ὑπάρχουσαν σφίσι πατρίδα νικήσαντες πάλιν ἐπιδεῖν.

Ἐνεστιν ἀντὶ τοῦ ἐνυπάρχει καὶ ἀντὶ τοῦ δυνατόν ἐστιν. Ἐξεστιν ἀντὶ τοῦ ἁδειαῖ ἐστι. σύνεστιν ἀντὶ τοῦ συνυπάρχει καὶ διαλέγεται· λαμβάνεται δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ συνουσιάζει. πρόσεστιν ἀντὶ τοῦ σὺν τῷδε ἐστι καὶ τόδε. μέτεστιν ἀντὶ τοῦ μετουσία ἐστί. πάρεστιν ἀντὶ τοῦ παρὼν ἢ παροῦσά ἐστιν. ἔπεστιν ἀντὶ τοῦ ἐπ' ἐμοί ἐστι, καὶ ἀντὶ τοῦ ἐνυπάρχει. Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ·

τὰ ἐπόντα ἐπὶ τοῦ πίνακος.
περίεστιν ἀντὶ τοῦ περιουσία ἐστίν, ἡγουν πλῆθος,

καὶ ἀντὶ τοῦ ζῆ, καὶ ἀντὶ τοῦ νικᾶ. ἄπεστιν ἀντὶ τοῦ μακράν ἐστι.

Τὸ εἰμαρμένῃ ὄνομα μετοχικόν ἐστίν, οὐ μετοχή, ὥσπερ καὶ τὸ ἐρωμένη, ἐνίστε δὲ καὶ τὸ ἄρχων· ὡσαύτως καὶ τὸ καύσων καὶ τὰ ἐκὼν καὶ ὅσα ἐξέπεσον τοῦ ιδιώματος τοῦ ρήματος. τὸ μὲν οὖν εἰμαρμένη καὶ τὸ ἐρωμένη παθητικὰ ὄντα καὶ ὀφείλοντα πρὸς δοτικὴν συντάσσεσθαι, ὡς τὰ τοιαῦτα παθητικὰ ρήματα, ταῦτα πρὸς γενικὴν λέγονται· ἢ εἰμαρμένη γὰρ τοῦ δεῖνος λέγεται, καὶ ἡ ἐρωμένη τοῦ δεῖνος. τὸ δὲ ἄρχων, ὀφείλον ἐπίρρημα ἔχει αἰεὶ ἐπαγόμενον, δηλοῦν τῆς ἀρχῆς τὴν ἐνέργειαν ὅποια ἐστίν, ὅπερ ἀπαιτεῖ τὸ ρῆμα, οἷον ἄρχει τις δικαίως· (ἐν γὰρ τῷ ἄρχειν δικαίως τὸ δικαίως οὐ πρὸς τὸ ἄρχειν τείνει, ἀλλὰ πρὸς τὸν ἔχοντα τὴν ἀρχήν·) τοῦτο ἐνίστε μὲν ἐπίρρημα ἔχει ἐπαγόμενον, ὅτε καὶ μετοχή ἐστίν, ἐνίστε δὲ ὄνομα ἐπίθετον, ὅτε ἐξ ἀνάγκης ὄνομά ἐστίν, ὡς ἐν τῷ ἄρχων τ' ἀγαθὸς κρατερός τ' αἰχμητής. τὸ δὲ ἐκὼν ὀφείλον ἀπαρεμφάτῳ συντάσσεσθαι, ὡς τὰ τῆς θελήσεως πάντα ρήματα, οἷον θέλω σωθῆναι, τοῦτο δὲ οὐδέποτε οὕτω συντάσσεται. τὸ δὲ καύσων καὶ αὐτὸ ὀφείλον μεταβατικὸν εἶναι, ὡς τὸ κάω, τόδε οὐ μεταβαίνει.

Εὐκαρπα δένδρα ὧν ὁ καρπὸς ἐστὶ χρήσιμος ἀνθρώποις εἰς τροφήν· ἄκαρπα (δὲ) τὸ ἐναντίον, ἡγουν ὧν τοῖς καρποῖς οὐ χρῶνται οἱ ἄνθρωποι. ἄκαρπον δὲ τὸ μὴ ποιοῦν καρπὸν παρ' οὐδενὶ τῶν παλαιῶν εὕρηται, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ἄκαρπὸν ἐστίν οὕτω λέγου-

σιν, οὐκ ἔρρωται πρὸς καρπούς, καὶ οὐκ ἐπιτηδείως ἔχει πρὸς καρπούς.

Ἐπὶ κωπῇ οἱ ἔχοντες τὰς κώπας καὶ τὰ πηδάλια· ἐπιβάται δὲ κοινῶς μὲν οἱ ἐπ' ἄλλοτρίας νεῶς τὸν πλοῦν ποιούμενοι διδόντες ναῦλον, Ἀττικῶς δὲ οἱ ἔνοπλοί τε ὄντες καὶ παρεσκευασμένοι εἰς μάχην. ἐν δὲ τοῖς ἄρμασιν ὁ μὲν μαχόμενος παραβάτης λέγεται παρ' Ὀμήρῳ, ὁ δὲ τὰς ἡνίας ἔχων ἡνίοχος.

Ἐπέθηκά τινι ἐπιστολὴν ἀντὶ τοῦ παρέδωκα ὥστε διακομίσαι. καὶ ἀντεπιτίθησιν ὁ ἀντὶ τῆς κομισθείσης αὐτῷ ἐπιστολῆς ἑτέραν διδούς· καὶ ἐπίθετος ἐπιστολῇ ἢ δοθεῖσά τινι ὥστε διακομίσαι αὐτήν.

Ἰστέον ὅτι τὰ τροχαϊκὰ ρήματα περισπώμενα τὰ μὲν ἐν ταῖς συνθέσεσι τῶν προθέσεων ἀναβιβάζει τὸν τόνον, οἷον οἶσθα σύνοισθα, οἶδα σύνοιδα, κεῖμαι πρόσκειμαι, καὶ ἑτερα· τὰ δὲ οὐκ ἀναβιβάζει, οἷον εἶπε κατέειπεν, εἶχον κατέειχον.

Οὐ μόνον ἐπίδειξις, ἀλλὰ καὶ ἐπίδειγμα. Ἀριστείδης ἐν τῷ εἰς βασιλέα· καὶ ταῦτα οὐ μόνον πραότητός ἐστιν ἐπίδειγμα.

Ποτήριον οὐδεὶς τῶν δοκίμων εἶπεν, ἀλλὰ ἐκπωμα καὶ φιάλη καὶ κύλιξ.

Ἐπέκεινα ρήτορες λέγουσιν. Ἀριστείδης ἐν τῷ πρὸς Καπίτωνα· οὕτως ἐμοὶ φίλος ἀνὴρ καὶ φίλων ἐπέκεινα. ὑπερέκεινα δὲ μόνοι οἱ σύρφακες.

Οὐδεὶς τῶν ρητόρων εἶπεν ἐκ νέας ἡλικίας, ἀλλὰ μόνον ἐκ νέας. Συνέσιος ἐν ἐπιστολῇ· ὅτι δὲ ἀρετὴν ἐκ νέας ἀσκεῖ. σὺ δὲ καὶ ἐκ νέου λέγε καὶ ἐκ παιδὸς καὶ ἐκ μεираκειου.

Εὐχομαι καὶ προσεύχομαι παρὰ τοῖς ρήτορσιν

αεί· εὐχὴ δὲ καὶ ἅπαξ προσευχή, ὡς ὁ Πλάτωνος λό-
γος Ἀλκιβιάδης ἐπιγραφόμενος ἡ περὶ προσευχῆς.
συντάσσεται δὲ τὸ προσεύχομαι πρὸς δοτικὴν, ἅπαξ
δὲ καὶ πρὸς αἰτιατικὴν. Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ·
ἵνα προσεύξῃ τὸν θεόν.

Ἐκπλήττω οὐ μόνον τὸ εἰς ἐκπληξιν ἄνω, ἀλλὰ
καὶ τὸ ἐκπλήττομαι ἅπαξ. Λουκιανὸς ἐν τῷ Χάρων
ἢ ἐπισκοποῦντες· ἐκπλήττειν ἐνίοτε καὶ ὑποπτῆσ-
σειν ποιεῖ. ἔστι δὲ ἐκπλήττω καὶ τὸ ἐξιστῶ καὶ ἐκ-
βάλλω. Εὐριπίδης ἐν Ὁρέστῃ·

ὁ μ' ἐκπλήσσει φόβου.

Θουκυδίδης ἐν τῇ δευτέρᾳ· ὦν καθ' ἡμέραν ἡ τέρ-
ψις τὸ λυπηρὸν ἐκπλήσσει. καὶ αὐθις ἐν τῇ αὐτῇ·
φόβος γὰρ μνήμην ἐκπλήσσει.

Εὐρίσκομαι οὐ μόνον ἐπὶ παθητικοῦ, ἀλλὰ καὶ
ἐπὶ ενεργητικοῦ. Λουκιανὸς ἐν τῷ ἀναβιοῦντες ἡ ἀ-
λιεύς· αἰεὶ τινὰς ἀποφυγὰς εὐρίσκομένοις.

Ἐλλέβορος ἐπὶ ἀρσενικοῦ, οὐ τὸ ἐλλέβορον.
Λουκιανὸς ἐν τοῖς νεκρικοῖς· οὐδὲ τὸν ἐλλέβορον ἀ-
ναίνομαι πιεῖν.

Ἐλπίζω οὐ μόνον τὸ προσδοκῶ, ἀλλὰ καὶ τὸ εἰς
ἐλπίδας ἐμβάλλω. ὁ αὐτὸς ἐν τοῖς αὐτοῖς· εὐ μάλα
διαβοκουλεῖ αὐτοὺς καὶ ἐλπίζει. Θουκυδίδης ἐν τῇ
ὀγδόῃ· ὅποσοι τότε αὐτοὺς θειάσαντες ἐπήλπισαν,
ὥς λήφονται Σικελίαν.

Ἐπιλανθάνομαι ὡς ἐπιτοπλείστον μὲν γενικῇ
συντάσσεται· καὶ αἰτιατικῇ δὲ ἅπαξ παρὰ Λουκιανῷ
ἐν τοῖς ἐταιρικοῖς· οἶσθα αὐτὸν ἢ ἐπιλέλῃσαι τὸν
ἄνθρωπον.

Οὐ μόνον εὐπρόσδοτος ἀγρὸς ὁ πολλὰς προσόδους

ἔχων, καὶ εὐπρόσοδος ἄνθρωπος ὁ εὐέντευκτος, καὶ εὐπρόσοδον χωρίον τὸ ράστην εἴσοδον ἔχον, ὧν ἐναντία τὸ δυσπρόσοδος ἀγρὸς καὶ ἄνθρωπος καὶ δυσπρόσοδον χωρίον, περὶ ὧν εἴρηται ἐν τῷ δέλτα, ἀλλὰ καὶ εὐπρόσοδος πάλιν ἄνθρωπος ὁ τοῖς δεομένοις ἐπαρκῶν. Πλούταρχος· ὅτι πᾶσιν εὐπρόσοδος ἦν τοῖς δεομένοις καὶ τὴν οἰκίαν ἀνεωγμένην ἀεὶ παρεῖχεν.

Ἐπικαλοῖμαι οὐ μόνον τὸ πρὸς βοήθειάν τινα παρακαλῶ, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐπονομάζομαι, ὡς παρ' Αἰσχίνῃ ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου. Ἀριστείδης ὁ τὴν ἀνόμοιον ἔχων ἐπωνυμίαν Τιμάρχῳ τουτωὶ δίκαιος ἐπικαλούμενος.

Μὴ μόνον ἐπεστραμμένως λέγε, ἀλλὰ καὶ ἐπιστρεφῶς, ὡς ὁ αὐτὸς Αἰσχίνης· ὅτι καὶ μάλα ἐπιστρεφῶς καὶ ρητορικῶς. καὶ μὴ μόνον ἐπισταμένως, ἀλλὰ καὶ εἰδότως καὶ σαφῶς διδάξας δὴ ταῦτα.

Εὐφημία οὐ μόνον ὁ ἔπαινος, ἀλλὰ καὶ ἡ τῶν λόγων καλορρημοσύνη, ἡγουν τὸ καλοὺς καὶ πρέποντας λόγους λέγειν, ὡς ὁ αὐτὸς πάλιν· Φίλιππον νῦν μὲν διὰ τὴν τῶν λόγων εὐφημίαν ἐπαινῶ. ὡσαύτως καὶ εὐφημῶ οὐ μόνον τὸ ἐπαινῶ, ἀλλὰ καὶ τὸ καλὰ καὶ πρέποντα λέγω, ὡς Ἀριστοφάνης ἐν νεφέλαις·
εὐφημεῖν χρὴ τὸν πρεσβύτην καὶ τῆς
εὐχῆς ὑπακούειν.

Το εὐνομεῖσθαι οὐκ ἐπὶ πόλεως μόνον καλῶς καὶ καὶ ὑπὸ νόμων διοικουμένης τίθεται, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ οἰκίας σωφρόνως καὶ ὡς δεῖ οἰκονομουμένης. Αἰσχίνης· κατιδὼν γὰρ οἰκίαν πλουσίαν καὶ οὐκ εὐνομουμένην.

Οὐ μόνον περιδέξιος, ἀλλὰ καὶ ἐπιδέξιος, ὥς ὁ αὐτός· ἐπιδέξιοι δ' οἶμαι φύντες ἐτέρων μάλλον. καὶ πάλιν· τῆς ἐν τοῖς πότοις ἐπιδεξιότητος.

Ἐπιψηφίζω ἐγὼ τοῖς παροῦσιν ἀντὶ τοῦ ἐπιβεβαιῶ· καὶ ἐπιψηφίζω ἕτερον ἀντὶ τοῦ μάρτυρα ἐφ' οἷς λέγω καλῶ. Πλάτων ἐν Γοργία· μὴ οὖν μηδὲ νῦν με κέλευε ἐπιψηφίζειν τοὺς παρόιτας. καὶ αὖθις ἐν τῷ αὐτῷ λόγῳ· καὶ ἓνα ἐπιψηφίζειν ἐπίσταμαι.

Ἐταιρότερος οὐχ εὖρηται, ἐμοὶ δοκεῖν διὰ τὸ οὐκ εὐφωνον. ἐταιρότατος δὲ ὁ αὐτός ἐν τῷ αὐτῷ λόγῳ· ταῦτα ἐμοὶ συμβουλεύοντος, ἅπερ τοῖς σαυτοῦ ἐταιροτάτοις. καὶ ἐν Φαίδωνι· οὓς ἂν ἡγήσαιοτο οἰκειοτάτους τε καὶ ἐταιροτάτους.

Ἐνστασις οὐ μόνον τὸ ἐνίστασθαι πρὸς τὸν τοῦ κατηγοροῦ λόγον, ἡγουν μάχεσθαι καὶ ἀντιπύπτειν καὶ τὰναντία ἀντικατασκευάζειν, ἀλλὰ καὶ τὸ διατιθέναι καὶ οἰκονομεῖν, ὥς ὁ αὐτὸς Αἰσχίνης· ἡ μὲν τοίνυν ἐξ ἀρχῆς ἐνστασις τῶν ὅλων πραγμάτων. καὶ ἐνεστησάμην τὸν ἀγῶνα ἀντὶ τοῦ διέβηκα καὶ ὠκονόμησα.

Οὐ μόνον διαδοχή, ἀλλὰ καὶ ἐκδοχή, ὥς ὁ αὐτὸς τὴν ἐκδοχὴν ἐποίησατο πρὸς τὴν πόλιν τοῦ πολέμου.

Εὐστομεῖν ἀντὶ τοῦ εὐγλωττεῖν καὶ ἀντὶ τοῦ εὐφημεῖν. εὐστομα κείσθω παρ' Ἡροδύτῳ· ἀντὶ τοῦ εὐφήμως εἰρήσθω.

Ἐροίην ἀντὶ τοῦ λέξοιμι. Λιβάνιος ἐν τῷ περὶ τῆς ἑαυτοῦ τύχης· ****

Ἐρευνῶμαι κάλλιον ἢ ἐρευνῶ. ὁ αὐτὸς ἐν τῷ αὐ-

τῷ λόγῳ· καὶ ἡ διερευνομένη νοῦν τε ἔχοντα κατα-
μαθοῦσα τὸν φόβον.

Ἐλπίς ἐπὶ καλοῦ, προσδοκία καὶ ἐπὶ καλοῦ καὶ
ἐπὶ κακοῦ. Συνέσιος ἐν τῇ Αἰ κακοποιοὶ δυνάμεις ἐ-
πιστολῇ· ἐλπίς ἀγαθῶν καὶ φόβος χειρόνων. ἅπαξ δὲ
ἡ ἐλπίς καὶ ἐπὶ κακοῦ. Λιβάνιος ἐν τῷ περὶ τῆς ἐ-
αυτοῦ τύχης· ἐμοὶ δὲ ἡ τῶν δεινῶν ἐλπίς ἦττον εἶναι
κακὸν τοιαύτης εὐχῆς ἐφαίνετο.

Εὐγνωμον μὴ λέγε, ὡς εὐδαιμον, ἀλλ' εὐγνωμον·
ἄγνωμον δὲ καὶ σύγνωμον. Λουκιανὸς ἐν τῷ δις
κατηγορούμενος· ἄγνωμον γὰρ ἐπ' ἐμέ τὴν ἐμὴν
μάχαιραν ἀκονᾶν. Θουκυδίδης· ξυγνωμον δ' ἐστὶ
τὸ ἀκούσιον. εὐγνωμον δὲ ἀνθρώπιον ὁ αὐτὸς φησιν.

Οὐ μόνον ἐπιθαλάττιον, ἀλλὰ καὶ ἐπιθαλαττίδιον.
Λιβάνιος ἐν τῷ Ἀντιοχικῷ· πόλιν γὰρ ἐπιθλαττί-
διον ναυτικῆς ἀπειροκαλίας ἀνάγκη γέμειν.

Ἐλλνίζω οὐ μόνον ἐγώ, ἀλλὰ καὶ ἄλλον Ἐλλη-
νικῶς ἔχειν ποιῶ, ὡς ὁ αὐτὸς ἐν τῷ αὐτῷ λόγῳ· ἐλ-
ληνίζων διατέλεσε τὴν βάρβαρον.

Οὐ μόνον ἐκτάδην, ἀλλὰ καὶ ἐκταδόν, ὡς ὁ αὐτὸς
ἐν τῷ αὐτῷ λόγῳ· ἐκταδὸν οὕτω στοαὶ τῶν οἰκῶν
προκείμεναι.

Ἐπιτρέπει οὐ μόνον ὁ μείζων τῷ ἐλάττονι, ἀλλὰ
καὶ τὸ ἐναντίον. Θουκυδίδης ἐν τῇ πρώτῃ· ἤθελον δὲ
καὶ τῷ ἐν Δελφοῖς μαντεῖῳ ἐπιτρέψαι. Ἀριστείδης
ἐν τῷ Ροδιοῖς περὶ ὁμονοίας· ὑπὲρ μὲν τῶν κατ' ἐ-
μαυτὸν τοῖς θεοῖς ἐπιτρέπων.

Εὐνοια καὶ ἀπὸ τοῦ ἐλάττονος πρὸς μείζονα καὶ
ἀπὸ τοῦ μείζονος πρὸς ἐλάττονα, εὐμένεια δὲ αἰ

ἀπὸ τοῦ μείζονος πρὸς ἐλάττονα· εὕρηται δὲ καὶ τὸ εἰς αὐτίον. Αἰσχύλος ἐν τοῖς Πέρσαις·

εὐμενεῖς δ' ἡμᾶς καλεῖς.

Θουκυδίδης ἐν τῇ πέμπτῃ· τῆς πρὸς τὸ θεῖον εὐμενείας. καὶ Ἀριστείδης ἐν τῷ περὶ τοῦ πέμπειν βοηθῆσαι τοῖς ἐν Σικελίᾳ· μὴ παντάπασιν ἔχειν εὐμεμενῶς τοῖς δεσπόταις.

Ἑρμογλύφος καὶ ἑρμογλυφεύς, οὗ λιθοξόος. Λουκιανὸς ἐν τῷ περὶ τοῦ ἐνυπνίου· ὁ πρὸς μητρὸς θεῖος, ἄριστος ἑρμογλύφος. καὶ αὖθις ἐν τῷ αὐτῷ λόγῳ· λίθων ἐργάτην ἀγαθὸν εἶναι καὶ συναρμοστήν καὶ ἑρμογλυφέα.

Ἐνδεδυκὼς ὁ ἐνδεδυμένος, οὐχ ὁ ἐνδύσας. ὁ αὐτὸς ἐν τῷ αὐτῷ· οὐκ ἔτι τὴν ἐσθῆτα ἐκείνην ἐνδεδυκότα. καὶ αὖθις ἐν τῷ δις κατηγορούμενος· κάνδυν ἐνδεδυκότα ἐς τὸν Ἀσσύριον τρόπον.

Ἐπιδρομὴ οὐ μόνον ἡ καταδρομὴ, ἀλλὰ καὶ ἡ συνδρομὴ. ὁ αὐτὸς ἐν τῷ Δημοσθένους ἐγκωμίῳ· καὶ μυρίαί γεγόνασιν αὐτοῖς ἐπὶ ταυτὸν τῆς διανοίας ἐπιδρομαί.

Ἐφιεμένος καὶ ὁ ὀρεγόμενος καὶ ὁ ἐντελλόμενος καὶ ὁ πέμπων. Θουκυδίδης ἐν τῇ πρώτῃ· ἐφιεμένος τῆς Ἑλληνικῆς ἀρχῆς. καὶ αὖθις ἐν τῇ τετάρτῃ· ὁ δὲ ἐς τὴν Λακεδαίμονα ἐφιεμένος στρατιάν τε προσ-αποστέλλειν ἐκέλευεν.

Ἀπὸ τοῦ ἐνδοιάζω τὸ ἀμφιβάλλω καὶ ἐνδοιαστῶς ἀντὶ τοῦ ἀμφιβόλως. ὁ αὐτὸς ἐν τῇ ἕκτῃ· καὶ ἄλλοι τινὲς κατὰ τὰς ἡπείρους ἐνδοιαστῶς ἀκροῶνται.

Καὶ δοχὴ καὶ ἐπιδοχή. ὁ αὐτὸς ἐν τῇ αὐτῇ· ρα-

δίας ἔχουσι τῶν πολιτειῶν τὰς μεταβολὰς καὶ ἐπιδοχάς.

Οὐ μόνον συμμαχῶ, ἀλλὰ καὶ ἐπιμαχῶ· καὶ συμμαχία καὶ ἐπιμαχία. ὁ αὐτὸς ἐν τῇ πέμπτῃ· πρὸς Ἀργείους ξυμμαχίαν ποιεῖσθαι, ὥστε τῇ ἀλλήλων ἐπιμαχεῖν.

Ὡς περ ἐξερῶ τὸ ἀκριβῶς λέξω, οὕτω καὶ ἐξερήσομαι τὸ ἀκριβῶς ἐρωτήσω. Ἀριστείδης ἐν Λευκτικῷ πέμπτῳ· ἐξερήσομαι δὲ τοὺς ὑπὲρ ἐκατέρων εἰρηκότας.

Ἐπίνικος Ἀττικοί, ἐπινίκιος Ἕλληνες. Ἀριστείδης ἐν τῷ περὶ τοῦ παραφθέγματος· ὥσπερ (αὐτὸς) αὐτῷ τὸν ἐπίνικον ποιῶν. Λιβάνιος ἐν τῷ εἰς τὸν Ἰουλιανὸν ἐπιταφίῳ· καθήμενον ἐπὶ τοῦ βασιλείου θρόνου δέχεσθαι τοὺς ἐπινίκους. τίθεται δὲ τὸ μὲν ἐπινίκιος καὶ μετὰ προσθήκης καὶ χωρὶς προσθήκης, οἶον ἐπινίκιος λόγος καὶ ἐπινίκιος μόνον· τὸ δὲ ἐπίνικος οὐδέποτε μετὰ προσθήκης.

(Εὐθὲς τὸ ἀληθές· παρὰ μόνη τῇ θεῖα γραφῇ εὐρηται ἀπὸ τινος ἀρσενικῆς εὐθείας διὰ τοῦ η̄ γραφομένης· παρὰ οὐδενὶ δὲ τῶν Ἑλλήνων εὐροις ἂν, ἀλλ' εὐθὺ τὸ ἐναντίον τοῦ σκαμβοῦ. ὥς γὰρ ὀξὺς ὀξέως ὀξύ, καὶ ἡδὺς ἡδέος ἡδύ, καὶ ὅσα τοιαῦτα, οὕτω καὶ διὰ τοῦ ῡ ψιλοῦ εὐθύς εὐθέος εὐθύ.)

(Τὸ ἕως ἂν καὶ μέχρῃς ἂν ὑποτακτικῶ ἀεὶ συντάσσονται· ἅπαξ δὲ καὶ εὐκτικῶ, ὥς ἐν τῷ περὶ στεφάνου Δημοσθένους λόγῳ· ἕως ἂν τὰ τῆς στρατείας τῆς ἐπὶ τοῦς Φωκέας εὐπρεπεῖς ποιήσαιτο.)

Z

Ζῶμα ἢ ζώνη, οὐ ζῶσμα. Σοφοκλῆς ἐν Ἡλέκτρᾳ·

καὶ ζῶμα τοῦμὸν οὐ χλιδαῖς ἡσκημένον.
καὶ Θουκυδίδης· διαζώματ' ἔχοντες περὶ τὰ αἰ-
δοῖα οἱ ἀθληταὶ ἡγωνίζοντο.

Ζητήσομαι, οὐ ζητήσω.

Ζηλῶ Ἀττικοὶ λέγουσιν, οὐ ζηλοτυπῶ, ὡς τὸ
ζηλοῖ δέ τε γείτονα γείτων.

παρ' Ἑσιόδῳ. ἔστι δὲ τὸ ζηλῶ καὶ ἀντὶ τοῦ μι-
μοῦμαι, ἀφ' οὗ καὶ ζῆλος καὶ ζηλωτῆς καὶ ζήλωσις.
ἐκ μέντοι τοῦ ζηλῶ τὸ ζηλοτυπῶ οὐ ζήλως καὶ ζη-
λωτῆς, ἀλλ' ὡς ἀπὸ τοῦ ζηλοτυπῶ ζηλοτυπία καὶ
ζυλότυπος. (Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ·

οὕτω σφόδρα ζηλότυπος ὁ νεανί-
σκος ἦν.)

ζηλῶ καὶ τὸ πάσχω ὑπὲρ τινος ἀδικουμένου ἢ ἀδί-
κου γινομένου· καὶ ζῆλος, ὅθεν φαμέν καὶ ζήλου
τὴν ψυχὴν ἐπλήσθην· καὶ ζηλωτῆς. ζηλῶ καὶ τὸ
μακαρίζω ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς γενικὴν συντασσόμε-
νον, ὡς τὸ

ζηλῶ σε τοῦ νοῦ

παρὰ Σοφοκλεῖ· καὶ ζῆλος, ὡς Δημοσθένους· καὶ
ζήλου καὶ χαρᾶς καὶ ἐπαίνων ἦν ἡ πόλις μεστή·
καὶ ζηλωτὸς ὁ μακαριστός.

Ζωννύς, οὐ ζωννύων.

Ζωπυρῶ, οὐ πυρός τι ὑποκρύπτω· ἀφ' οὗ καὶ ζώ-
πυρον. Λουκιανὸς ἐν Τίμωνι· ζώπυρον τοῦ ἀνθρω-
πίου γένους, ἡγουν ὑπόλειμμα. εἴληφε δὲ (καὶ) τοῦ-
το ἐκ τοῦ Πλάτωνος λέγοντος· μικρὰ ζώπυρα τοῦ τῶν
ἀνθρώπων γένους.

Ζυγὸς ἀρσενικῶς ἐπὶ ἀμάξης, ἐπὶ δὲ σταθμοῦ οὐ

ζυγός, ἀλλὰ τὰ ζυγὰ οὐδετέρως πληθυντικῶς· τὸ γὰρ ζυγὸν ἀδόκιμον.

Ζώνιον κυρίως ἐπὶ γυναικός. Πλούταρχος ἐν συμποσίῳ τῶν ἐπτὰ σοφῶν· καὶ διαπλέκουσαν ὥσπερ ζώνια καὶ κεκρυφάλους προβάλλειν ταῖς γυναιξί. ζώνη δὲ ἐπὶ ἀνδρός, καὶ ἐπὶ γυναικὸς δὲ καταχρηστικῶς. Ἀριστείδης ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ· λυσαμένη τὴν ζώνην ἐν Ζωστῇρι τῆς Ἀττικῆς.

Ζωνιοπλόκος, οὐ ζωνοπλόκος, διὰ τὸ ὡς ἐπιτοπλείστον οἶμαι τὰ τῶν γυναικῶν ζώνια εἶναι πεπλεγμένα.

Ζάκορος καὶ νεωκόρος διαφέρει· ὁ γὰρ ζάκορος σεμνότερόν τι ἢν νεωκόρου.

Ζάπλουτος κάλλιον ἢ μεγαλόπλουτος. οὐ μόνον δὲ ζάπλουτος, ἀλλὰ καὶ ζάχρυσος. Λιβάνιος ἐν τῷ Ἀντιοχικῷ· οὐ μὲν ἀμαθὴς ἢ βουλή, καὶ πάνυ ζάχρυσος ἦ.

Οὐ δεῖ λέγειν περὶ φίλου, ὡς πρὸς τὸν δεῖνα περὶ τοῦδε· τινος ἐξυγομάχουν, ἀλλὰ ἡμφισβήτουν καὶ ἥριζον καὶ ἐφιλονείκουν· τὸ γὰρ ἐξυγομάχουν ἐπὶ ἐχθροῦ λαμβάνεται. ὡσαύτως καὶ τὸ ἐδικαζόμεν, οἷον ἐδικαζόμεν τῷ δεῖνι περὶ τοῦδε.

Ζεῦγμα καὶ τὸ ζευγνύον δύο· τινὰ καὶ αὐτὸ τὸ ζεῦγος· γίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ ἐξευγμαι, οὐ τὸ θέμα ἐστὶ τὸ ζεύγω, οὐκ ἐν χρήσει· ὃν· αὐτ' αὐτοῦ γὰρ τὸ ζεύγνυμι.

Ζευγνύασι κάλλιον ἢ ζευγνῦσι· τὸ δὲ ζευγνύουσι κοινόν. ὡσαύτως καὶ κτινύασιν ἢ κτιννῦσι. Πλάτων ἐν Γοργίᾳ· τί δ' ; οὐχ ὥσπερ οἱ τύραννοι ἀποκτιννύασι τε, ὃν αὖ βούλονται; καὶ δεικνύασιν ἢ δεικνῦσιν.

Ἡρόδοτος ἐν τῇ δευτέρᾳ· ἐπεὶ σφι κομισθῇ νεκρός,
δεικνύασι τοῖσι κομίσασιν.

Η.

Ἡρω Ἀττικοί, οὐχ ἥρωα, καὶ ἥρως ἐπὶ αἰτιατικῆς τῶν πληθυντικῶν, καὶ οὐχ ἥρωας· ἥρωες δέ, οὐχ ἥρως· (εἰ καὶ) ἄπαξ Ἀριστοφάνης ὑπὸ τοῦ μέτρου βιασθεῖς οἱ ἥρως εἶπε· τῷ δ' ἠναγκασμένῳ οὐ χρηστέον.

Ἡδυσμα, οὐκ ἄρτυμα.

Ἡκω καὶ ἀντὶ τοῦ ἔρχομαι, ὡς Αἰσχύλος·

ἦκω γὰρ εἰς γῆν τήνδε καὶ κατέρχομαι,

καὶ ἀντὶ τοῦ ἦλθον. ὡς τό·

ἦκω νεκρῶν κευθμῶνα (καὶ σκότου πύλας)

λιπῶν

παρ' Εὐριπίδῃ ἐν Ἑκάβῃ. καὶ Λιβάνιος (δὲ) ἐν μελέτῃ τῇ τοῦ ρήτορος· ἦκω τοὺς ἐπιόντας ἐχθροὺς μόνος ὠθήσας τῇ γλώττῃ. οὕτως Ἀττικοὶ τῷ ἐνεστώτι ἀντὶ (τοῦ) παρωχημένου χρῶνται· τὸ δὲ ἦκον κοινότερον.

Ἡφίει, οὐκ ἀφίει

Ἡσθα οὐκ ἀντὶ τοῦ ὑπάρχεις, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ὑπῆρχες. Σοφοκλῆς·

οὐκ ἂν ἦσθα λυπηρὰ κλύειν.

καὶ ἀπλῶς πάντες οἱ δοκιμώτατοι ἐπὶ παρωχημένου τοῦτο λέγουσιν, ὥστε οἱ ἀντὶ ἐνεστώτος χρώμενοι ἀμαρτάνουσι

Ἡμελλον Ἀττικοί, οὐκ ἐμελλον.

Ἡρόμην, οὐκ ἠρώτησα.

Ἡχὴ καὶ ἡχώ, οὐκ ἡχος. Συνέσιος ἐν ἐπιστολῇ· ἡ θαυμαστή σου τῶν ἱερῶν λόγων ἡχώ.

Ἦττους καὶ ἦττω οὐδετέρως ἐπὶ εὐθείας καὶ αἰτιατικῆς τῶν πληθυντικῶν Ἀττικοὶ λέγουσι· καὶ ἀπλῶς τὴν τοιαύτην κοᾶσιν ἐπὶ πᾶσι τοῖς εἰς ὧν συγκριτικοῖς καὶ ἐν τοῖς τρισὶ γένεσι ποιοῦσιν.

Ἡλίθιος ἀνὴρ ὁ μαλακὸς καὶ ἀκίνητος τὴν γνώμην, οὐ μόνον ὁ ἀνόητος. ἡλίθιος καὶ ὁ πρὸς τὰ ἀφροδίσια ἀκίνητος.

Ἡβᾶν καὶ ἀνηβᾶν κάλλιον ἢ ἡβάσκειν καὶ ἀνηβίσκειν. Φιλόστρατος· καὶ τὰς αἰσθήσεις ἡβῶν. Συνέσιος ἐν ἐπιστολῇ· ὃν φασιν αἱ ποιήσεις δις ἀνηβῆσαι.

Ἡρπάσθην οὐχ ἡρπάγην.

Ἡλθε κοινόν, ἐλήλυθε δὲ Ἀττικόν.

Ἡρακλέα, ὡσαύτως δὲ καὶ Θεμιστοκλέα καὶ Περικλέα καὶ ὅσα τοιαῦτα, ἐπεκτείνων τὴν τελευταίαν συλλαβὴν λέγε, ἢ Ἡρακλῇ χωρὶς τοῦ ν καὶ Θεμιστοκλῇ, ἀλλὰ μὴ Ἡρακλήν, Θεμιστοκλήν, Περικλήν.

Ἡθέληκα Ἀττικοὶ λέγουσιν ἀπὸ τοῦ ἐθέλω, ἐθέλῃσω, ἡθέληκα. τὸ δὲ τεθέληκα Ἀλεξανδρεωτικόν, ἀπὸ τοῦ θέλω κανονιζόμενον.

Ἀμαρτάνουσιν οἱ τὰ ἡμίση λέγοντες καὶ οὐ τὰ ἡμίσεα· τὰ γὰρ τριγενῇ τῶν ὀνομάτων ἐπὶ τῶν οὐδετέρων διηρημένους ἔχουσι τὰς τοιαύτας πτώσεις, οἷον οἱ γλυκεῖς αἱ γλυκεῖαι τὰ γλυκέα, οἱ ὀξεῖς αἱ ὀξεῖαι τὰ ὀξέα· οὕτως ἄρα καὶ οἱ ἡμίσεις αἱ ἡμίσειαι τὰ ἡμίσεα. καὶ ἐπὶ τοῦ ἐνικοῦ δὲ ἡμίσεως λέγε, ὡς ὀξέος καὶ γλυκέος, ἀλλὰ μὴ ἡμίσεους. Δίῳ εὖν ἡμίσεους λέγων ἀμαρτάνει. Θουκυδίδης ἐν τῇ τετάρτῃ.

τρίτον μέρος ἀνθ' ἡμίσεως τῆς τροφῆς ἐδίδου. ἐπὶ δὲ τῆς αἰτιατικῆς τῶν πληθυντικῶν καὶ τοῦ ἀρσενικοῦ καὶ τοῦ θηλυκοῦ καὶ συνηρημένως καὶ ἀσυναίρετως ἐκφέρουσιν, ὡς ὁ αὐτός· τῶν πρέσβων τοὺς ἡμίσεις. καὶ πάλιν· τὰς ἡμίσεις τῶν νεῶν. κάλλιον δὲ τὸ ἀσυναίρετον.

Ἡρμостαι τὴν γλῶτταν ρητορικῶς κάλλιον ἂν εἴποις, ἢ κατὰ ῥήτορας λέγει ἢ γράφει.

Ἡμαρτον δόκιμον καὶ ἀμαρτεῖν· ἡμάρτησα δὲ ἀδόκιμον καὶ ἀμαρτῆσαι, εἰ καὶ Ἀριστείδης ἅπαξ εἶπεν ἐν τῷ ὑπὲρ ρητορικῆς πρώτῳ ἀμαρτήσασθαι.

Ἡσυχαιτερον, οὐχ ἡσυχώτερον. Θουκυδίδης· μᾶλλον δὲ καὶ ἡσυχαιτερα καὶ τοῖς εἵδεσι διηλλαγμένα.

Ἡϊών, ἥϊονος κάλλιον ἢ ἡϊών, ἡϊόνος.

Ἡμωδία ἐπὶ τῶν ὀδόντων κάλλιον ἢ αἰμωδία.

Ἡθος οὐ μόνον ἐπὶ ἀνθρώπου λέγεται, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ πόλεως, ὡς Δημοσθένης· τὸ τῆς πόλεως ἥθος, ἡγουν τὴν κατάστασιν καὶ τὴν γενναιότητα. καὶ ἥθος ἢ εὐλογος αἰτία. Ἀριστείδης ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ· οὐδὲ τὰ πολυμήματα τῆς πόλεως ἀσπᾶσασθαι μᾶλλον ἐστὶν ἢ τὸ τῶν ἔργων ἥθος.

Ἡνία καὶ ρυτῆρες οἱ ἱμᾶντες τοῦ χαλινοῦ, οὓς κατέχουσι ταῖν χεροῖν οἱ ἵππεύοντες. χαλινὸς δὲ ἰδίως μὲν τὰ ἐν τῷ στόματι τοῦ ἵππου λέγεται, καταχρηστικῶς δὲ καὶ τὸ ὅλον. φάλαρα δὲ τὰ ἐν τῷ μετώπῳ.

Ἡλιος λέγεται καὶ μία ἐκάστη ἡμέρα διὰ τὸν ἥλιον τῇ τοῦ οὐρανοῦ φερόμῃ ἀποκαθιστάμενον ὅθεν ἥρξατο νυχθήμερον ποιεῖν. (καὶ) Διβάνιος ἐν ἐπι-

στολῇ τῇ Οὐπω μοι τῆς λύπης ὑφήκας· αὐτὸς ἐν πολλοῖς ἡλίοις ἐφύλαξας. ἡλιος καὶ ὁ δωδεκάμηνος καιρὸς, ὅτι διὰ δώδεκα μηνῶν διέρχεται τὸν ἑαυτοῦ κύκλον ὁ ἥλιος.

Τὸ ἥτοι ποτὲ μὲν ἐστὶν ἐπίρρημα διασαφητικὸν ἀντὶ τοῦ ἡγουν, ἐν ἄλλοις δὲ καὶ σύνδεσμός ἐστι, παρὰ μὲν τοῖς ποιηταῖς συμπλεκτικός, ὁ αὐτὸς τῷ μὲν, τούτῳ μόνον διαφέρων αὐτοῦ, ὅτι ἐκεῖνις μὲν ὑποτάσσεται, οὗτος δὲ προτάσσεται, οἶον·

ἥτοι ὃ γ' ὥς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἔζετο·

ἀνταποδοτικὸς δὲ ἐστὶν αὐτοῦ ὁ αὐτάρ, ὅς καὶ ἀτάρ λέγεται, ὥσπερ ὁ δὲ τοῦ μὲν, τούτῳ καὶ οὗτος διαφέρων τοῦ δέ, ὥπερ ὁ ἥτοι τοῦ μὲν, τᾶλλα δὲ ὁ αὐτός· παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς τὸ ἥτοι σύνδεσμός ἐστὶ διαζευκτικός ἀντὶ τοῦ ἡ. τοῦ τοι παραπληρωματικῷ προσλαμβανόμενου παρ' αὐτοῖς ἐνταῦθα, ὥσπερ τοῦ γέ ἐν τῷ ἔγωγε καὶ ἄλλου ἐν ἄλλοις δι' ἐπαρσιν τοῦ λόγου καὶ ἔγκον. σημείωσαι δέ, ὡς καταρχὰς μὲν τὸ ἥτοι τίθεται αἰί, ὕστερον δὲ τὸ ἡ· οὕτω γὰρ φάμεν· ἥτοι τόδε, ἡ τόδε. ἐτέρως δὲ οὐκ ἂν ποτε εὗροις πλὴν ἐν Πινδάρῳ ἅπαξ διὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ μέτρου.

Θαρρῶ Ἀττικοί, οὐ θαρσῶ· καὶ θάρρος, οὐ θάρσος· καὶ θαρρύνω, οὐ θαρσύνω. ὅπερ θαρρῶ, εἰ μὲν ἀντὶ τοῦ ἐλπίζω ἐστὶ, δοτικῇ συντάσσεται, εἰ δὲ ἀντὶ τοῦ τολμῶ, αἰτιατικῇ. Συνέσιος ἐν ἐπιστολῇ· καὶ οὖς ἔδει θαρρήσαι

Θρυδακίνη, οὐ θρίδαξ.

Θημών, οὐ θημωνία.

Θεσμός ὁ ἄγραφος (νόμος), νόμος δὲ ὁ ἔγραφος.
Θέρεται, οὐ θερμαίνεται.

Θρυαλὶς, οὐκ ἐλλύχνιον.

Θαμά, οὐ πυκνῶς. Ἡσίοδος·

καὶ θαμὰ τοῦθ' ἔρδοις.

θαμινά, οὐ πυκνά. Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ·

ἀλλ' εἰς τέκεα θαμὶν' ἐπαναβοῶντες.

Θαλῆς Θαλοῦ, οὐ Θάλης Θάλητος.

Θοιμάτιον κάλλιον ἢ τὸ ἱμάτιον διαλελυμένως.

Θάττον Ἀττικοί, τάχιον Ἑλληνες. ἔστι δὲ οὐ μόνον ἐπίρρημα, ἀλλὰ καὶ ὄνομα τριγενές, ὁ θάττων ἢ θάττων καὶ τὸ θάττον· ὥσπερ καὶ ἐπὶ τοῦ ῥᾶον.

Καὶ θηλὴ καὶ μαστός.

Θῆς Ἀττικοί, οὐ μισθαρνός· καὶ θητεύει, οὐ μισθαρνεῖ. Πλάττων ἐν Εὐθύφρονι· ὥς ἐγεωργοῦμεν ἐν τῇ Νάξῳ, ἐθήτευν ἐκεῖ παρ' ἡμῖν· καὶ θῆσσα, οὐ θῆττα.

Θήρατρον, οὐ παγίς. (γράφεται ἀντὶ τούτου πάγη, ἢ πληθυντικῶς τοὺς πάγας κάλλιον.)

Θεῶ οὐ θεά, εἰ καὶ τινες γράφουσιν. Ἀριστοφάνης ἐν Βατράχοις·

ἀφειμένην τὴν λαμπάδα θεῶ.

Θᾶκος Ἀττικόν, θρόνος Ἑλληνικόν, θῶκος δὲ ποιητικόν. Ἀριστείδης ἐν τῷ εἰς τὸν Διόνυσον· οὐδ' αὐτῷ θᾶκοι τούτου χωρίς.

Θηλάζει τὸ θῆλυ μεταβατικῶς, ᾧ ἔτεκε· καὶ θηλάξουσι τὰ τεχθέντα ἀμεταβάτως.

Τὸ θάλλειν ἐπὶ δένδρων λέγεται, τὸ δὲ ἀνθεῖν ἐπὶ μόνων τῶν ἀνθέων· ὅθεν εὐθαλείς μὲν κλάδοι, εὐανθεῖς δὲ λειμῶνες.

Θλάσις καὶ θλᾶν ἐπὶ τῶν χαυνουμένων καὶ παραλυομένων τῆς ἑαυτῶν συμπήξεως ἀπὸ πληγῆς ἢ τοιούτου τινός, ὃ παρὰ τοῖς ποιηταῖς φλᾶν λέγεται, οὐκέτι δὲ καὶ ὄνομα φλάσις.

Θεήλατον τὸ θεόθεν ἐλθόν· λέγεται δὲ αἰεὶ ἐπὶ κακοῦ, οἷον θεήλατος πληγὴ· εἰ δὲ εὖρηται πού ἀντὶ τοῦ ὑπὸ θεοῦ ἐλαθεῖς καὶ ἀποδιωχθεῖς, ἀλλ' οὐκ ἔστιν Ἑλληνικόν.

Θέσθαι τὸ θεῖναι καὶ τὸ ἀρεσθῆναι, ὡς τὸ τούτοις ἐθέμην ἀντὶ τοῦ ἡρέσθην καὶ συνήνεσα· ὑποθέσθαι δὲ τὸ τε δοῦναι τι εἰς ὑποθήκην καὶ τὸ συμβουλευσai καὶ τὸ ὡς ὁμολογούμενον θεῖναι τι τῶν δυναμένων γενέσθαι· ὡς τὸ ὑπόθευ, ὅτι ὁ Σωκράτης καθεύδει· εἰ γὰρ καὶ μὴ καθεύδει, ἀλλὰ δυνατὸς ἐστὶ καθεύδειν.

Θύειν ἐπὶ τῶν σφαττομένων ἱερείων, σφάττεσθαι δὲ ἐπὶ τοῦ τυχόντος ζώου· καὶ θύεται οὐ μόνον ἀντὶ τοῦ σφάττεται, ἀλλὰ καὶ ἀντὶ τοῦ θύει· Θουκυδίδης ἐν τῇ πέμπτῃ· περὶ τὸ ἱερὸν τῆς Ἀθήνας θυομένου καὶ αὐθις ἐν τῇ αὐτῇ· τὰ διαβατήρια θυομένοις οὐ προὔχῳρει.

Θόρυβος οὐ μόνον ἐπὶ ὄχλου, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ μεγίστου ἐπαίνου· ὡσαύτως καὶ θορυβῶ· Ἀριστείδης ἐν τῇ εἰς Σμήρναν μονωδία· (ποῦ) νέων καὶ πρεσβυτέρων σύνοδοι καὶ θόρυβοι διδόντων ἅπαντα· (Συνέσιος ἐν τῷ Δίῳ· ἢ περὶ τῆς κατ' αὐτὸν διαγωγῆς· βούλοιο γὰρ ἂν ὁ διδάσκαλος ἀνὴρ εὐδοκίμειν ἐν τοῖς μαθηταῖς, καὶ θορυβεῖν ἐπιτοῖς λόγοις αὐτοῦ καὶ τὰ παιδάρια.)

Θερμότης καὶ θερμὴ Ἀττικοί, θερμασία Ἕλληνες.

Θῆλυ θήλεος, καὶ ὁ θήλυς τοῦ θήλεος. οἶον ὁ θή-
λυς αἰτός. λέγεται δὲ θήλυς καὶ ὁ θηλυδρίας· καὶ
ἡ θήλυς δὲ παρ' Εὐριπίδῃ καὶ ἡ θήλεια πρὸς τούτοις

Θυμέλην οἱ ἀρχαῖοι ἀντὶ τοῦ θυσίαν ἐτίθουν, οἱ
δ' ὕστερον ἐπὶ τοῦ τόπου τοῦ ἐν τῷ θεάτρῳ, ἐφ' ᾧ
αὐληταὶ καὶ κιθαρωδοὶ καὶ ἄλλοι τινὲς ἀγωνίζονται
μουσικὴν. ἄλλοι δὲ εἶδος μουσικῆς τὴν θυμέλην
λέγουσι.

Θαρσεῖα ἐλπίς ἡ ὁμολογουμένη καὶ ἀναμφίβο-
λος. Θουκυδίδης· ἐλπίς θαρσεῖα τοῦ μέλλοντος.

Θεράπων καὶ θεραπαινὶς καὶ θεραπαινίδιον, καὶ
οἰκέτης, καὶ παῖς καὶ παιδάριον λέγε.

Θριάσιον πεδῖον τι ἐν τῇ Ἀττικῇ· ἐκλήθη δὲ ἀπὸ
τῶν βληθεισῶν ἐν αὐτῷ θριῶν ὑπ' Ἀθηνᾶς, θριαὶ δὲ
αἱ μαντικαὶ ψῆφαι.

Θεοπρόπους ἐκάλουν τοὺς δι' εὐλάβειαν πεμπο-
μένους εἰς τὸ μαντεῖον, ἐφ' ᾧ δέξασθαι μαντείαν ὥς
τῷ θεῷ πρέποντας καὶ ἀρμόζοντας διὰ τὴν προσοῦ-
σαν ἐπιείκειαν. Αἰσχύλος ἐν Προμηθεῖ.

ἐς τε Πυθῶ καπὶ Δωδώνης συχνοὺς θεοπρό-
πους ἔαλεν.

καὶ θεοπρόπιον τὸ τούτοις διδόμενον μάντευμα· θε-
επρόπιον δὲ τὸν μάντιν οὐδείς τῶν ἀρχαίων εἶπεν.

Θεατῆς (κυρίως) ἐπὶ ἀγῶνος· θεωρὸς δὲ ὁ τὴν θυ-
σίαν ἀπάγων εἰς τὸ ἱερὸν πρὸς τὸ θυσαὶ καὶ θερα-
πεῦσαι τὸν θεόν. Ἀριστείδης· τῶν θεωρῶν ἡκόντων
καὶ τεθυκότων· ἐκάστου ἔτους θεωρίαν ἀπάξειν εἰς
Δῆλον, ὅθεν καὶ αἱ ὁδοί, δι' ὧν ἐπορεύοντο οἱ θεω-
ροί, θεωρίδες κέλευθοι ἐκαλοῦντο, καὶ θεωρὶς ἡ ναῦς
ἡ ἀπάγουσα Ἀθήνηθεν εἰς Δῆλον τῷ Ἀπόλλωνι θυ-

σίαν. καταχρηστικῶς δὲ καὶ τὴν τοῦ Χάρουτος ναῦν θεωρίδα Αἰσχύλος λέγει ἐν τοῖς ἐπὶ ἐπὶ Θήβαις·
ναύστολον μελάγκροκον θεωρίδα.

καὶ θεωρὸς ὁ ἐπὶ τῇ τῷ αὐτῷ θυσίᾳ ἐπιθειάζων ἱερεὺς. λέγεται δὲ θεωρία καὶ ἡ περὶ τὸν θεὸν σχολὴ καὶ διηνεκὴς αὐτοῦ φαντασία. καὶ θεωρία ἡ πράγματός τινος κατανόησις, καθά φησιν ὁ θεολόγος Γρηγόριος· θεωρία γὰρ ἦν τὸ φυτόν, ὡς ἡ ἐμὴ θεωρία. καὶ θεωρία ἡ ἐν τῷ θεάτρῳ θέα, καὶ αὐτὸς ὁ αἰών. Ἀριστείδης ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ· ὥσπερ ἐν θεωρίᾳ πάντα εἰς ἁμιλλαν κατέστη. (καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἡ πανήγυρις. ὁ αὐτὸς ἐν τῷ αὐτῷ λόγῳ· προσαγαγεῖν δ' αὐτὴν κομίσασα ἡ μήτηρ ὡς εἰς θεωρίαν πέμπουσα.) θέα μέντοι οὐ μόνον ἡ θεωρία τινὸς πράγματος, ἀλλὰ καὶ ὁ τόπος, ἐν ᾧ καθήμενοι ἐθεώρουν τὰ ἐν τῷ θεάτρῳ τελούμενα. ὁ αὐτὸς ἐν τῷ αὐτῷ· οἱ μὲν γὰρ ἄλλοι καθάπερ θεὰν καταλαμβάνοντες. καὶ ἅπαν τὸ θέατρον.

Θηρίκλειον εἶδος ἐκπτώματος ἀπὸ τινος Θηρικλέους τοῦ πρώτου εὐρόντος τοῦτο, ὡς φησιν Εὐβουλος· καθαρώτερον δὲ τῶν κεράμων εἰργάσμεν ἢ Θηρικλῆς τὰ ἐκπτώματα.

Θερίζω καὶ ἐνθερίζω ἀμεταβάτως τὸ θέρος που διάγω· θερίζω δὲ μεταβατικῶς τὸ λήιον τέμνω.

Θυρέος παρὰ μὲν τοῖς πολλοῖς ἡ ἀσπίς, παρὰ δὲ Ὀμήρῳ καὶ τοῖς (λοιποῖς) ἀρίστοις λίθος μέγας τὴν τῆς θύρας χρεῖαν παρέχων. (καὶ) Συνέσιος ἐν ἐπιστολῇ τῇ Ὀδυσσεὺς ἐπειθε τὸν Πολύφημον· μόνον ὑπόστηθι σὺ τὴν θύραν ἀποκινήσαι, μᾶλλον δὲ τὸν θυρεὸν τοῦτον.

Θεμέλιος οἱ κοινοί· τὸ θεμέλιον οὐδετέρως οἱ Ἀττικοί.

Θύμα οἱ δοκιμώτατοι. οὐ θυμίαμα. Ἀριστείδης ἐν τετάρτῳ τῶν ἱερῶν· ἀπολαύειν εὐωδίας θαυμάστῃς θυωμάτων. Ἡρόδοτος λιβανωτοῦ καὶ σμύρνης καὶ τῶν ἄλλων θυωμάτων.

Θεραπεία καὶ ἡ δουλεία καὶ τὸ τῶν θεραπόντων ἄθροισμα. ὁ αὐτὸς Ἀριστείδης ἐν πέμπτῳ τῶν ἱερῶν· θεραπεία τε οὐ παρῆν διὰ τὸ προεκπέμψαι.

Θέρμος οὐ θέρμιον Λουκιανὸς ἐν τοῖς νεκρικοῖς· θέρμους εἰ θέλεις.

Θηρᾶν καὶ θηρᾶσθαι ἐπὶ ἐνεργητικῆς καὶ παθητικῆς σημασίας. καὶ θηρατῆς λέγε· ἢ θηρεύειν καὶ θηρεύεσθαι. καὶ θηρευτής.

Θύλακος καὶ θυλάκιον λέγε, ὡς τὸ παῖε, παῖε τὸν Ἀναξάρχου θύλακον. καὶ Συνέσιος ἐν ἐπιστολῇ· οὐ θυλάκιον τῶν κρεῦλλίων· οὐκ ἄσκος. ἀσκώματα [redacted] λυντικῶς τὰ δέρματα. Ἀριστοφάνης ἐν βατραχοῖς·

ἀσκώματα καὶ λῖνα καὶ πίτταν διαπέμπων
εἰς Ἐπίδαυρον.

II

Ἴλὺς μὴ εἴπῃς ἐπὶ οἴνου, ἀλλ' ἐπὶ ποταμοῦ· ἐπὶ δὲ οἴνου τρύξ, ἣν τινες ὑποστάθμην καὶ ὑπόστασιν λέγουσιν.

Ἐξιδιάζονται Φαβαρίνος λέγει, σὺ δὲ (ἐξ)ιδιοῦνται.

Τὰ ἴδια πράττω καὶ τὰ ἴδια πράττε καὶ τὰ ἴδια πραττέτω μὴ λέγε. ἀλλὰ τᾶμαυτοῦ πράττω καὶ τὰ

σαντοῦ πράττε καὶ τὰ αὐτοῦ πραττέτω· οὕτω γὰρ οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν.

Ἱέρεια ἀπὸ τοῦ ἱερέως. ὥσπερ ἀπὸ τοῦ Ὀδυσσεὺς Ὀδύσσεια παρώνυμόν ἐστιν. οἱ δὲ λέγοντες ἀπὸ τοῦ ἱερέως ρήματος τοῦτο γίνεσθαι καὶ διὰ τοῦτο παροξυτόνως ἀξιοῦντες ἱερεῖα λέγεσθαι ὡς ἀριστεία, ἱατρεία, οὐκ ἴσασιν, ὅτι τὸ μὲν ἀριστεία, ὃ δηλοῖ τὴν ἀνδραγαθίαν, καὶ τὸ ἱατρεία, ὃ δηλοῖ τὴν ἰατρευσιν, ἔργου εἰσὶ δηλωτικά, τὸ δὲ ἱέρεια οὐκ ἔργον δηλοῖ· ἱερατεία γὰρ τὸ ἔργον· ὥστε οὐκ ἀπὸ τοῦ ἱερέως γίνεται ἱέρεια, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ἱερέως, ὡς ἔφημεν.

Ἱκτινος, οὐκ ἱκτίνος· ἔστι δὲ εἶδος ἀετοῦ.

Ἱμονιά, οὐκ ἀνιλητήριον.

Ἱσχειν κάλλιον ἢ ἔχειν.

Ἱσοτελῆ ἐκάλουν τὸν τῶν νόμων καὶ πάντων τῶν πραττομένων μετέχοντα ξένον οἱ παλαιοὶ πλὴν ἀρχῆς.

Ἱσότης, οὐκ ἰσοτῆς ὡς βραδυτῆς καὶ ταχυτῆς· ἐπὶ δὲ ἀρσενικοῦ Ἀττικοὶ μὲν ἰσώτης λέγουσιν ὡς ἀρότης, οἱ δὲ ἀπλῶς ἰσωτῆς ὡς βραβευτῆς.

Ἱδιόξενος ὁ μὴ δημοσίᾳ προσκείμενος πόλει τινί, ἀλλ' ἰδίᾳ τινὶ τῶν τῆς πόλεως· πρόξενος δὲ ὁ κοινῇ τῆς πόλεως φίλος. Λουκιανὸς ἐν τῷ Φάλαρις πρῶτος· οὕτε Ἀκραγαντίνων, ὃ Δελφοί, πρόξενος ὢν (ὁ Ἀπόλλων) οὕτε ἰδιόξενος αὐτοῦ Φαλαρίδος. δορυξένος δὲ ὁ κατὰ πόλεμον γενόμενος φίλος. Σοφοκλῆς ἐν Ἡλέκτρᾳ·

ὁ γὰρ

μέγιστος αὐτοῖς τυγχάνει δορυξένων.

Ἱσηγορία, οὐκ ἰσολογία.

Ἰστάναι, οὐχ ἰστάνειν.

Ἰλυσπώμενος, οὐχ εἰλούμενος.

Ἰσασιν, οὐκ οἶδασιν.

Ἵνα ὥσι λέγε, οὐχ ἵνα ἔσονται· πάνυ γὰρ ἀμα-
θὲς ἐπὶ τοῦ μέλλοντος ἵνα ἢ εἰάν ἢ ἂν ἢ ἦν ἢ ὅταν τι-
θέναι.

Καὶ ἱερεύεσθαι καὶ (καθ)ιερεύεσθαι ἐπὶ τῶν θυ-
ομένων ἱερείων· ἱερᾶσθαι δὲ μόνον ἐπὶ των εἰς ἱε-
ρέας τελούντων, ἱερῶσαι μέντοι καὶ καθιερῶσαι
ἐπὶ τῶν ἀναθημάτων.

Ἰστορῶ τὸ πολὺν τόπον διέρχομαι· καὶ ἱστορῶ τὸ
παλαιὰ πράγματα ἀφηγουῦμαι· καὶ ἱστορῶ ποιητι-
κῶς τὸ ἐρωτῶ.

Αἰσχύλος ἐν Προμηθεΐ·

ιστόρει τί σοι φίλον

καὶ ἱστορῶ τὸ ζητῶ. Εὐριπίδης ἐν Ὁρέστη·

ὄδ' εἴμ' Ὁρέστης, ὄντιν' ἱστυρεῖς,

ἤγουν ζητεῖς ἢ βλέπεις· ἀμφότερα γὰρ ἐπὶ τού-
του νοεῖται.

Καὶ ἱκεσία καὶ ἱκέτευμα. Θουκυδίδης· μέγιστον
ἦν ἱκέτευμα τοῦτο.

Ὡσπερ ἀπὸ τοῦ ἰσου φαμέν, οὕτω καὶ ἀπὸ τῆς ἱ-
σης, οἶον ἀπὸ τῆς ἱσης τὸν δεῖνα φιλῶ, καὶ ἀπὸ τῆς
ἱσης ἐχθρός εἰμι.

Ἰδρύθη, οὐχ ἰδρύνθη. Θουκυδίδης· καὶ αὐτοῦ
συλλεγείς ἰδρύθη· καὶ πάλιν· τὸ ἐν τῇ κεφαλῇ πρῶ-
τον ἰδρυθὲν κακόν.

Ἰάλεμος οὐ μόνον ὁ θρῆνος, ἀλλὰ καὶ ὁ ψυχρὸς
καὶ ἐκλυτος ἄνθρωπος.

Ἴκταρ ἀντὶ τοῦ ἐγγύς. Αἰσχύλος·

Ἴκταρ μελάθρων.

ὥς ἔχει τὸ τῆς παροιμίας, οὐδ' Ἴκταρ βάλλει, ἐπὶ τῶν ἀποτυγχανόντων λεγόμενον ἐκ μεταφορᾶς τῶν τοξοτῶν τῶν οὐχ ὅπως τοῦ σκοποῦ τυγχανόντων, ἀλλ' οὐδ' ἐγγὺς βαλλόντων.

Ἰδοῦ Ἀττικοὶ λέγουσιν, οὐκ ἶδε. Εὐριπίδης ἐν Ἑκάβῃ·

ἰδοῦ μεκάνθάρησον οἷ' ἔχω κακά.

Πέτομαι οὐχ ἵπταμαι (καὶ Λιβάνιος ἐν τῇ ΟἸδ' ὅτι σε εὐφραίνει κῶμμα ἐμὸν ἐπιστολῇ· σὺ γὰρ ἐκεῖνος ὁ πετόμενος μέν, ὅπως ἂν ἡμῶν ἀκούσαις, πετόμενος δὲ αὐθις ὑπὸ τῶν λόγων ἐν τῷ συλλόγῳ.) ἔπτη δὲ καὶ ἀπέπτη.

Ἰατταταί ἀντὶ τοῦ φεῦ, καὶ ἱατατταιάξ.

Ἰδιαίτατον ἀπὸ τοῦ ἰδία, οὐκ ἰδιαίτερον δὲ ἀπὸ δὲ τοῦ ἴδιον καὶ ἰδιώτερον καὶ ἰδιώτατον. Ἀριστείδης ἐν τῷ Αἰγυπτίῳ· οὕτω δὴ τοι τό γε τοῦ Νείλου θειώτερόν τε καὶ ἰδιώτερον ἔοικεν εἶναι.

Ἰδέα ἡ μορφή. καὶ ἀπὸ τούτου ιδέαι αἱ ὁδοὶ καὶ οἱ τρόποι. καὶ παρὰ Πλάτωνι ιδέαι οἱ τύποι τῶν οὐσιῶν, ἀνθρωπότητος καὶ βούτητος καὶ τῶν ἄλλων. ιδέαι καὶ παρὰ τοῖς ρήτορσιν αἱ τῶν λόγων μορφαὶ καὶ ποιότητες, δεινότης, γλυκύτης, εὐκρίνεια καὶ τ' ἄλλα. σημείωσαι δὲ, ὥς οὐδεὶς τῶν δοκιμωτάτων ἰδέαν ἐπὶ ἀνθρώπου λέγει, ἀλλὰ εἶδος καὶ ὄψιν, οἷον ἀγαθὸς τὸ εἶδος, καὶ ἀγαθὸς τὴν ὄψιν. Ἀριστείδης δὲ ἐν τῇ εἰς Σμύρναν μονωδία καὶ ἰδέαν ἐπὶ πόλεως λέγει· οἷαν ἰδέαν πόλεως ἐξευρὼν καὶ τεχνησάμενος.

Ἰππασία λογοποιοὶ, ἱπποσύνη δὲ ποιηταί.

Ἰάμβων ἐργάτης λέγε, μὴ στιχουργὸς μηδὲ στιχιστὴς μηδὲ στιχοπλόκος. ὅταν δὲ οὐκ ἰάμβους γράφῃ τις, ἀλλ' ἕτερα ἄτινα μέτρα, τότε λέγοιτ' αὖν ὁ τοιοῦτος ποιητικὸς καὶ ἐπῶν ἐργάτης καὶ ἐπῳποῖος καὶ ὅσα τοιαῦτα.

Ἰσχύω οὐ μόνον τὸ ἰσχυρὸς εἶμι, ἀλλὰ καὶ τὸ ἰσχυρὸν ἕτερον ποιῶ. Ἀριστείδης ἐν Λευκτρικῷ δευτέρῳ· οὓς αὐτοὶ καθ' ὑμῶν αὐτῶν καὶ κατὰ τῶν ἄλλων ἰσχύσατε.

Ἰστημι τόδε κινούμενον, καὶ ἵστημι τόδε ἀντὶ τοῦ ζυγοστατῶ. Λουκιανὸς ἐν τῷ τοῦ Δημόνακτος βίῳ· στηῆσον, ἔφη, τὸν σποδόν.

Τὸ ἰὼν καὶ ἰέναι καὶ ἐπὶ τῶν τριῶν χρόνων εὗρηται, ὡς Πλάτων ἐν Φαίδωνι· ἐπὶ μὲν ἐνεστώτος· ἀεὶ ἀνάπλεα τοῦ σώματος ἐξιέναι. ἐπὶ δὲ παρωχημένου καὶ μέλλοντος· ὥστε μοι παρίστασθαι ἐκεῖνον, μὴδ' εἰς Αἶδου ἰόντα ἄνευ θείας μοίρας ἰέναι, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖσε ἀφικόμενον εὖ πράξειν. ἐνταῦθα γὰρ τὸ μὲν ἰόντα παρωχημένως, τὸ δὲ ἰέναι μέλλον, ἐπειδὴ καὶ τὸ ἐπαγομενον τὸ εὖ πράξειν. τὸ δὲ ἄπειμι καὶ δίειμι καὶ τὰ τοιαῦτα ἐπὶ ἐνεστώτος μόνον καὶ μέλλοντος· ἐπὶ δὲ παρωχημένου ἀπῆειν καὶ διῆειν. τὸ δὲ ἵθι ὡς ἐπιτοπλεῖστον μὲν ἐπὶ παρωχημένου ἀντὶ τοῦ ἐλθέ· εὕρσκεται δὲ καὶ ἐπὶ ἐνεστώτος ἀντὶ τοῦ ἔρχου. Πλάτων ἐν πρώτῳ τῶν πολιτειῶν· ἀλλὰ τοῖσδέ τε τοῖς νεανίαις ξύνιθι καὶ δεῦρο παρ' ἡμᾶς φοίτα.

Κ.

Κοινωσάμενος, οὐ κοινώσας.

Κρέως Ἀττικοί, οὐ κρεατος.

Κατάβα, οὐ κατάβηθι. Ἀριστοφάνης ἐν Βατράχοις·

κατάβα, πανούργε.

Κατεαγέναι καὶ καταγῆναι καὶ κατάξει. Πλάτων ἐν Γοργία καὶ τινὰ δόξῃ μοι τῆς κεφαλῆς αὐτῶν κατεαγέναι δεῖν, κατεαγὼς ἔσται αὐτίκα. οὐ καταγῆναι οὐδὲ κατεάξει, βάρβαρα γὰρ ἀμφοτέρα. ἀποβάλλειν γὰρ ** ὀφείλει τὸ ἀπαρέμφατον, ἐπεὶ τὸ κατέαξα αὐξήσεις οὔσα πρῶτον, κατῆξα γὰρ ἦν, κατὰ (τὴν) Ἀττικὴν διάλυσιν κατέαξα γεγορονεν. ἴσμεν δέ, ὡς αἱ μετοχαὶ καὶ τὰ ἀπερέμματα καὶ τὰ ὑποτακτικὰ τοῦ ἀορίστου καὶ ὅσα τοιαῦτα ἀποβάλλουσι τὰς αὐξήσεις· ἔτυψα γὰρ τύψας, καὶ ἔτυπον τυπῶν λέγομεν· μόνου δὲ τοῦ παρακειμένου (καὶ τοῦ παθητικοῦ καὶ τοῦ μέσου) αἱ αὐξήσεις καὶ ἐν τοῖς λοιποῖς χρόνοις τηροῦνται· κατέαγα γὰρ καὶ κατεαγὼς καὶ τᾶλλα, ὥστε καὶ ἐν εὐαγγελίῳ κατεάγωσι δεῖ λέγειν ὡς τετύπωσιν, οὐ κατεαγῶσι. τοῦτο γὰρ ὡς ἐδείξαμεν βάρβαρον· (ὡς ἴονταί τινες κανονίζοντες τοῦτο ἀπὸ τοῦ κατεάγην παθητικοῦ ἀορίστου· ἐκεῖνος γὰρ ἀποβάλλει τὴν αὐξήσιν ἐν τοῖς ὑποτακτικοῖς καὶ τοῖς ἄλλοις, ὡς ἔφημεν.) ἰστέον δὲ ὅτι κατέιγα τῆς κεφαλῆς Ἀττικοὶ λέγουσιν, οὐ τὴν κεφαλὴν ἤγουν κατὰ τῆς κεφαλῆς τὴν πληγὴν ἐδεξάμην. Λουκιανὸς ἐν Τίμωνι· κατέαγα τοῦ κρανίου.

Κολοκύντη, οὐ κολόκυνθα. Ἀριστοφάνης ἐν νεφέλαις·

εἰ μὴ λημᾶς κολοκύταις.

Κεντεῖ, οὐ κεντᾶ. Σοφοκλῆς·

κεντεῖτε, μὴ φείδεσθαι πανδήμου στρατοῦ.
καὶ Λιβάνιος ἐν μελέτῃ τῇ περὶ τῆς λάλου· καὶ
κεντοῦμαι τοῖς φληνάφοις.

Κονδυλίζω καὶ κονδυλισμὸς καὶ κόνδυλος. Λιβάνιος ἐν τῇ αὐτῇ· πρὸς ἀνάμνησιν ἑαυτὴν κονδυλίζει.
τὸ δὲ κολαφίζειν καὶ κολαφισμὸς καὶ κύλαφος ἀνάττικα.

Κουφότης καὶ κουφοτής Ἀττικόν, ὡς βραδυτής.

Κερασὸς τὸ δένδρον, κέρατος ὁ καρπός.

Κλαδᾶν τὰς ἀμπέλους, οὐχὶ κλαδεύειν.

Κάθοδος Ἀττικόν, ἐπάνοδος δὲ Ἑλληνικόν. Συνέσιος ἐν ἐπιστολῇ τῇ Ἰθι παρὰ τὴν μητέρα τὴν ἐκκλησίαν, ἀδελφὲ Κύριλλε· αὐτὸν (οὖν) ἐκεῖνον (τὸν ὅσιον ἱερέα) νόμιζέ σοι δεδωκέναι τὴν κάθοδον. λέγεται δὲ κάθοδος καὶ ἐπὶ τῆς καταβάσεως. Λουκιανὸς ἐν τῷ Μένιππος ἢ νεκυομαντεία· τίς ἢ ἐπίνοιά σου τῆς καθόδου ἐγένετο.

Καταλεχθεῖς κάλλιον ἢ καταλεγείς.

Κεραία πλοίου, οὐ κέρας· εἰ καὶ Συνέσιος ἐν ἐπιστολῇ τῇ Λύσαντες ἐκ Βενδιδείου τὸ κέρας ἐτετρίγει λέγει. Λουκιανὸς ἐν τῷ Ζεὺς τραγωδός· τὸν δὲ κατακολυμβῆσαι τε δεινὸν καὶ ἐπὶ τὴν κεραίαν ἀναπηδῆσαι ράδιον. κέρας μέντοι ἐπὶ ζώου καὶ ἐπὶ πολέμου. Θουκυδίδης ἐν τῇ τρίτῃ· περιέσχον τῷ κέρα οἱ Πελοποννήσιοι.

Κόπτει τὴν θύραν ἔξωθεν καὶ γεύεται τῆς θύρας.
Ἀριστοφάνης ἐν νεφέλαις·

τίς ἐσθ' ὁ κόψας τὴν θύραν.

καὶ πάλιν (ἐν τῷ αὐτῷ.)

γεῦσαι τῆς θύρας.

ψοφεῖ μέντοι ἔνδοθεν, οὐ κροτεῖ. ἔστι δὲ καὶ κό-
πτω τὸ τέμνω, ἐξ οὗ καὶ κόμμα καὶ κομμάτιον, καὶ
τὸ χαράσσω, ἐξ οὗ κόμμα μόνον.

Κυκεῶ Ἀττικοί, οὐ κυκεῶνα.

Καθεδεῖται καὶ καθιεῖται κάλλιον λέγειν ἢ καθι-
σει.

Καθότι καὶ καθά τὸ δὲ καθὼς παρὰ τοῖς δοκίμοις
οὐκ ἔστιν.

Κατεσκέδασέ τινος ἢ τινί τι. καὶ κατέχεεν ὡσαύ-
τως.

Κατεδήδοκεν, οὐ καταβέβρωκε.

Καττίτερος, οὐ κασσίτερος. Ἀριστείδης ἐν τῷ
κατὰ ἐξορχουμένων καὶ τὸ ξίφος ἀντὶ χαλκοῦ καττι-
τέρινον.

Καλιά, οὐ φωλεά.

Καταγλωττίσματα οἱ κομψοὶ λόγοι. Συνέσιος ἐν
τῷ Δίῳ. Ἀττικῶν καταγλωτισμάτων. χρῶνται δὲ
τούτῳ τινὲς καὶ ἐπὶ τῶν περιέργων καὶ ἀσέμνων φι-
λημάτων. (καὶ) Ἀριστοφάνης ἐν νεφέλαις.

μύρου, κρόκου, καταγλωττισμάτων.

Κύει κάλλιον ἢ κατὰ γαστρος ἔχει.

Κεραμεοῦν σκεῦος βέλτιον λέγειν ἢ ὀστράκινον.

Κεκραγμὸς Ἀττικοί, οὐ κραυγμὸς οὐδὲ κραυγα-
σμός· ἀλλ' οὐδὲ κραυγή, βοή δέ.

Κηδεσται καὶ οἱ διδόντες καὶ οἱ λαμβάνοντες κό-
ρας, οὐ πενθεροὶ οὐδὲ γαμβροί. εὔρηται δὲ τοῦτο
καὶ ἐπὶ τοῦ τῆς γυναικὸς ἀδελφοῦ παρ' Εὐριπίδῃ
ἐν Ἑκάβῃ· φησὶ γάρ·

τοῦτον εὖ δρῶν ὄντα κηδεστὴν σέθεν
εὖ δράσεις.

λέγει δὲ τοῦτο περὶ Πολυδώρου ἀδελφοῦ τῆς Κασ-
σάνδρας ὄντος, ἣ Ἀγαμέμνων ὠμίλει.

Κυρίττειν, οὐ κερατίζειν.

Κλεῖν, οὐ κλείδα. Λιβάνιος ἐν τῇ Δύσκολος ὥλι-
σθε μελέτῃ· τὴν κλεῖν κατεάγειν.

Κλαῖειν καὶ κάειν Ἀττικά, κλαίειν δὲ καὶ καίειν
κοινά. καὶ κλαύσομαι καὶ κλαήσομαι. Δημοσθέ-
νης ἐν τῷ περὶ παραπρεσβείας· καὶ τὰ παιδία κλα-
ῖσεται. (καὶ) Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ·

οὐκοῦν κλαύσεται.

Ὁ κάλως τοῦ κάλω, οὐχ ἡ κάλως (τῆς κάλω.)
Ἀριστείδης ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ· ὥσπερ κάλω ρα-
γέντος ἀνεχώρητεν ὀπίσω. γράφεται δὲ καὶ κα-
λώδιον. Συνέσιος ἐν τῇ Λύσαντες ἐκ Βενδιδείου ἐ-
πιστολῇ· παρείχεν ἡμῖν κεχρῆσθαι τοῖς καλωδίοις.

Κάθησο κάλλιον ἢ κάθου, καὶ καθήμενος ἢ καθε-
ζόμενος, καὶ καθῆστο ἢ ἐκάθητο. Ἀριστείδης· δικα-
στὴς αὐτὸς τῷ Περικλεῖ καθῆστο καὶ καθῆντο ἢ ἐκά-
θηντο· ὁ αὐτὸς ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ· καθῆντο ἐκπε-
πληγμένοι. καὶ καθῆσθαι, οὐ καθεσθῆναι

Κναῖσθαι τὸ οὖς, οὐ κνήθειν.

Καθήκοντα, καὶ τὰ πρέποντα καὶ τὰ κατερχό-
μενα. Ἀριστείδης ἐν τῷ αὐτῷ Παναθηναϊκῷ· τείχη
καθήκοντά ποτε ἐπὶ θάλατταν.

Κουροπλάθος, οὐ κοροπλάστης.

Καὶ κηλῷ καὶ θέλγῳ ἀμφότερα.

Κατὰ χειρὸς ὕδωρ ἐδέξατο (λέγε) ἢ κατὰ χειρῶν.

Κόττινος, οὐκ ἀγριέλαιος.

Καταπροῖξεται, ἤγουν κατά τινος προαχθήσεται
καὶ καταφρονήσει.

Καθεῖτο τὴν ὑπήνῃν (λέγε), οὐ μακρὰν εἶχε.

Κατέρχομαι, ὅταν εἰς τὴν πόλιν, ἀφ' ἧς ἐξῆλθον,
ἐπανέλθω. Αἰσχύλος.

ἤκω γὰρ εἰς γῆν τήνδε καὶ κατέρχομαι.

Κατεκαυθη Ἀττικόν, κατεκάη Ἑλληνικόν.

Κίβδηλος τὸν τρόπον λέγε ἐκ μεταφωρίᾳς τῶν κι-
βδήλων νομισμάτων, καὶ μὴ ἀδόκιμος.

Κατόπιν, οὐ κατόπισθεν. Πλάτων ἐν Γοργία· κα-
τόπιν ἑορτῆς ἤκομεν.

Καὶ κωμωδοποιὸς καὶ κωμωδιοποιός.

Κατώρυκται κοινόν, κατορώρυκται Ἀττικόν.

Καταγώγιον καὶ κατάγεσθαι. ὡσαύτως καὶ κατα-
λύειν· κατάλυμα δὲ οὐδεὶς εἶπε τῶν δοκίμων.

Καταγνὺς τὸ σκέλος κάλλιον λέγειν ἢ συντρίβων

Καθυφεῖς καὶ καθυφέσθαι, ἡ ἐνδούς καὶ ἐνδοῦναι
Ἀριστοφάνης ἐν Βατράχοις.

ὑφεσθαι μοι δοκεῖς.

Κολοῦει τὴν προθυμίαν κάλλιον (λέγειν) ἢ ἀμ-
βλύνει.

Καταμικρὸν ἐγγίζει (λέγε,) οὐ πουσῶς. Συνέσιος
ἐν ἐπιστολῇ (τῇ Τὸς γεωμετρικοὺς ὄρους ἀληθε-
στάτους ἡγοῦ)· ἂν καταμικρὸν εἰς τὰς ἀποδείξεις
αὐτῶν ἐκ γεωμετρίας τι συμπορίσωνται.

Κατηγορῶ οὐ μόνον ἐπὶ κακοῦ, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ κα-
λοῦ ποτε. Φιλόστρατος (ἐν τῷ Ἰσοκράτους βίῳ).
εὐμουσίαν κατηγορεῖ τοῦ ἀνδρός, ἤγουν ἐπάνω αὐ-
τοῦ ἀγορεύει· ἐνταῦθα γὰρ ἡ κατὰ τὴν ἐπάνω σχέ-
σιν δηλοῖ, ὡς ἔχει καὶ ἡ παρὰ τοῖς φιλοσόφοις κα-

τηγορία. εὔρηται δὲ αἰεὶ μὲν ἐνεργητικῶς, ἅπαξ δὲ καὶ παθητικῶς κατηγοροῦμαι ἀντὶ τοῦ κατηγορῶ. Πλάτων ἐν Γοργία· εἰ αὐτοῦ τις κατηγοροῖτο. ἰστέον δὲ ὅτι, ὅτε τίθεται ἐπὶ καλοῦ ἢ κατὰ, δεῖ καὶ προσθήκης τινὸς ὀνόματος, οἷον τῶν ἐπαίνων τῶν κατὰ σου· ἀπὸ γὰρ τῶν ἐπαίνων δηλοῦται καὶ ἡ δύναμις τῆς κατὰ. οὕτω γὰρ εὐρίσκεται πανταχοῦ· ἐγκώμια κατὰ τοῦ δεῖνος διέξειμι καὶ λόγους ἡδί-
στους καὶ ἐπαίνους καὶ τοιαῦτά τινα. εἰ δὲ εἴποι τις ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας λόγους κατὰ τοῦ δεῖνος διέξειμι, οὐ καλῶς ἐρεῖ.

Κάλαμος ἐπὶ γραφίδος, οὐ δόναξ· τοῦτο γὰρ ἐπὶ τῶν εἰς ὄροφάς καὶ αὐλοὺς συντελούντων καλάμων.

Καταπτύω σου· ἐμπτύω σοι δὲ οὐδεὶς τῶν δοκίμων.

Κόριον καὶ κορίδιον καὶ κορίσκη καὶ κόρη, οὐ κοράσιον,

Κακοδαιμονεῖν οἱ νόθως ἀττικίζοντες· οἱ δὲ γνησίως κακοδαιμενῶν. καὶ θαυμάσαι ἂν τις, πῶς εὐδαιμονεῖν μὲν λέγουσιν, οὐκέτι δὲ καὶ κακοδαιμονεῖν.

Κόρημα χρὴ λέγειν, οὐχὶ σάρον οὐδὲ σάρωτρον· καὶ κορεῖν καὶ παρακορεῖν καὶ ἐκκορεῖν, ἀλλὰ μὴ σαροῦν. Συνέσιος ἐν ἐπιστολῇ τῇ Ὀδισσεὺς ἐπειθε τὸν Πολύφημον· καὶ ἐκκορήσειάς (τε καὶ ἐκπληνεῖς καὶ ἐνθυμιάσειας) τὸ δωμάτιον.

Κυνίδιον, οὐ κυνάριον· εἰ καὶ Θεόπομπος ὁ κωμωδὸς ἅπαξ τοῦτο φησιν. Λουκιανὸς ἐν τῇ θεῶν ἐκκλησίᾳ· τὸ ξύνηθες ἐκεῖνο καὶ ὅπερ ἡγάπα κυνίδιον.

Κρίβανος Ἀττικοί, οὐχὶ κλίβανος διὰ τοῦ λ, διὰ

τὸ τὴν πρώτην (τῶν) ἀνθρώπων τροφήν δοκεῖν κριθὰς εἶναι· ἀπὸ τοῦ κριθῆ τὸ κριθάριον καὶ τοῦ βαΐνου τὸ πῦρ.

Καθιερωῶσαι λέγε, ἀλλὰ μὴ ἀφιερωῶσαι, ὡς Φαβωρίνους.

Κόλλοπας ἐν τῇ λύρα κάλλιον λέγειν ἢ κολλάβους.

Ἐκαθέσθην, καθεσθεῖς, καθεσθήσομαι καὶ καθεσθῆναι καὶ ὅσα ἀπὸ τούτων, βάρβαρα· λέγε οὖν καθέξομαι, ἐκαθεζόμεν, καθεδούμαι, καθεδούμενος, καθεδεῖσθαι καὶ ὅσα ἀπὸ τούτων.

Καθίζω ἐγὼ καὶ καθίζομαι. καὶ καθίζω δὲ ἕτερον.

Κατ' ἐκεῖνο τοῦ κοιροῦ βέλτιον λέγειν ἢ κατ' ἐκεῖνο καιροῦ· αἰεὶ γὰρ μετὰ τοῦ ἄρθρου. Θουκυδίδης λέγει.

Κατάδεσμος, οὐκ ἐπίδεσμος· ἐπίδεσμον δὲ οὐδέτέρως καὶ ἐπίδεσμα οἱ ἀρχαῖοι φασιν.

Ὁ κόρις, οὐχ ἡ κόρις· (καὶ κλίνεται κόρεως.) τὸ δὲ κόριζα ιδιωτικόν.

Κατὰ κοιλίας πνιεῖν οἱ γυμναστικοὶ λέγουσιν, οὐκ οἶδ' ὅθεν λαβόντες· οἱ γὰρ παλαιοὶ τὴν γαστέρα ὑπάγειν λέγουσι.

Καρῆναι καὶ ἐκάρη κυρίως (οἱ) Ἀττικοὶ λέγουσιν ἐπὶ ἀνθρώπων τοῦτο κατακριθέντων, τὸ δὲ κείρασθαι οὐκ ἐπὶ ἀτίμου. (καὶ) Λιβάνιος ἐν ἐπιστολῇ τῇ Οἴμωι καὶ δάκρυσιν ὑπὸ σοῦ τετιμῆσθαι Καισάριον· τὴν μὲν γὰρ πόλιν καὶ δημοσίᾳ κείρασθαι νομίζω. τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ προβάτων.

Κατωφερῆς τινες μὲν λέγουσιν ἐπὶ τῶν πρὸς ἀφροδίσια ἀκολάστων, οὐκ οἶδα ὅθεν λαβόντες· σὺ

δὲ ἀκόλαστος λέγε καὶ δοῦλος τῶν ὑπὲρ γαστέρα.

Κολλυβιστὴς ἐπὶ τοῦ ἀργυραμοιβοῦ φησιν ὁ Μένανδρος ἀδοκίμως· τὸ μὲν γὰρ κόλυβος (ὅπερ ἐστὶν εἶδος νομίσματος) δόκιμον, τὸ δὲ κολλυβιστὴς παρὰ σεσημασμένον.

Κίλιξ ἀνὴρ, Κίλισσα δὲ γυνή, ὥσπερ καὶ Λίβυς Λίβυσσα, Θράξ Θράσσα, Μάγνης Μάγνησσα, Κρῆς Κρῆσσα. Καὶ ὁ ἀπὸ Καρίας ἀνὴρ (καὶ ὁ δοῦλος ἀπλῶς, διὰ τὸ τοὺς Κάρας πρώτους μισθοφορῆσαι.) Κάειρα δὲ γυνή. Ὅμηρος ἐν τετάρτῃ ραψῳδίᾳ·

γυνή— — Μῆρινις ἢ Κάειρα.

Κατορθῶσαι ἐπὶ πολέμου καὶ τῶν τοιούτων· κατόρθωμα δὲ οὐκέτι, εἰ καὶ Ἀριστείδης ἅπαξ· ἀλλ' ἀντὶ τούτου κατωρθωμένον λέγε. Λιβάνιος ἐν τῇ τοῦ Νεοκλέους μελέτῃ· ἀποδιδῶσί μοι τὰ κατωρθωμένα τὸν υἱόν. ἐπανορθῶσαι δὲ ἐπὶ λόγων· ἅπαξ δὲ καὶ τὸ κατορθῶσαι ἐπὶ λόγων κεῖται. (Πλάτων ἐν πολιτείαις· καὶ δεῦρο ἰὼν ἐπηνωρθοῦμένην.) τὸ τὲ διορθῶσαι ἐπὶ τῶν διαστρόφων.

Κώμας τοὺς στενωποὺς, ἀφ' οὗ καὶ ἐγκώμιον. ἐγκώμιον δὲ καὶ ἔπαινος εἰς ἀνθρώπους λέγεται· καὶ ὁ μὲν ἔπαινος ἐν βραχεῖ λόγῳ, τὸ δὲ ἐγκώμιον καὶ ἐπὶ τοῦ ἀπλῶς βραχέος λόγου ἐγκώμιον ἔχοντος λέγεται καὶ ἐπὶ τοῦ κατὰ τέχνην ἐγκωμιαστικοῦ λόγου. ὕμνος δὲ ἐπὶ θεοῦ μόνου· τὸ δὲ ὕμνῳ καὶ ἐπὶ θεοῦ καὶ ἐπὶ ἀνθρώπου. Αἰσχύλος ἐν τοῖς ἐπτά ἐπὶ Θήβαις·

ὕμνεϊθ' ὑπ' ἀστῶν φροιμίοις πολυρ-
ρόθοις,

Καταβολὴ ἢ ἔκτισις, καὶ καταβάλλω ρῆμα, ὥς

τὸ κατέβαλε τὰργύριον· καὶ κατάθεσις καὶ κατατί-
θεμαι. καταβολὴ δὲ καὶ ἐπὶ νόσου. Ἀριστείδης
ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ· ἐν καθαρῷ τῆς μεσημβρίας
ἐρρίγωσε τῆς καταβολῆς ἐπελεύσεως.

Καταχύματα τὰ καταχεόμενα ὕδατα ἐπὶ τοῦ
λουτρῶνος καὶ τῶν ὁμοίων· καταχύσματα δὲ αἱ
κατὰ τῶν νεωνήτων δούλων καταχεόμεναι ἰσχάδες
καὶ ἄλλα τραγήματα, ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ·
εἰτ' οὐχὶ δέξῃ ταῦτα τὰ καταχύσματα.

Κάδδος τὸ ἀντλητήριον· καδδίσκος δὲ ἀγγεῖόν τι,
ἐν ᾧ τὰς ψήφους ἐβαλλον.

Καθάρσια πόματα τὰ καθάρσεως ἕνεκα πινόμενα·
καθάρματα δὲ τὰ μετὰ τὸ καθαρθῆναί τινα ἀπορ-
ριπτούμενα ρυπάσματα. καθάρματα (δὲ) καὶ τὰ εἰς
ἀπαλλαγὴν ἐξαισίων κακῶν θυόμενα, ὅθεν καὶ κά-
θαρμα ὁ πάντων ἀηδέστατος· τοιοῦτον γὰρ τινα ἐ-
πικειμένου λιμοῦ ἢ ἄλλου τινὸς κακοῦ ζητοῦντες
ἔθουον, καὶ εὐθὺς ἐπαύετο ταῦτα.

Καιρὸς μέρος χρόνου ἢ μεμετρημένῳ ἡμερῶν σύ-
στημα· χρόνος δὲ πολλῶν καιρῶν περιοχὴ καὶ σύλ-
ληψις. ἄλλως τε ὁ μὲν καιρὸς δηλοῖ ποιότητα χρό-
νου, εἰ πόλεμος ἦν ἢ εἰρήνη, χρόνος δὲ ποσότητα,
ὡς τὸ πρὸ δέκα χρόνων.

Κάλλαιά ἐστι τὰ τῶν ἀλεκτρυόνων· ἐπὶ δὲ τῶν
ἀνθρώπων κάλλη.

Κέδρος θηλυκῶς τὸ δένδρον· κέδρον δὲ οὐδετέρως
ὁ καρπός.

Κέλῃς ὁ μονόζυξ ἵππος, καὶ κέλῃς πλοιάριόν τι
ταῖς ναυσὶν ἐφελκόμενον, ὅπερ καὶ κελήτιον λέγε-

ται. ἐπακτροκέλης δὲ κακοῦργον καὶ ληστρικὸν σκάφος.

Κιβωτὸς καὶ κιβώτιον ἐκ ξύλου· κίστη δὲ ἡ πλεκτή.

Κόρδαξ αἰσχρά τις ὄρχησις, καὶ κυρδακίζω· κάρδαξ δὲ τις στρατιώτης βάρβαρος.

Κραιπόλη ἡ ἐκ τῆς χθῆς γενομένης οἰνοποσίας κάρωσις, μέθη δὲ ἡ ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἡμέρας.

Κεφαλὴ ἐπὶ τῶν ζώντων, κρανίου δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ζώντων καὶ ἐπὶ τῶν ἀποθανόντων, ὅταν ἐπιλιπουσῶν τῶν σαρκῶν τὸ ὄστουν καταλίπηται μόνον. Λουκιανὸς ἐν Τίμωνι ἐπὶ ζώντων· κατέαγα τοῦ κρανίου. ὁ αὐτὸς ἐπὶ ἀποθανόντων· κρανία γυμνὰ τοῦ κάλλους· ἰστέον δὲ ὡς κεφαλὴ καὶ κρανίου καὶ κορυφὴ μόνοι λογογράφοι, πρὶνταὶ δὲ ἡ κρὰς καὶ τὸ κάρα· ἐπὶ θηλυκοῦ δὲ ἡ κάρα παρ' οὐδενὶ εὔρηται

Κόμη καὶ ἐπὶ ἀνθρώπου καὶ ἐπὶ φυτῶν· ὅθεν κομᾶ καὶ ἄνθρωπος ἡγουν κόμην τρέφει, καὶ κομῶ καὶ τόπος ἡγουν φυτὰ ἔχει, καὶ κομᾶ δὲ τις ἐν ἀγαθοῖς ἡγουν θάλλει καὶ εὐθηνεῖ· καὶ κομᾶ ἀντὶ τοῦ τρυφᾶ καὶ ἐπαίρεται. Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ·

μέγας δὲ βασιλεὺς οὐχὶ διὰ τοῦτον
κομᾶ.

Τοῦ κύκλου τῶν ρητόρων ὁ δεῖνός ἐστι δοκιμώτερον λέγειν ἢ τοῦ χοροῦ.

Καὶ κεκονιαμένος καὶ κεκουιμένος.

Κελεύω τὸ προστάσσω καὶ κελεύω τὸ ἀπλῶς λέγω. Διβάνιος ἐν ἐπιστολῇ (Αὐτὴν τε ταύτην ἐθρήνησα τὴν πόλιν·) κελεύοντων ἢ ἀναγινώσκειν ἢ ὁμολογεῖν ἀδικεῖν. Συνέσιος ἐν ἐπιστολῇ τῇ Λύσαν-

τες ἐκ Βενδιδείου· ἔρρωσο καὶ τὸν υἱὸν Διόσκορον
κέλευε μετὰ τῆς μητρὸς (ἐρρῶσθαι καὶ τῆς τίτθης.)

Ὡσπερ συναινῶ φαμεν, οὕτω καὶ καταινῶ ἀντὶ
τοῦ κατὰ πολὺ αἰνῶ καὶ ἀποδέχομαι καὶ τίθεμαι
τοῖςδέ τισι. Θουκυδίδης· Ἀριστῶνυμος δὲ τοῖς μὲν
ἄλλοις κατήνει.

Καὶ κομπάζω καὶ κομπέω κομπῶ καὶ κομποῦμαι.
Σοφοελῆς ἐν Αἴαντι·

μεγ' ἄν τι κομπάσειας.

Θουκυδίδης ἐν τῇ ἕκτῃ· ὅσοι περ κομποῦνται, ἤ-
γουν κομπαστικῶς λέγονται. καὶ αὐθις ἐν τῇ τε-
τάρτῃ· ἀποθεν ἀπειλαῖς τὸ ἀνδρεῖον μελλήσει ἐπι-
κομποῦσιν.

Οὐ μόνον ἐπὶ πολεμίων τὸ κατασκοπὴ τίθεται,
ἀλλὰ καὶ ἐπὶ (τῆς) ἀπλῶς θεωρίας. Θουκυδίδης·
ἐς τὴν κατασκοπὴν τῶν χρημάτων.

Καὶ κρίφα καὶ κρύβδην. Δημοσθένης· οὐ γὰρ εἰ
κρύβδην ἐστὶν ἡ ψῆφος.

Κίναιδος ἀρσενικῶς ὁ πόρνος (Συνέσιος ἐν τῇ
Ὡσπερ ἄλλοτε πολλάκις ἐπιστολῇ· καὶ λέγεται
τις αὐτοῖς μοῖρα κιναίδοις προσκεῖσθαι.) κίναδος
δὲ οὐδετέρως ὁ ἀναιδὴς καὶ ἀναίσχυντος. Σοφοκλῆς
ἐν Αἴαντι·

ἢ τοῦπίτριπτον κίναδος ἐξήρου μ' ὅπου;
καὶ Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τοῦ στεφάνου· τοῦτο
δὲ καὶ φύσει κίναδος τὰνθρώπιόν ἐστι.

Κνέφαλον Ἀττικοὶ λέγουσιν, οὐ γνέφαλον· ἔστι
δὲ ἡ τύλη.

Κρίνω καὶ τὸ δικάζω καὶ τὸ χωρίζω.

Κλέπτῃς καὶ ὁ κλέπτων καὶ ὁ δυνάμενος κλέπτειν,

ὅπερ καὶ κλεπτικὸς λέγεται καὶ κλεπτίστατος ὑπερ-
θετικῶς. (λαμβάνεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν πανούργων.)
Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ.

τῶν ἐμῶν οἰκετῶν

πιστότατον ἡγοῦμαί σε καὶ κλεπτίστατον

Καταπτάμενος, οὐ καταπτάς.

Κίρνημι Ἀττικοί, οὐ κίρνῳ.

Κορυφαῖον, οὐ κορυφαιότατον δεῖ λέγειν. οὐ γὰρ
πρὸς τῇ ὑπερθέσει καὶ ἐτέραν ὑπέρθεσιν δεῖ ἐπά-
γειν, ἅν ὁ Λουκιανὸς παίζων λέγει· αὐτὸς γὰρ ἐν
τῷ σολοικιστῇ τοῦτ' ἐλέγχει.

Οὐ καθεῖς, ἀλλὰ καθεκαστος δεῖ λέγειν.

Ἄλλο κάθισον καὶ ἄλλο κάθησο. τὸ μὲν γὰρ κά-
θισον πρὸς τινα ἰστάμενον λέγεται, ἵνα δηλονότι
καθίσῃ· τὸ δὲ κάθησο πρὸς καθήμενον, ἵνα κάθη-
ται καὶ μὴ ἐξαναστῇ, ὥς τὸ παρ' Ὀμήρῳ.

ἦσο ξεῖν', ἡμεῖς δὲ καὶ ἄλλοθι δῆλομεν ἔδρην.
τὸ δὲ καθίζω οὐ μόνον ἀντὶ τοῦ ἕτερον ποιῶ κα-
θίζειν ἀλλὰ καὶ ἐμαυτὸν.

Κυκλέω κυκλῶ τὸ στρέφω, κυκλόω δὲ κυκλῶ τὸ
περιλαμβάνω· κυκλοῦμαι δὲ καὶ τὸ περιλαμβάνω
καὶ τὸ περιλαμβανομαι. Θουκυδίδης ἐν τῇ τετάρτῃ.
περιέσχον τῷ κέρα οἱ Πελοποννήσιοι καὶ ἐκυκλοῦν-
το τὸ δεξιὸν τῶν ἐναντίων· καὶ αὖθις ἐν τῇ πέμπτῃ·
τὸ δεξιὸν τῶν Λακεδαιμονίων καὶ Τεγεατῶν ἐκυ-
κλοῦτο τοὺς Ἀθηναίους.

Κύτος αὐτῇ ἢ κολότης καὶ διαχώρησις τοῦδέ τι-
τος σκεύους.

Κύβος πᾶν τετράγωνον κατὰ βάθος καὶ κατὰ
πλάτος ἰσάκεις ἴσον· ὅθεν καὶ κύβοι λέγονται τὰ ἐ

στηγμένα ὀστᾶ, οἷς χρῶνται οἱ ταυλίζοντες.

Κύθηρα πόλις θηλυκῶς, καὶ οὐδετέρως τὰ Κύθηρα, ὃ καὶ κρεῖττον.

Κυρώ κυρῶ τὸ βεβαιῶ, κυρέω (δὲ) κυρῶ τὸ περιτυγχάνω, (ὅπερ μετὰ τῆς ἐν ἡ περι τίθεται.) τὸ δὲ ἀντὶ τοῦ ὑπάρχω ποιητικόν, ὃ καὶ μετὰ ὑπαρκτικοῦ πάλιν ρήματος τίθεται, οἶον κυρεῖ ὦν, ὥσπερ καὶ τυγχάνει ὦν.

Κυνηγέτης Ἀττικοί, κυνηγὸς δὲ ἀπλῶς Ἕλληνες.

Κυβιστῶ τε κολυμβῶ, καὶ κυβιστής· λέγεται δὲ κυβιστᾶν καὶ τὸ ἀπλῶς ἐν γῇ κυλιόμενον στρέφειν χεῖρας καὶ πόδας. κυβεύω δὲ τὸ κύβοις χρῶμαι. καὶ κυβευτής καὶ κυβιστής.

Κηρίον τὸ συν μέλιτι. Κηρὸς δὲ ὁ κεχωρισμένος τοῦ μέλιτος.

Κόρυδος καὶ Κορυδαλὸς καὶ κορυδαλὶς τὸ στρουθίον τὸ ἔχον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αἰεστηκότα πτερὰ ὥσπερ λόφον. ἔστι δὲ τὸ μὲν κόρυδος Ἀττικόν. Πλούταρχος ἐν τῷ περὶ ἀδολεσχίας· κόρυδος ὥπται πετόμενος· τὸ δὲ κορυδαλὸς κοινόν, εἰ καὶ Εὐβουλος χρῆται. ἔστι δὲ καὶ Κορυδαλὸς δῆμος Ἀθήνησι. τὸ δὲ κορυδαλὶς ποιητικόν, ὡς Θεόκριτος·

ἐπιτυμβίδιοι κορυδαλίδες.

Κατασκευάζω τὸ ἐργάζομαι καὶ ποιῶ· λέγεται δὲ ἐπὶ τῶν ποικίλως συνισταμένων. καὶ ὄνομα ἐκ τούτου κατασκευὴ ἢ ἐνέργεια τῶν κατασκευαζόντων καὶ τὸ ἔργον τὸ κατασκευασθέν. λέγεται δὲ κατασκευὴ καὶ τὸ ρητορικὸν προγύμνασμα, ὃ ἐναντίον ἢ ἀνασκευὴ. καὶ κατασκευὴ ἢ αἰτία ἐπὶ λόγου. συσκευάζω δὲ τὸ σκαιρῶ, ἀφ' οὗ καὶ συσκευὴ ἢ